BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

Colleen McCullough

AUTOAREA CELEBRULUI ROMAN

PASĂREA SPIN

TIM

COLLEEN McCULLOUGH

TIM

Traducerea: Carmen Ardelean

EDITURA ORIZONTURI
BUCUREŞTI
1994

Redactare: Elena Gheorghiu
Corectura: Ervina Sur

I.S.B.N. : 973-9154-21-2

© Colleen McCullough 1974
Published by arrangement with
Harper & Collins Publishers, Inc.
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română sunt rezervate
EDITURII ORIZONTURI - Bucureşti

1

Harry Markham şi echipa sa ajunseră la slujbă exact la ora şapte în dimineaţa aceea de vineri. Harry şi şeful său de echipă, Jim Irvine, se aflau în cabina macaralei, iar ceilalţi trei în remorca deschisă a camionului, cocoţaţi pe unde găsiseră o suprafaţă netedă de care să se sprijine. Casa pe care o renovau era situată pe coasta de nord a oraşului Sydney, în suburbia Artarmon, chiar în spatele gropii întinse şi pustiite prin scoaterea lutului pentru cărămizi. Lucrarea nu era complicată, nici măcar pentru un mic constructor ca Harry; acoperirea căsuţei de cărămidă roşie cu stuc şi prelungirea verandei din spatele casei constituiau genul de contract uneori binevenit pentru Harry, deoarece îi umplea perioadele dintre lucrările mari.

Vremea frumoasă din dimineaţa de vineri anunţa un sfârşit de săptămână fierbinte şi însorit; muncitorii coborâră din camion bombănind, intrară pe aleea întunecoasă dintre copaci şi îşi scoaseră hainele fără urmă de ruşine.

Schimbaţi în pantaloni scurţi de lucru, ajunseră în spatele casei tocmai când Bătrâna ieşea în curte târşindu-şi picioarele, îmbrăcată într-un halat de baie roz decolorat, cam de prin anii 1950, având pe cap o învălmăşeală strălucitoare de fluturi de tinichea, tot din 1950, şi ducând cu grijă în ambele mâini o oală de noapte înflorată de porţelan. Curtea alunecase treptat pe panta de lut şi pietriş a dealului care odinioară fusese sursa considerabilă de cărămizi a oraşului Sydney, acum servea Bătrânei ca un loc potrivit pentru a-şi goli oala de noapte în fiecare dimineaţă; ea se crampona de obiceiurile legate de originea sa rurală şi insista să folosească o oală de noapte.

În timp ce conţinutul oalei de noapte se scurgea spre fundul gropii de lut într-un arc ca de chihlimbar, Bătrâna se întoarse şi-i privi posacă pe oamenii aproape dezbrăcaţi.

— Neaţa, doamnă Parker! spuse Harry. Cred că azi ar trebui să terminăm.

— Ar cam fi cazul, adunătură de leneşi ce sunteţi! mărâi Bătrâna traversând curtea fără să se simtă stânjenită. Mai am câteva lucruri să vă pun la socoteală! Domnişoara Horton mi s-a plâns aseară că preţioasa ei muşcată roz este acoperită toată cu praf de ciment şi că feriga ei s-a ofilit pentru că un nenorocit a azvârlit ieri o cărămidă peste gardul ei.

— Dacă domnişoara Horton este fata aia bătrână cu faţa de pruna uscată din casa de alături, atunci pun pariu că nenorocita ei de ferigă nu s-a ofilit ieri de la o cărămidă, ci a murit din lipsă de

îngrășământ cu mult timp în urmă, mormăi Mick Devine spre Bill Naismith.

Bombănind cu voce tare, Bătrâna dispăru în casă împreună cu oala ei de noapte; câteva secunde mai târziu, bărbații auziră dinspre toaleta din verandă zgomotele făcute de doamna Emily Parker care spăla energic oala de noapte, urmate de cel al apei trase și al porțelanului lovit de perete în timp ce era agățat în cârligul de deasupra depozitarului mai ortodox al deșeurilor umane.

— Iisuse, Henry, pun pariu că iarba de pe fundul gropii este al naibii de verde, spuse Harry către băieții săi care rânjeau.

— E o minune că nu s-a revărsat până acum, chicoti Bill.

— Ei, dacă m-ați întreba pe mine, Bătrâna nu e în toate mințile, spuse Mick. În vremurile astea și la vârsta ei și cu două WC-uri bune în casă, ea face pipi într-o guzunda.

— O guzunda? întrebă Tim Melville.

— Da, băiete, o guzunda. O guzunda este obiectul pus lângă pat în fiecare seară și în care calci întotdeauna când te grăbești să te scoli, explică Harry.

Se uită la ceas.

— Camionul de la Readymix Concrete trebuie să sosească în orice clipă. Tim, du-te în față și așteaptă-l. Ia roaba mare din camion și adu noroiul încoace când apare, bine?

Tim Melville zâmbi, aprobă și o luă la picior.

Mick Devine îl urmări absent, încă cu gândul la gărgăunii Bătrânei, apoi izbucni în râs.

— Băieţi, m-am gândit la ceva frumos! Fiţi atenţi la mine în pauza de ţigară, poate-l învăţăm pe Tim câte ceva despre guzunda şi chestii de-astea.

2

Mary Horton îşi strânse părul lung şi foarte des în obişnuitul ei coc de la ceafă, înfipse în el încă două ace şi privi imaginea din oglindă fără nici o plăcere sau amărăciune, aproape indiferentă. Oglinda era bună, îi reda imaginea fără să o înfrumuseţeze sau să o urâţească; dacă ochii ei ar fi fost interesaţi să inspecteze persoana mai în detaliu, ar fi descoperit o femeie scundă, mai degrabă îndesată, de vârstă medie, cu păr alb, incolor ca un cristal, strâns sever deasupra unei feţe pătrăţoase, dar cu trăsături regulate. Nu era fardată, considerând că satisfacerea vanităţii era pierdere de timp şi de bani. Ochii căprui, foarte vii şi expresivi, completau trăsăturile severe ale feţei. Mary Horton se îmbrăca într-un fel pe care colegii săi îl definiseră de mult timp ca fiind echivalentul ei pentru uniformele militare sau pentru îmbrăcămintea călugăriţelor: o cămaşă albă scrobită, încheiată până sub bărbie, peste care purta un taior gri de pânză

moale, cu o croială austeră. Linia tivului îi acoperea decent genunchii, fusta era suficient de largă pentru a nu se ridica atunci când se aşeza, ciorapii destul de groşi şi pantofii negri cu şireturi şi cu tocuri solide.

Pantofii fuseseră lustruiţi, cămaşa era imaculată, nici o cută nu compromitea perfecţiunea costumului ei de pânză. Pentru Mary Horton, a fi întotdeauna absolut impecabilă era o obsesie; tânăra ei asistentă de la serviciu jurase că a văzut-o pe domnişoara Horton scoţându-şi cu grijă hainele şi punându-le pe umeraş, ca să nu se şifoneze, înainte să folosească closetul.

Mulţumită că arată conform standardului ei inflexibil, Mary Horton îşi puse o pălărie neagră de pai, o fixă cu un ac de pălărie, îşi puse mănuşile negre de piele şi trase geanta enormă la marginea mesei. O deschise şi verifică metodic dacă sunt acolo chei, bani, batistă, stilou şi carneţel, agendă, cărţi de credit şi de identitate, permis de conducere, talon de parcare, ace de siguranţă, ace cu gămălie, cutie cu ace de cusut şi aţă, foarfecă, pilă de unghii, doi nasturi de rezervă pentru cămaşă, şurubelniţă, cleşte, lanternă, ruletă de măsurat în centimetri şi inci, cutie cu cartuşe 7,62 şi un revolver de poliţie.

Era o ţintaşă grozavă. O parte din slujba ei presupunea efectuarea operaţiilor bancare de la Constable Steel & Mining, şi de când a urmărit un individ care pleca cu statele de plată ale Constable

Steel & Mining sub braţ, nu exista criminal în Sydney care să aibă curajul să'o înfrunte pe domnişoara Horton pe drumul de la bancă la sediu. Îi căduse geanta imperturbabilă, atât de calmă şi fără urmă de protest, încât hoţul se crezu în perfectă siguranţă; apoi, când se întorsese să fugă, domnişoara Horton deschisese geanta, scosese pistolul, îl armase, ţintise şi trăsese. Sergentul Hopkins de la Poliţia NSW susţinea că fusese mai rapidă decât Sammy Davis, Junior.

Nevoită să se descurce cu propriile-i resurse de la vârsta de paisprezece ani, stătuse împreună cu încă cinci fete într-o cameră la cămin şi lucrase ca vânzătoare la un magazin al lui David Jones, în timp ce urma un curs seral de secretariat. La cincisprezece ani a început să lucreze ca dactilografă la Constable Steel & Mining şi era atât de săracă încât trebuia să poarte aceeaşi cămaşă şi aceeaşi fustă în fiecare zi şi îşi ţesea ciorapii până când aceştia deveneau mai mult ţesătură de mână decât de fabrică.

Datorită eficienţei, sobrietăţii şi inteligenţei sale remarcabile, după cinci ani ajunsese din biroul general în biroul personal al lui Archibald Johnson, directorul general, dar pe durata primilor zece ani de lucru la firmă continuase să locuiască la cămin, să-şi ţească ciorapii mereu şi să economisească mult mai mult decât cheltuia.

La douăzeci şi cinci de ani l-a abordat pe Archie Johnson pentru a o sfătui cum să-şi investească economiile, şi până la vârsta de treizeci de ani re-

ușise să acopere cu mult investiția inițială. În consecință, la patruzeci și trei de ani avea o casă în Artarmon, o suburbie liniștită, locuită de oameni din clasa de mijloc, conducea un Bentley britanic conservator, dar costisitor, tapisat cu piele veritabilă și cu furnir autentic de nuc, era proprietara unei cabane pe malul mării, cu douăzeci de acri de pământ în nordul orașului Sydney, și hainele ei erau făcute de croitorul care lucra pentru soția guvernatorului general al Australiei.

Era foarte satisfăcută de ceea ce reușise în viață; îi plăceau micile extravaganțe pe care numai banii le permiteau, era foarte rezervată atât la serviciu, cât și acasă, neavând prieteni; în schimb, biblioteca ei cuprindea peste cincii mii de cărți, precum și sute de LP-uri dedicate aproape în întregime lui Bach, Brahms, Beethoven și Händel. Îi plăcea dereticatul în casă și grădinăritul, nu se ducea la cinematograf, nu se uita la televizor niciodată, nu și-a dorit să aibă și nu a avut niciodată un amant.

Mary Horton se opri un moment în fața ușii pentru a se obișnui cu lumina puternică de afară și pentru a inspecta grădina. Iarba trebuia cosită neapărat; unde era ticălosul ăla pe care-l plătea să o cosească în fiecare a doua marți? Nu mai apăruse de o lună și iarba crescuse considerabil. Supărător, gândi ea, chiar foarte supărător.

În aer era un zumzet ciudat, jumătate sunet, jumătate senzație, un fel de *bum, bum, bum* înfundat care se strecura în oase și anunța pe locuitorul

obişnuit al oraşului Sydney că ziua urma să fie toridă, mai fierbinte decât de obicei. În faţa porţii, cei doi eucalipţi înfloriţi îşi agitau neputincioşi frunzele albastre în formă de seceră într-un oftat de protest împotriva căldurii, iar gândacii japonezi mişunau şi zumzăiau preocupaţi prin învălmăşeala sufocantă de flori galbene ale arbuştilor de casia. Aleea pietruită ce ducea la garaj era flancată de şiruri de oleandri roşii, superbi; Mary Horton îşi strânse buzele şi se îndreptă spre garaj.

Apoi începu duelul, bătălia din fiecare dimineaţă şi fiecare seară de vară. Când ajunse în dreptul primului arbust înflorit, izbucni o hărmălaie asurzitoare de sunete incredibil de ascuţite care făcură să-i vâjâie capul.

Geanta căzu pe jos, mănuşile fură scoase; Mary Horton înaintă spre furtunul încolăcit, deschise complet robinetul şi începu să stropească oleandrii. Treptat, pe măsură ce arbuştii erau uzi leoarcă, zgomotul se stinse, apoi se transformă într-un "briiic!" profund de bas provenit din arbustul cel mai apropiat de casă. Mary îşi agită pumnul răzbunătoare.

— Tot te prind eu, scorpie bătrână ce eşti! scrâşni ea.

— "Briiiiiic!" răspunse batjocoritor dirijorul corului de cicade.

Mary îşi puse mănuşile şi, ridicând geanta, îşi continuă drumul spre garaj, liniştită.

De pe aleea ei putea să vadă mizeria care, odinioară, fusese căsuţa atrăgătoare de cărămidă

roşie a vecinei sale, doamna Emily Parker. Ridicând uşa garajului, Mary privi dezaprobator dezastrul şi se uită dispreţuitor spre trotuar.

Trotuarele străzii Walton erau încântătoare — poteci înguste de beton, cu o peluză foarte îngrijită pe margine. Pe fiecare parte a drumului, la fiecare treizeci de picioare, se înălţa câte un oleandru imens, unul alb, unul roz, unul roşu, unul roz, în cvartete succesive, care erau mândria locuitorilor de pe strada Walton şi unul din principalele motive pentru care aceeaşi stradă Walton câştiga premiul întâi la concursul anual *Herald* al grădinilor.

În dreptul casei lui Emily Parker era parcată o betonieră, al cărei rezervor se rotea încet şi lovea unul din oleandrii de pe trotuar; un individ descărca pe iarbă galoane de beton gri, lipicios. Acesta picura de pe ramurile triste, pietrificate ale copacului, se scurgea încet, formând mici băltoace în locurile în care peluza nu era dreaptă, după care o lua la vale spre trotuar. De indignare, buzele lui Mary deveniseră o singură dungă albă. Ce-o fi apucat-o pe Emily Parker să acopere cărămizile roşii cu substanţa asta dezgustătoare? Nu se justifică nici ca aspect, nici ca utilitate, gândi ea.

Un tânăr care stătea cu capul descoperit în plin soare urmărea indiferent profanarea străzii Walton; Mary Horton îl privi uluită.

Acum două mii cinci sute de ani, Fidias şi Praxiteles l-ar fi folosit ca model pentru cel mai mare Apollo al tuturor timpurilor; în loc să stea cu acea superbă inconştienţă pe o stradă dosnică din

Sydney, la rând cu toată suflarea muritorilor, ar fi trăit de-a pururi prin curbele line ale marmurei albe, iar ochii săi de piatră ar fi privit absent peste capetele respectuoase a generații întregi de muritori.

Dar el stătea aici, în betonul mocirlos de pe strada Walton, fiind, evident, un membru al echipei de constructori a lui Harry Markham, deoarece purta același pantaloni scurți kaki cu cracii suflecați atât de mult încât curba feselor era vizibilă și cu betelia lăsată peste șolduri.

În afară de pantalonii scurți și de o pereche de șosete groase de lână întoarse peste ghetele butucănoase de lucrător, nu purta nimic: nici cămașă, nici haină, nici pălărie. Din profil, în momentul acela, strălucea în soare ca aurul viu, topit, iar picioarele lui erau atât de bine făcute încât păreau ale unui alergător de cursă lungă. Într-adevăr, avea o statură atletică, era înalt, subțire și grațios, iar când se întoarse spre ea, Mary văzu bustul cu umerii largi, îngustându-se treptat către șolduri.

Iar fața — o, fața! Era perfectă. Nasul scurt și drept, pomeții ridicați și pronunțați și gura delicat curbată. În colțul stâng al gurii avea o mică dungă, un rid mărunt care-l făcea să pară trist, dându-i un aer de inocență pierdută, copilărească. Părul, sprâncenele și genele aveau culoarea grâului copt, arătând magnific în bătaia soarelui, iar ochii, de un albastru viu, păreau floricele de nu-mă-uita.

Observând că este privit, tânărul îi zâmbi fericit, zâmbet care o făcu pe Mary să-și piardă răsuflarea. Nu mai simțise niciodată așa ceva, îngrozită să

constate că o vrăjise extraordinara lui frumusețe, lovi brusc portiera mașinii cu palma.

Amintirea lui o urmări prin aglomerația drumului până la centrul comercial din North Sydney, unde își avea sediul Constable Steel & Mining. Încercând să se concentreze asupra traficului și a muncii ei de la birou, Mary își dădu seama că nu și-l poate scoate din minte. Dacă ar fi fost efeminat, dacă fața lui ar fi fost doar atrăgătoare sau dacă ar fi trădat un cât de vag semn de brutalitate, ar fi putut să-l uite tot atât de ușor pe cât de ușor uita toate lucrurile neașteptate și supărătoare, lucruri pe care, prin autodisciplină, învățase să le uite. Oh, Doamne, cât era de frumos, cât de desăvârșit și teribil de frumos! Apoi își aminti că Emily Parker îi spusese că lucrarea urma să se încheie astăzi; încăpățânându-se să se concentreze asupra drumului, simțea că pâcla fierbinte și fremătătoare ce-o înconjura o amețește puțin.

3

Dirijorul corului de cicade din arbuştii de oleandru se simţi liber să emită un "Briiiiiic!" profund şi rezonant de bas, la care i se răspunse imediat de către diva sopranâ din arbustul vecin. Una câte una, li se alăturară voci de tenor, contralto, bariton şi soprană, până când soarele le încărcă trupuşoarele verzi şi irizate cu o asemenea putere de cânt, încât orice încercare de conversaţie în apropierea arbuştilor era inutilă. Corul asurzitor se răspândi peste zumzăiala locuitorilor plantelor de casia şi până la eucalipţii în floare, trecând peste gard, pe lângă şirul de oleandri, de-a lungul trotuarelor străzii Walton şi prin gardul viu din tufe de camfor dintre grădinile din spatele caselor lui Mary Horton şi Emily Parker.

Absorbiţi de muncă, constructorii nu sesizară corul de cicade decât atunci când ajunseră să ţipe unul la celălalt în timp ce scoteau mistrii de beton

din marele vas pe care Tim Melville îl umplea încontinuu, beton pe care îl aruncau peste cărămizile roşii ale casei Bătrânei.

Prelungirea verandei era terminată, mai trebuia doar acoperită cu un strat final de stuc; cu spinările goale ce se înclinau şi se îndreptau în legănarea şi ritmul muncii grele, muncitorii se mişcau calm în jurul casei, cu trupurile scăldate de minunatul soare de vară, cu transpiraţia uscată chiar înainte de a se forma pe pielile lor bronzate. Bill Naismith arunca betonul peste cărămizi, Mick Devine îl netezea până când devenea un strat continuu de tencuială şi, în urma lui, Jim Irvine îl bătătorea cu mistria încoace şi încolo, lăsând pe suprafaţa netedă o serie de arce învolburate. Harry Markham, prezent peste tot, îşi privi ceasul.

— Hei, amice, intră la Bătrână şi întreab-o dacă putem pune masa, strigă Harry văzându-l pe Tim că se întoarce spre el.

Tim îşi parcă roaba pe pasajul lateral, luă oala de tinichea şi cutia cu căni şi ciocăni la uşa din spatele casei.

Puţin mai târziu, în cadrul uşii apăru doamna Parker, umbră greoaie şi ceţoasă în spatele sitei contra muştelor.

— O, tu erai, dragule? întrebă ea deschizând uşa. Hai, intră, intră! Bănuiesc că vrei să le fierb un ibric de ceai buboşilor ălora de-afară, nu? continuă ea aprinzându-şi o ţigară şi zâmbind aprobator spre el, care stătea clipind în lumină, orbit de soare.

— Da, doamnă Parker, vă rog, spuse Tim politicos, zâmbind.

— Ei bine, cred că nu prea am încotro, mai ales dacă vreau să-mi văd casa terminată înainte de sfârşitul săptămânii, nu? Stai jos, dragule, până fierbe apa.

Se învârti prin bucătărie cu părul ei cărunt excesiv de încreţit şi înfăşurată într-un capot de bumbac cu panseluţe roşii şi galbene.

— Vrei o prăjiturică, dragule? întrebă ea, scoţând cutia de prăjituri. Am aici câteva cu multă ciocolată.

— Da, doamnă Parker, vă rog, zâmbi Tim, scotocind prin cutie până când nimeri o prăjitură cu multă ciocolată.

Şedea liniştit pe scaun în timp ce Bătrâna îi luă oala de tinichea din mână şi turnă în ea un sfert de pfund de ceai. Apa din ibric începu să clocotească şi Bătrâna o turnă în oală, umplând-o pe jumătate, apoi puse din nou apă la fiert în ibric, iar Tim scoase pe masă nişte căni turtite de email lângă care puse o sticlă cu lapte şi un borcan cu zahăr.

— Uite-aici, puiule, şterge-ţi mâinile cu cârpa asta, ca un băiat bun ce eşti, bine? îi spuse Bătrâna lui Tim, care lăsase o pată maronie de ciocolată pe marginea mesei.

Se duse la uşă, scoase capul afară şi ţipă cu voce stridentă:

— Pauza de ţigară!

Tim îşi turnă o ceaşcă de ceai negru fără lapte, apoi puse zahăr până când ceaiul se revărsă pe masă, lucru care o făcu pe Bătrână să bombăne.

— Of, Doamne, eşti un papă-lapte! zâmbi iertătoare spre el. N-aş fi suportat să-mi facă ăilalţi treburi de-astea, dar tu nu-ţi dai seama, nu-i aşa, dragule?

Tim îi zâmbi cu căldură, îşi luă ceaşca şi ieşi trecând pe lângă lucrătorii care intrau şi ei în bucătărie.

Mâncară în spatele casei, în locul în care aleea cotea pe după porţiunea nou construită. Era un loc umbros, suficient de depărtat de tomberoanele de gunoi pentru a fi relativ ferit de muşte, în care îşi aranjaseră câte o grămăjoară de cărămizi pe care să se poată aşeza în timpul mesei. Tufele de camfor care despărţeau grădina domnişoarei Horton de cea a doamnei Parker se bolteau deasupra lor, umbrind locul, astfel încât era foarte plăcut să te odihneşti acolo după munca în plin soare. Se aşezară, fiecare cu câte o ceaşcă de ceai într-o mână şi o pungă cafenie cu mâncare în cealaltă, întinzându-şi cu un oftat picioarele şi alungând muştele.

Programul de lucru era de la şapte la trei, deci prima pauză o făceau la nouă, urmată de prânzul de la unsprezece treizeci.

Tradiţional, prima pauză se numea "pauza de ţigară" şi dura cam o jumătate de oră. Făcând o muncă fizică grea, lucrătorii aveau o poftă de

mâncare grozavă, dar asta nu lăsa urme pe trupurile lor musculoase. Începeau ziua la cinci treizeci cu un mic dejun format din *porridge* fierbinte, friptură sau cârnați, cu două sau trei ouă prăjite, câteva cești de ceai și câteva felii de pâine prăjită; în timpul pauzei de țigară mâncau sandvișuri și prăjituri făcute în casă, iar la prânz același lucru, numai că de două ori mai mult. După-amiaza nu făceau pauză; la ora trei plecau, cu pantalonii de lucru înghesuiți în micile genți cafenii cu aspect nu tocmai igienic, îmbrăcați în cămăși deschise la gât și în pantaloni subțiri de bumbac, îndreptându-se spre cârciumă.

Inevitabil, fiecare zi se termina în același fel, avea același punct culminant; în interiorul cârciumii zgomotoase și cu aspect de latrină puteau să se relaxeze, bând câte o halbă de bere dintr-o înghițitură, stând la taifas cu colegii, cu prietenii de beții și flirtând cu fetele de la bar. Era foarte neplăcut să te întorci acasă după aceea, plătind tribut pretențiilor meschine și sufocante ale nevestelor și odraslelor.

În timpul pauzei din dimineața asta plutea ceva în aer, de parcă bărbații ar fi așteptat să se întâmple ceva. Mick Devine și bunul său prieten Bill Naismith stăteau umăr la umăr, chiar lângă gardul viu, cu cestile de ceai puse pe jos și cu gurile pline de mâncare; Harry Markham și Jim Irvine ședeau în fața lor, alături de Tim Melville, aflat mai aproape de ușa din spatele casei, ca să poată aduce tot ce-i

cereau ceilalți. Ca membru cel mai tânăr al echipei, datoria lui era să-și servească tovarășii de muncă; în actele lui Harry el figura ca "ajutor de constructor" și muncise zece ani din cei douăzeci și cinci ai săi fără vreo promovare.

— Hei, Tim, ce fel de sandviș ai astăzi? întrebă Mick făcând cu ochiul spre colegii săi.

— Păi, Mick, sandviș cu gem, ca de obicei, răspunse Tim ridicându-și sandvișul, cu gemul de culoarea chihlimbarului scurs pe margini.

— Ce fel de gem? insistă Mick, privindu-și propriul sandviș fără entuziasm.

— Cred că de caise.

— Nu vrei să guști? Al meu e cu cârnat.

Fața lui Tim se lumină.

— Cârnat! O, iubesc cârnații! O să gust!

Făcură schimb; Mick mușcă cu poftă din sandvișul cu gem de caise, iar Tim, neatent la privirile batjocoritoare ale celorlalți, mâncă sandvișul lui Mick din câteva îmbucături. Era pe cale să înghită ultima bucată când Mick, cu umerii zguduindu-se de râs, întinse o mână și îl apucă de încheietură.

Ochii albaștri îl priviră pe Mick cu o expresie întrebătoare, copilărești și neajutorați; gura lui tristă rămăsese întredeschisă.

— Ce s-a-ntâmplat, Mick? întrebă el.

— Afurisitul ăla de sandviș cu cârnat, nici măcar nu l-ai simțit, amice. Ce gust avea, sau l-ai mâncat prea repede ca să-ți dai seama?

Ridul din colțul stâng al gurii lui Tim prinse viață când acesta închise gura, privindu-l surprins pe Mick.

— A fost în regulă, Mick, spuse el încet. Avea un gust puțin deosebit, dar a fost în regulă.

Mick izbucni în râs și în câteva clipe râsetele tuturor ajunseseră la paroxism; lacrimile le curgeau pe obraji și se băteau cu palmele peste genunchi, cu răsuflarea tăiată.

— O, Doamne, Tim, cum poți fi atât de aiurit? Harry crede că mintea ta nu face mai mult de șaizeci de cenți, dar eu i-am spus că nu face mai mult de zece și acuma-mi dau seama că am avut dreptate. Nu se poate să facă mai mult de zece cenți!

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Tim înfricoșat. Ce-am făcut? Eu știu că n-am mintea întreagă, Mick, zău că știu!

— Dacă sandvișul nu avea gust de cărnat, Tim, atunci ce gust avea? rânji Mick.

— Păi, nu știu...

Sprâncenele aurii ale lui Tim se încruntară de concentrare.

— Nu știu! Știu numai că avea un gust deosebit.

— De ce nu desfaci bucata aia care ți-a rămas ca să te uiți mai bine la ea?

Mâinile frumoase ale lui Tim desfăcură neîndemânatic bucățile de pâine. Ultima bucată de cărnat fusese zdrobită, marginile ei arătând cleios, dubios.

— Miroase! ordonă Mick, privind în jurul său şi ştergându-şi lacrimile de pe obraji cu dosul palmei.

Tim apropie bucata de pâine de nas, nările lui o adulmecară, apoi o puse înapoi pe jos şi îi privi consternat pe ceilalţi.

— Nu ştiu ce este, spuse el patetic.

— E un *turd*, dobitocule! răspunse dezgustat Mick. Doamne, da' tâmpit mai eşti! Nici după ce l-ai mirosit nu ştii ce-i?

— Un turd, îngână Tim, holbându-se la Mick. Ce este un turd, Mick?

Se porni o nouă furtună de râsete, în timp ce Tim stătea cu restul de sandviş între degete, aşteptând răbdător ca unul dintre ei să-şi revină şi să-i răspundă la întrebare.

— Un turd, Tim băiete, este o bucată mare şi grasă de rahat! urlă Mick.

Pe Tim îl trecu un fior, înghiţi în sec, aruncă îngrozit pâinea şi rămase cu mâinile strânse, retrăgându-se în sine. Ceilalţi se depărtară scârbiţi de el, crezând că o să vomite, dar Tim nu vomită; se holba doar la ei, îndurerat.

Se întâmplase din nou. Îi făcea pe toţi să râdă cu câte o prostie, dar nu ştia ce şi de ce era atât de caraghios. Tatăl lui îi spusese să "caşte ochii" — ce-o fi vrut să spună cu asta? — dar el n-a căscat ochii, a mâncat fericit un sandviş cu cârnat care, de fapt, nu era un sandviş cu cârnat. Ei spuneau că era o bucată de rahat, dar de unde să ştie el ce gust are o bucată de rahat dacă nu mai mâncase

așa ceva niciodată? Ce era așa de caraghios? Ar fi vrut să știe; tânjea să știe ca să înțeleagă și să râdă și el împreună cu ei. Marea lui supărare era că nu putea să înțeleagă niciodată.

Ochii albaștri, mari, se umplură de lacrimi, fața i se schimonosi de durere și Tim începu să plângă ca un copil mic, în hohote puternice, strângându-și mâinile în continuare și ferindu-se de ei.

— Fir-ați ai naibii de adunătură de bastarzi și de ploșnițe împuțite ce sunteți! urlă Bătrâna, năvălind în curte ca o vijelie, cu panseluțele galbene și roșii fluturând în jurul ei. Veni lângă Tim, îl luă de mâini și-l ridică în picioare, privindu-i pe bărbații care râneau

— Hai, dragule, hai cu mine în casă să-ți dau ceva dulce, să-ți treacă gustul ăla rău, îl alină ea mângâindu-i părul.

— Cât despre voi, șuieră ea către Mick cu o expresie atât de rea încât acesta se retrase, sper să cădeți cu fundul într-un vârf de fier mare și ascuțit! Ar trebui să fiți biciuiți pentru chestiile astea pe care le faceți, maimuțoi chiori ce sunteți! Vezi să-ți termini treaba astăzi, Harry Markham, altfel o să am eu grijă să nu ți-o mai termini deloc! Nu vreau să vă mai văd niciodată!

Printre amenințări și șuierături, îl conduse pe Tim în casă și-i lăsă pe bărbați privindu-se unul pe celălalt.

Mick ridică din umeri.

— Afurisită muiere! spuse el. N-am întâlnit până acum vreo femeie care să aibă simțul umorului. Haideți să terminăm treaba asta astăzi, m-am săturat și eu de ea.

Doamna Parker îl conduse pe Tim în bucătărie și-l așeză pe un scaun.

— Sărman puișor supărat, spuse ea în drum spre frigider. Nu știu de ce oamenii cred că e atât de distractiv să momești idioții și câinii la ascultă-i: "ha-ha-ha, ho-ho-ho", zău că e distractiv! Tu, gândăcelule, nici măcar n-ai vomitat, dar ei se mai distrează încă cel puțin o oră, mari eroi bătăuși!

Se întoarse să-l privească, oftând pentru că el încă mai plângea, lacrimi mari curgându-i pe obraji, sughițând și smiorcăindu-se mizerabil.

— Hai, încetează! spuse ea scoțând o cârpă dintr-o cutie și apucându-l de bărbie. Suflă-ți nasul, bubi!

El făcu ce i se spusese și se lăsă mângâiat, ridicându-și privirea.

— Doamne, ce păcat! spuse ea mai mult pentru sine, privindu-i fața, apoi aruncă bucata de cârpă în chiuvetă și oftă. Ei, bănuiesc că asta e ordinea lucrurilor. Nu le putem avea pe toate, nici măcar cei mai mari și mai buni dintre noi, nu-i așa, dragule?

Îi mângâie obrazul cu o mână bătrână și zbârcită

— Ia spune, dragule, ce-ți place ție mai mult, înghețata stropită cu sirop de ciocolată sau o bucată mare de budincă cu cremă rece de banane?

Încetă să se mai smiorcăie și zâmbi radios.

— O, budincă, vă rog, doamnă Parker, îmi place mult budinca cu cremă rece de banane! Cel mai mult!

Stând în fața lui, de partea cealaltă a mesei, bătrâna îl privi cum înfulecă bucăți mari de budincă, dojenindu-l că mănâncă prea repede și spunându-i să-și controleze manierele.

— Mestecă cu gura închisă, dragule, este oribil să vezi pe cineva cum plescăie mâncarea cu gura deschisă. Și ia-ți coatele de pe masă, ca un băiat bun ce ești.

4

În seara aceea, la ora şase treizeci, când parcă maşina în garaj, Mary Horton era atât de obosită încât cei câţiva paşi de la garaj până la uşa casei îi făcu cu genunchii tremurând. Se străduise din răsputeri să muncească toată ziua şi reuşise să înfrângă toate senzaţiile, mai puţin oboseala. Casa doamnei Parker era, evident, terminată. Cărămizile roşii dispăruseră complet, acoperite de stuc umed, gri-verzui.

Abia închisese uşa de la intrare când auzi soneria telefonului şi alergă să răspundă.

— Dumneata eşti, domnişoară Horton? se auzi vocea aspră a vecinei sale. Sunt Emily Parker, puiule. Ascultă, aş putea să-ţi cer un serviciu?

— Bineînţeles.

— Trebuie să plec acum de acasă, tocmai m-a sunat fiul meu de la Central şi trebuie să mă duc să-l iau. Constructorii şi-au terminat treaba, dar mai au o grămadă de lucruri prin curte şi Harry spunea că se vor întoarce să strângă. N-ai vrea să stai cu ochii pe ei?

— Bineînțeles, doamnă Parker.

— Mulțumesc, draga mea! Ne vedem mâine.

Mary oftă exasperată. Tot ce-și dorea era să se așeze lângă fereastră, să bea un pahar de sherry înainte de cină și să citească *Sydney Morning Herald*, ca în fiecare seară. Traversă camera de zi și deschise epuizată ușa barului. Sticlăria era de Waterford, extrem de fină; Mary scoase un pahar cu picior înalt pentru sherry de pe raftul lustruit. Prefera un sherry semi-dulce pe care și-l prepara singură, turnând jumătate de pahar de Amontillado sec și completând cu sherry foarte dulce. Ritualul odată terminat, își luă paharul și trecu la bucătărie, apoi pe terasa din spate.

Casa ei era proiectată mai ingenios decât cea a doamnei Parker; în loc de verandă, ea avea o terasă înaltă și spațioasă, cu dale de piatră, care pe cele trei laturi cobora treptat spre gazonul aflat la cincisprezece picioare mai jos. Terasa, foarte frumoasă, era foarte răcoroasă pe arșița verii, fiind acoperită cu o boltă de viță-de-vie. Vara putea să stea în spatele paravanului verde și des, ferită de soare; iarna, așezată sub ramurile golite, lăsa soarele să o încălzească; primăvara, ciorchinii liliachii ai viței erau superbi, iar vara târziu și toamna, din bolta de viță-de-vie atârnau greu struguri mari de masă, roșii, albi și purpurii.

Păși pe terasă fără nici un zgomot; era genul de om cu pas ușor, de pisică, și îi plăcea să se apropie de semenii ei în liniște, astfel încât să-i vadă

înainte de a fi văzută. Câteodată era foarte folositor să-i prinzi pe oameni cu garda coborâtă.

La marginea terasei se afla o balustradă de fier cu modele de struguri, vopsită în alb, care se întrerupea la mijloc pentru a lăsa loc de trecere spre scările care coborau către gazonul de mai jos. Traversă terasa și se opri lângă balustradă, punând paharul pe marginea acesteia și scrutând curtea doamnei Parker.

Soarele cobora la linia vestică a orizontului și, dacă ar fi fost o persoană pe care frumusețea o impresionează, ar fi fost cuprinsă de respect pentru peisajul care i se oferea privirilor. Între terasa ei și Blue Mountains, situați la douăzeci de mile distanță, nu exista nici o clădire înaltă; nici măcar dealurile din Ryde nu stânjeneau priveliștea ci, dimpotrivă, le accentuau perspectiva. Fuseseră peste o sută de grade[1] în timpul zilei și nici acum temperatura nu coborâse prea mult, iar pe cer nu se vedea nici un nor care să umbrească splendidul sfârșit al zilei. Lumina în sine era minunată, galben închis, vag întunecat, făcând verdele să pară mai verde, iar celorlalte culori împrumutându-le o tentă chihlimbarie.

Mary își puse mâna streașină la ochi și privi curtea doamnei Parker.

Tânărul de dimineață mătura un morman de praf de ciment spre grămada de moloz rămasă, foarte absorbit de ceea ce făcea, de parcă numai aceasta conta în momentul de față. Era în continuare pe

[1] *Grade Fahrenheit (n.t.)*

jumătate dezbrăcat, la fel de frumos, poate chiar mai frumos în lumina apusului decât în lumina orbitoare a zilei. Uitând de pahar, Mary îl privea pierdută, fără să-şi dea seama că o cuprinsese o emoţie necunoscută întregii sale fiinţe, fără să se simtă vinovată sau buimăcită. Îl privea pur şi simplu.

Terminând de măturat, tânărul ridică privirea şi, zărind-o, flutură mâna în semn de salut, apoi dispăru. Mary sări cu sufletul la gură şi, înainte de a se putea stăpâni, se îndreptă spre tufele de camfor dintre cele două grădini, trecînd prin portiţa din gardul viu în curtea vecină. Era evident că tânărul îşi terminase treaba pentru că ţinea în mână geanta din care îşi scotea hainele de stradă.

— Bună, spuse el zâmbind natural, de parcă n-ar fi fost conştient de propria lui frumuseţe sau de impactul acesteia asupra altora.

— Bună, răspunse Mary fără să zâmbească; ceva ud îi atinse mâna, privi în jos şi văzu băutura curgând din paharul foarte înclinat de care uitase.

— Vi se varsă băutura, observă el.

— Da, nu e caraghios din partea mea? se aventură Mary, încercând să-şi compună o expresie plăcută.

El nu răspunse, o privea doar în felul lui deschis, interesat şi zâmbea.

— N-ai vrea să câştigi nişte bani în plus? întrebă Mary în cele din urmă, scrutându-l.

Părea uimit.

— Ei?

Ea se îmbujoră, ochii ei întunecați măsurându-l puțin ironic.

— Gazonul meu trebuie tuns neapărat, iar omul care îl tunde de obicei nu a mai apărut de o lună și nici nu cred că o să-l mai văd. Sunt foarte mândră de grădina mea și nu-mi place să o văd așa, dar e foarte greu să găsești pe cineva care să cosească iarba. Așa că m-am gândit că poate ai nevoie de niște bani în plus, din moment ce azi, vineri după-amiază, lucrezi peste program. Ai putea să vii mâine? Am mașină de tuns iarba, deci e mai mult chestiune de timp decât de efort.

— Ei? repetă el zâmbind în continuare, dar nu chiar atât de larg.

Ea ridică din umeri, nerăbdătoare.

— O, pentru Dumnezeu! Dacă nu vrei să vii, spune așa! Vreau numai să știu dacă vii mâine să tunzi gazonul sau nu. Te voi plăti mai bine decât domnul Markham.

Trecând gardul în curtea ei, el privi curios în jur, apoi aprobă.

— Da, trebuie tuns, într-adevăr. Pot să vi-l tund eu.

Trecu și ea în propria curte și se întoarse cu fața spre el.

— Mulțumesc. Îți sunt recunoscătoare și pot să te asigur că va merita. Vino la ușa din spate mâine dimineață și-ți voi spune ce ai de făcut.

— Bine, doamnă, răspunse el serios.

— Nu vrei să știi cum mă cheamă?

— Cred că da, zâmbi el.

Expresia lui permanent amuzată o răni, şi se îmbujoră din nou.

— Numele meu este domnişoara Horton! spuse ea răstit. Dar pe dumnea ta cum te cheamă, tinere?

— Tim Melville.

— Bun, atunci ne vedem mâine dimineaţă, domnule Melville. La revedere şi îţi mulţumesc.

— Pa, pa, răspunse el zâmbind.

Când Mary ajunse în capul scărilor şi se întoarse spre casa doamnei Parker, el plecase. Băutura din pahar dispăruse şi ea, ultima parte vărsându-se când, grăbită să scape de privirea aceea albastră şi inocentă, întorsese paharul cu fundul în sus.

5

Hotelul Seaside avea un local popular pentru cetățenii din Randwick. Veneau aici oameni din toate zonele suburbiei mari și întinse, din Randwick-ul propriu-zis, din Coogee, din Clovelly și chiar și din Maroubra. Să servea o bere excelentă, răcită corespunzător, iar la mese se găseau oricând locuri; oricare ar fi însă cauza popularității sale, de la deschidere nu existase moment în care să nu fie plin de o clientelă veselă și mulțumită. Clădirea cu mai multe etaje, decorată cu stucatură albă imaculată și cu arcade stil Alhambra la fațadă, arăta ca o imensă hacienda[1]. Cocoțat la două sute de picioare deasupra oceanului, care se întindea chiar în fața lui și la mai puțin de o jumătate de milă distanță, hotelul oferea o panoramă magnifică asupra plajei Coogee, una din micile plaje ale suburbiei estice. Majoritatea băutorilor stăteau afară, pe lunga verandă roșie care oferea o umbră bună începând de pe la ora trei după-amiază. În serile fierbinți era un loc perfect de relaxare deoarece soarele apunea după dealurile din spatele localului,

[1] *Fermă sud-americană (n.t.)*

iar briza adia nestânjenită dinspre Pacificul albastru şi luminos.

Ron Melville stătea pe verandă împreună cu cei doi parteneri de băutură, privind când la ceas, când înspre plajă. Tim întârzia; trebuia să sosească la şase treizeci şi era deja aproape ora opt. Ron era mai mult supărat decât îngrijorat, ştiind că a fi îngrijorat pentru Tim însemna o cale sigură spre un atac de cord prematur.

Crepusculul scurt de la Sydney era la apogeul său, iar pinii din Norfolk Island care mărginesc promenada pietruită a plajei îşi schimbaseră culoarea din verde închis în negru. Fluxul era în creştere, iar valurile ce se spărgeau de ţărm făceau un zgomot din ce în ce mai puternic, devenind întinderi de spumă până sus, pe nisipul plajei, şi umbrele se întindeau tot mai departe pe suprafaţa apei. Autobuzele coborau dealul de-a lungul falezei, staţia fiind mai departe, la colţ.

Ron se uită spre ultimul autobuz sosit în staţie, la călătorii care coborau, căutând părul blond de neconfundat al lui Tim. Era acolo, aşa că Ron putu să privească în altă parte.

— L-am văzut pe Tim coborând din autobuz şi mă duc să-i iau şi lui o bere. Încă un rând? întrebă el degajat.

Când ieşi din nou, luminile de pe stradă erau aprinse şi Tim stătea zâmbitor lângă amicii lui.

— Salut, tată, i se adresă el lui Ron, zâmbind.

— Bună ziua, amice, unde-ai fost? întrebă acru tatăl său.

— A trebuit să termin o treabă. Harry nu voia să se mai întoarcă şi luni.

— Ei bine, nu cred că ne strică banii în plus.

— Şi am mai găsit ceva de lucru, spuse Tim plin de importanţă, luând sticla de bere din mâna tatălui său şi terminând-o dintr-o singură înghiţitură. Grozav! Pot să mai beau una, tată?

— Imediat. Ce ai găsit de lucru?

— Ah, doamna din vecini vrea să-i tai iarba mâine.

— În vecini unde?

— În vecini de unde am fost azi.

Curly Campbell chicoti.

— Ai întrebat-o unde vrea să-i fie tăiată iarba, Tim? Înăuntru sau afară?

— Taci din gură, Curly, şcrâşni Ron iritat. Ştii că Tim nu înţelege vorbe dintr-astea.

— Iarba ei este prea mare şi trebuie tăiată, explică Tim.

— Şi i-ai spus că primeşti, Tim?

— Da, mâine dimineaţă. A spus că o să mă plătească, aşa că m-am gândit că nu o să te superi.

Ron examină cinic faţa extraordinar de frumoasă a fiului său. Dacă doamna în cauză avea idei, cinci minute petrecute în compania lui Tim le vor spulbera cu siguranţă. Nimic nu le potolea ardoarea mai rapid decât faptul că descopereau că Tim nu este în toate minţile sau, dacă nu se descurajau nici atunci, îşi dădeau seama curând că a-l seduce pe Tim este o cauză pierdută, pentru că el

nu pricepea ce voiau ele. Ron îl învățase pe Tim să evite momentele în care femeile deveneau prea excitate sau încercau să-l momească, Tim era foarte receptiv la o sugestie de teamă și putea fi învățat să se ferească de orice.

— Pot să mai beau o bere, tată? întrebă Tim din nou.

— Bine, fiule. Du-te și cere-i lui Florrie încă o sticlă. Recunosc că o meriți.

Curly Campbell și Dave O'Brien îi priviră silueta înaltă și suplă dispărând sub arcade.

— Te știu de douăzeci de ani, Ron, spuse Curly, și încă n-am reușit să-mi dau seama cu cine seamănă Tim.

Ron zâmbi.

— Nici eu nu știu, amice. Cred că Tim seamănă cu vreun strămoș de care n-am auzit niciodată.

Cei doi Melville, *père et fils*, plecară de la Seaside puțin înainte de ora nouă și trecură repede de Coogee Oval, de lacto-barurile luminate, de saloanele pentru distracții și de cramele din capătul falezei. Ron îl grăbi pe Tim de-a lungul străzii Arden, traversând strada Surf, ca să fie sigur că privirile pofticioase pe care i le aruncau târfele și târâturile care-și pierdeau vremea pe străzi nu au vreo urmare.

Casa lor era pe strada Surf, dar nu în partea elegantă din vârful dealului, unde locuia Nobby Clarck, jocheul. Urcară dealul abrupt cu ușurință, respirând normal, căci, lucrând în construcții amândoi, aveau o condiție fizică admirabilă. La jumătatea drumului,

pe partea cealaltă a dealului, în valea situată între vârful luxos şi cocoaşa îndepărtată a Clovelly Road, intrară în curtea unei case foarte obişnuite, cu bucăţi de cărămidă ieşite în afară.

Femeile Melville mâncaseră de mult, dar când Ron şi Tim intrară pe uşă, Esme Melville ieşi din camera de zi şi îi întâmpină în bucătărie.

— Cina voastră s-a răcit, spuse ea, nu foarte indignată.

— Haide, Es, totdeauna spui aşa, zâmbi Ron aşezându-se la masă, tacâmurile lui şi ale lui Tim fiind neatinse. Ce avem de mâncare?

— Parcă ţi-ar păsa după ce te-ai umflat cu bere, ripostă Esme. Azi e vineri! Ce mănânci da, obicei vineri, ei? Am peşte şi cartofi prăjiţi de la Dago's, ca întotdeauna.

— O, ce bine! Peşte şi cartofi prăjiţi! exclamă Tim bucuros. Tiii, mamă, iubesc peştele şi cartofii prăjiţi!

Mama lui îl privi duios, mângâindu-i părul des cu acel unic gest de mângâiere pe care i l-a oferit vreodată.

— Pentru tine oricum ar fi fost bine, dragule, oricum ai fi crezut că e mâncarea ta preferată. Uite-aici.

Le puse în faţă farfurii cu peşte prăjit în untură şi cartofi prăjiţi franţuzeşti moi, necrocanţi şi se înapoie în camera de zi, la televizor, unde se relua, pentru a nu ştiu câta oară, un reportaj despre mulţimea de pe *Coronation Street*. Acea imagine a vieţii clasei muncitoare engleze era fascinantă şi ei îi

plăcea foarte mult; ar fi stat acolo la nesfârşit, gândindu-se la casa ei mare cu grădină, la vremea frumoasă, la partidele de tenis şi la plajă, compătimindu-i pe locuitorii de pe *Coronation Street* din adâncul inimii. Dacă trebuia să faci parte din clasa muncitoare, atunci numai clasa muncitoare australiană era cea în care merita să te înrolezi.

Tim nu le spusese mamei şi tatălui că mâncase un sandviş cu turd pentru că uitase complet incidentul; când termină peştele şi cartofii, el şi tatăl său lăsară farfuriile goale pe masă şi intrară în camera de zi.

— Haide, Es, este ora sumarului de cricket, spuse Ron schimbând canalul.

Soţia lui oftă.

— Aş prefera să staţi pe-afară mai mult, aşa poate aş reuşi şi eu să văd un film cu Joan Crawford sau altceva în loc de sport, sport, sport!

— Păi, dacă Tim mai găseşte ceva de lucru peste program, dragă, o să-ţi cumpăr un televizor al tău, răspunse Ron descălţându-se şi întinzându-se pe canapea cât era de lung. Unde-i Dawnie?

— Pe-afară, cu un tip cred.

— Care mai e de data asta?

— De unde naiba să ştiu, dragule? Nu-mi fac griji pentru ea, e prea isteaţă ca să intre în vreun bucluc.

Ron îşi privi fiul.

— Nu e fantastic, Es, ce ciudăţenii îţi oferă viaţa? Avem băiatul cel mai frumos din Sydney, cu o

minte care nu face doi bani, şi o avem pe Dawnie. El abia dacă-şi poate scrie numele şi să numere până la zece, şi Dawnie, atât de deşteaptă încât e în stare să câştige premii universitare chiar fără să înveţe.

Esme îşi luă lucrul de mână şi-l privi trist pe Ron. Sărmanul bătrân, în felul lui, fusese foarte bun cu Tim, îl îngrijise fără să-l bată sau să-l trateze ca pe un bebeluş. Nu-l lua pe băiat să bea cu el şi nu insistase ca Tim să-şi câştige pâinea la fel ca orice băiat normal? Şi era foarte bine, pentru că ei nu mai erau chiar aşa de tineri. Ron avea aproape şaptezeci de ani şi ea se afla doar cu şase luni în urma lui. De asta se născuse Tim idiot, îi spuseseră doctorii. Erau trecuţi bine de patruzeci de ani, ea şi Ron, când l-au adus pe lume; doctorii spuneau că e ceva în legătură cu oboseala şi cu lipsa de exerciţiu a ovarelor ei. După un an a apărut Dawnie, perfect normală, ceea ce era cum trebuie să fie, spuneau doctorii. Prima sarcină era periculoasă pentru o femeie trecută de patruzeci de ani.

Privirea ei rătăci asupra lui Tim, care şedea pe scaunul lui special de lângă perete, mai apropiat de televizor decât oricare alt scaun din încăpere, îi plăcea să stea chiar în centrul imaginii ca unui copil mic. Stătea acolo, băiatul cel mai dulce şi mai drăguţ, cu ochii strălucind când aplauda la câte o repriză de cricket, oftă, întrebându-se a nu ştiu câta oară ce se va întâmpla cu el după moartea ei şi a lui Ron. Bineînţeles, Dawnie va trebui să-i poarte de grijă, fiind foarte ataşată de fratele ei. Dar era firesc

ca, într-o bună zi, să se plictisească de învățătură și să se hotărască să se mărite. Și atunci, oare, soțul ei va fi de acord să aibă prin preajmă pe cineva ca Tim? Cui i-ar trebui un copil de cinci ani adult dacă nu este sânge din sângele lui și carne din carnea lui?

6

Ziua de sâmbătă era la fel de frumoasă şi de călduroasă ca cea de vineri. Tim plecă spre Artarmon la ora şase dimineaţa, îmbrăcat într-un tricou cu mâneci scurte; în pantaloni scurţi şi cu şosete până la genunchi. Mama lui avea întotdeauna grijă ca el să fie îmbrăcat frumos, îi pregătea micul dejun şi îi făcea pachetul de mâncare, era atentă ca în geantă să aibă o pereche de pantaloni de lucru curaţi şi îi dădea bani suficienţi ca să se poată descurca în orice situaţie.

Era ora şapte când Tim bătu la uşa lui Mary Horton şi aceasta încă nu se trezise. Se împletici prin casă, desculţă, punându-şi un halat de casă gri închis peste pijamaua albă de bumbac fin şi îndepărtându-şi nerăbdătoare câteva şuviţe de păr de pe faţă.

— Pentru Dumnezeu, întotdeauna soseşti la şapte dimineaţa? murmură ea clipind ca să-şi alunge somnul.

— La ora asta încep lucrul, răspunse el zâmbind.

— Păi, dacă tot eşti aici, hai să-ţi arăt ce ai de făcut, decise Mary, conducându-l pe scări şi pe gazon spre un cuib de ferigă.

Feriga ascundea un mic depozit pentru echipament de grădinărit - unelte şi îngrăşăminte. Chiar după uşă, se afla un tractoraş, acoperit cu o husă impermeabilă pentru eventualitatea că s-ar crăpa acoperişul, ceea ce nu putea să se întâmple din moment ce îi aparţinea lui Mary Horton.

— Uite tractorul şi are tăietorul de iarbă gata montat. Ştii cum funcţionează?

Tim scoase husa şi mângâie drăgăstos suprafaţa strălucitoare a tractorului.

— Oh, e fain!

Mary îşi înăbuşi nerăbdarea.

— Fain sau nu, ai să te descurci, domnule Melville?

— O, da! Tata spune că sunt teribil de priceput la maşinării.

— Ce drăguţ! replică ea iritată. Crezi că mai ai nevoie de ceva, domnule Melville?

Ochii albaştri o priviră uluiţi.

— De ce-mi tot spuneţi domnule Melville? întrebă el. Domnul Melville este tatăl meu. Eu sunt numai Tim.

Cerule, gândi ea, e un copil! Dar spuse:

— Bine, atunci eu te las. Dacă ai nevoie de ceva, baţi la uşa din spate.

— În regulă, doamnă! spuse el vesel, zâmbind

— Eu nu sunt doamnă! şuieră ea. Numele meu este Horton, *domnişoara* Horton!

— În regulă, domnişoară Horton, se corectă el fericit, fără să-şi piardă cumpătul.

Când ajunse în casă era perfect trează şi renunţase la gândul de a mai lenevi două sau trei ore în pat. Tractorul va porni nu peste mult timp şi oricum nu ar mai fi putut să doarmă. Casa avea o instalaţie de aer condiţionat, aşa că era răcoroasă şi uscată indiferent de umiditatea şi temperatura de afară, dar, în timp ce-şi făcea pâine prăjită şi ceai, Mary decise că ar fi foarte plăcut să-şi ia micul dejun pe terasă, de unde putea să-l vadă şi pe noul ei grădinar.

Când îşi duse tava pe terasă, era îmbrăcată în uniforma ei de casă pentru sfârşiturile de săptămână, alcătuită dintr-o rochie de bumbac gri închis, la fel de călcată şi de perfectă ca toate lucrurile ei. Părul, prins într-o coadă lungă pe timpul nopţii, era strâns în cocul ei obişnuit de peste zi. Mary nu purta papuci sau sandale niciodată, nici chiar atunci când se afla la cabana ei de pe plaja de lângă Gosford; în momentul în care se scula din pat, se îmbrăca, îşi punea ciorapi lungi şi se încălţa cu pantofi negri, solizi.

Motorul se auzea deja de vreo douăzeci de minute torcând uşor când ea se aşeză la masa albă de fier forjat de lângă balustradă şi îşi turnă o ceaşcă de ceai. Tim lucra în capătul îndepărtat al curţii, acolo unde aceasta sfârşea în groapa de cărămizi, şi îşi făcea treaba atât de încet şi de metodic de

parcă ar fi lucrat pentru Harry Markham; cobora din tractor de fiecare dată când termina o fâşie ca să fie sigur că următoarea se suprapune peste ea. Mary molfăia pâinea prăjită şi sorbea ceaiul, fixându-i figura de la distanţă. Nu încerca să-şi analizeze sentimentele şi nici măcar o vagă introspecţie, deci nu-i trecu prin minte să se întrebe de ce oare îl privea atât de fix; era suficient să-şi dea seama că o fascina. Nu se gândi nici un moment că această fascinaţie ar putea fi atracţie.

— Bună ziua, domniş oară Horton! se auzi vocea răguşită a doamnei Parker şi, într-o clipă, Bătrâna îşi trânti violent corpul colorat strident pe scaunul alăturat.

— Bună dimineaţa, doamnă Parker. Nu doriţi o ceaşcă de ceai? întrebă cu tot dinadinsul de rece Mary.

— Mulţumesc, dragă, foarte drăguţ din partea dumitale. Nu, nu te ridica, pot să-mi găsesc şi singură o ceaşcă.

— Vă rog, nu. Oricum trebuie să schimb apa de ceai.

Când se întoarse pe terasă cu noul ibric de ceai şi cu pâine prăjită, doamna Parker stătea cu bărbia sprijinită în palmă şi-l privea pe Tim.

— A fost o idee bună să-l chemi pe Tim să-ţi tundă gazonul. Am observat că tipul ăla dinainte n-a mai apărut de la o vreme. Vezi, eu am noroc la treaba asta. Unul dintre feciorii mei vine întotdeauna să-mi tundă gazonul, dar dumneata nu ai fii, nu?

— Ei bine, am făcut ce m-aţi rugat ieri, am verificat dacă totul este în ordine cu constructorii şi cu

mizeria lăsată de ei. Atunci l-am văzut pe Tim, care se pare că a fost lăsat să facă singur curăţenie. Cred că a fost recunoscător că i-am oferit să câştige ceva bani în plus.

Doamna Parker nu ţinu cont de ultima remarcă.

— Tipic pentru ploşniţele alea împuţite! şuieră ea. Nu se mulţumesc să-i facă viaţa amară bietului prăpădit în timpul zilei, ei se cară la cârciumă şi-l lasă pe el să le facă treaba mai murdară. Au avut obrazu' să-mi spună mie că se întorc să cureţe! Am de gând să mai tai câteva sute de pe nota de plată a domnului Harry Markham!

Mary îşi puse ceaşca de ceai pe masă şi se uită nedumerită la doamna Parker.

— De ce sunteţi atât de indignată, doamnă Parker?

Panseluţele roşii şi galbene ce îmbrăcau pieptul voluminos al doamnei Parker se unduiră.

— Păi cum să nu fiu? Ah, am uitat, nu te-am văzut aseară ca să-ţi spun ce i-au făcut bastarzii ăia mizerabili bietului copil. Câteodată, jur că-mi vine să omor orice bărbat care-mi iese în cale! Nu pot să aibă nici o fărâmă de înţelegere sau de simpatie pentru unul mai slab decât dacă, bineînţeles, este beţiv sau ratat ca ei. Dar cineva ca Tim, care-şi vede decent de treabă şi se ţine deoparte, pentru el nu au nici cea mai mică urmă de compătimire. El este sluga lor, calul lor de bătaie şi bietul de el este prea prostuţ ca să-şi dea seama. Şi nu are nici o vină dacă s-a născut idiot, nu-i aşa? Mare păcat, totuşi, nu? Închipuie-ţi, un băiat care arată

ca el şi cu o minte care nu face un dolar întreg! Îmi vine să urlu! Ei, stai să-ţi povestesc ce i-au făcut nenorociţii ăia ieri, în pauza de ţigară...

Vocea doamnei Parker, nazală şi răguşită, continua să turuie pe măsură ce-şi depăna teribila poveste, dar Mary abia dacă o asculta, cu privirea aţintită asupra capului auriu plecat din capătul grădinii ei.

Seara trecută, înainte de culcare, scotocise prin rafturile bibliotecii pentru a găsi o figură care arată ca a lui. Botticelli? se întrebă ea şi, găsind câteva reproduceri într-o carte, îl concedie pe artist cu dispreţ. Chipurile acelea erau prea moi, prea feminine, prea subtil viclene şi feline. Până la urmă renunţă să mai caute, nemulţumită. Numai la statuile Greciei şi Romei antice găsise ceva care i-l sugera pe Tim, probabil pentru că genul lui de frumuseţe era mai bine ilustrat în piatră decât pe pânză. El era o creatură tridimensională. Şi constată cu amărăciune că ar fi dorit ca în mâinile ei netalentate să zacă darul şi puterea de a-l imortaliza.

Simţi o dezamăgire teribilă, apăsătoare, şi nevoia de a plânge; doamna Parker dispăruse undeva, dincolo de gândurile sale. Era un fel de discrepanţă ironică să descopere acum că gura tragică a lui Tim şi ochii lui visători şi miraţi duceau spre un vid interior, că scânteia lui fusese stinsă mult înainte ca pentru el să existe tragedie sau înfrângere. Nu însemna mai mult decât un câine pe care-l ţii pentru că e plăcut să ai grijă de el şi pentru credinţa lui oarbă. Tot ce făcea animalul era să fie prezent,

zâmbind şi iubind. Ca şi Tim, Tim idiotul. Păcălit să mănânce excremente, el nu a vomitat, cum ar fi făcut orice om care gândeşte; în loc de asta a început să plângă, ca un câine care scheaună, şi s-a consolat zâmbind din nou la perspectiva de a mânca ceva bun.

Lipsită de copilărie, lipsită de dragoste, lipsită de orice influenţă umanizatoare, Mary Horton nu avea nici un etalon emoţional pentru a măsura acest concept înfricoşător al unui Tim fără minte. Tot atât de întârziată emoţional pe cât era el de întârziat mintal, nu ştia că Tim poate fi iubit chiar dacă mintea lui nu este dezvoltată suficient. Ea se gândise la el în felul în care, probabil, se gândise Socrate la Alcibiade, filozoful în vârstă şi ursuz confruntat cu tânărul care-l depăşea prin frumuseţea fizică şi intelectuală. Se imaginase prezentându-l lui Beethoven şi lui Proust, dezvoltând mintea lui tânără şi fără griji până când ar fi devenit la fel de frumos pe dinăuntru ca pe din afară. Dar el era un idiot, un sărman prost fără minte.

Oamenii aveau un fel picant şi semnificativ de a defini acest lucru, cu o asprime tipic australiană; traduceau inteligenţa în bani şi o exprimau în diferite feluri. El, care era slab înzestrat mental, nu "făcea un dolar întreg"; capacitatea sa intelectuală fusese evaluată, exprimată în părţi de dolar. Putea să facă nouăzeci de cenţi sau nouă cenţi, oricum nu făcea un dolar întreg.

Doamna Parker nu observase că Mary abia asculta şi continua să trâncănească fericită despre

insensibilitatea bărbatului obişnuit, bău mai multe cești de ceai şi răspunse la propriile întrebări atunci când Mary continua să tacă. Într-un sfârşit se ridică, pregătindu-se să plece.

— Pa-pa, puiule, şi mulţumesc pentru ceaşca de ceai. Dacă nu ai nimic în frigider pe placul lui, trimite-l la mine, că-i dau eu să mănânce.

Mary aprobă absentă. Vizitatoarea dispăru pe scări şi ea reveni la contemplarea lui Tim. Uitându-se la ceas, văzu că era aproape ora nouă şi îşi aduse aminte că lucrătorii obişnuiau să ia ceaiul la această oră. Intră să fiarbă alt ceai şi scoase un tort de ciocolată peste care puse frişcă proaspăt bătută.

— Tim! strigă ea punând tava pe masă; razele soarelui se strecurau printre gratiile acoperişului şi locul devenea treptat prea fierbinte pentru a mai fi confortabil.

El ridică privirea, se înclină spre ea şi opri imediat tractorul pentru a auzi ce-i spune.

— Tim, vino să bei o ceaşcă de ceai!

Faţa lui se lumină cu un fel de agerime de cățelandru; coborî din tractor, traversă curtea, intră în gheretă, reapăru cu o pungă cafenie de hârtie în mână şi urcă scările, sărind câte două trepte deodată.

— Tiii, vă mulţumesc că m-aţi chemat, domnişoară Horton, nu mai ştiam cât e ceasul, spuse el voios, aşezându-se pe scaunul arătat de ea şi aşteptând docil să i se spună că poate să înceapă.

— Tu ştii să spui cât e ceasul, Tim? întrebă ea blând, uluită de faptul că putea să fie blândă.

— O, nu, nu chiar. Știu ceva despre ora la care trebuie să plec acasă, este atunci când limba mare este sus de tot și limba mică este la trei liniuțe după ea. Ora trei. Dar nu am un ceas al meu pentru că tata spune că l-aș pierde. Dar nu-mi pasă. Totdeauna îmi spune cineva cât e ceasul, ca atunci când e timpul să fac ceaiul pentru pauza de țigară sau pentru masa de prânz sau ca să plec acasă. Mintea mea nu face un dolar, dar toată lumea știe asta, așa că nu contează.

— Da, presupun că nu contează, răspunse ea trist. Mănâncă, Tim, tortul este numai pentru tine.

— O, ce bine! Îmi place tortul de ciocolată, mai ales cu multă frișcă, așa ca ăsta! Mulțumesc, domnișoară Horton!

— Cum îți place ceaiul, Tim?

— Fără lapte și cu mult zahăr.

— Mult zahăr? Cât de mult?

Se uită la ea încruntat, cu fața plină de frișcă.

— Păi, nu-mi aduc aminte. Eu pun zahăr până când ceaiul se varsă în farfurie și atunci știu că e bine.

— Ai fost vreodată la școală, Tim? întrebă ea, din nou interesată de el.

— Puțin timp. Dar n-am putut să învăț, așa că nu m-au mai trimis. Am stat acasă și am avut grijă de mama.

— Dar înțelegi ce ți se spune și te-ai descurcat singur cu tractorul.

— Unele lucruri sunt chiar ușoare; dar scrisul și cititul sunt groaznic de grele, domnișoară Horton.

Foarte surprinsă de ea însăşi, îi mângâie părul în timp ce-i amesteca ceaiul.

— Bine, Tim, nu contează.

— Aşa spune şi mama.

Termină tortul, apoi îşi aduse aminte că avea un sandviş adus de acasă, îl mâncă şi pe acela şi bău trei ceşti mari de ceai.

— Pe cuvânt, domnişoară Horton, a fost super! oftă el şi îi zâmbi recunoscător.

— Numele meu e Mary şi e mult mai uşor să-mi spui Mary decât domnişoara Horton, nu crezi? De ce nu mi-ai spune Mary?

O privi neîncrezător.

— Sunteţi sigură că ar fi în regulă? Tata spune că oamenilor bătrâni nu am voie să le spun decât domnule sau doamnă sau domnişoară.

— Câteodată e admisibil, aşa, ca între prieteni.

— Ei?

Încercă din nou, eliminând mental cuvintele sofisticate din vocabularul ei.

— Nu sunt chiar aşa de bătrână, Tim, numai părul ăsta alb al meu mă face să par bătrână. Nu cred că tatăl tău s-ar supăra dacă mi-ai spune Mary.

— Părul tău nu înseamnă că eşti bătrână? Eu totdeauna aşa am crezut. Părul tatii este alb şi al mamei la fel şi ştiu că ei sunt bătrâni.

"El are douăzeci şi cinci de ani, gândi ea, deci părinţii lui sunt, probabil, puţin mai în vârstă decât mine".

— Ei bine, eu sunt mai tânără decât ei, deci nu sunt chiar bătrână.

Tim se ridică în picioare.

— E timpul să mă duc la treabă. Ai gazonul teribil de mare, Mary. Sper să termin la timp.

— Ei, dacă nu, mai sunt şi alte zile.

El cântări problema, grav.

— Cred că mi-ar plăcea să vin înapoi, dacă tata spune că am voie să vin.

Continuă zâmbind.

— Îmi placi, Mary, îmi placi mai mult decât Mick şi Harry şi Jim şi Curly şi Dave. Îmi placi mai mult decât oricine altcineva în afară de tata şi de mama şi de Dawnie a mea. Eşti drăguţă, ai un păr alb atât de frumos!

Mary se luptă cu un noian de emoţii nedefinite care o asaltau din toate părţile şi reuşi să zâmbească.

— Vai, mulţumesc, Tim, e foarte drăguţ din partea ta!

— Cu plăcere, răspunse el nonşalant şi coborî ţopăind scările cu mâinile fluturând de o parte şi de alta a capului şi cu dosul împins în afară. Asta a fost imitaţia mea specială după mersul unui iepure, strigă el de pe gazon.

— A fost foarte bună, Tim, mi-am dat seama că eşti un iepure imediat ce ai început să ţopăi, răspunse ea, apoi adună lucrurile de pe masă şi intră cu ele în casă.

Îi venea foarte greu să-şi coboare limbajul la nivelul unui copil, deoarece Mary Horton nu avusese

de-a face cu copii încă de când încetase ea însăşi să mai fie copil şi, de fapt, ea nu fusese niciodată tânără. Dar era suficient de receptivă pentru a simţi că Tim putea fi rănit foarte uşor, că trebuia să-şi controleze tonul şi exasperarea şi că dacă îl lasă să simtă ascuţimea limbii ei, el poate ghici tonul frazei chiar dacă nu înţelege cuvintele propriu-zise. Amintindu-şi modul răstit în care îi vorbise în ziua precedentă, când ea crezuse că era voit obtuz, o cuprindea groaza. Bietul Tim, atât de inconştient de nuanţele discuţiilor dintre adulţi şi atât de vulnerabil. Îi plăcea de ea; credea că este drăguţă pentru că are părul alb la fel cu tatăl şi cu mama lui!

Cum putea fi gura lui atât de tristă când ştia atât de puţin şi trăia la o scară atât de limitată?

Scoase maşina din garaj şi plecă la magazin să facă unele cumpărături înainte de prânz, pentru că nu avea în casă nimic din ceea ce i-ar fi plăcut lui. Tortul de ciocolată fusese rezerva ei pentru urgenţe, iar frişca - o greşeală binevenită a lăptarului. Tim îşi adusese mâncare pentru prânz, ştia, dar poate că nu avea suficient, sau poate i-ar fi plăcut să i se prepare hamburgeri sau hot-dogs, bucuria copiilor.

— Ai fost vreodată la pescuit, Tim? îl întrebă ea în timpul prânzului.

— Oh, da, îmi place să pescuiesc, răspunse el şi începu să mănânce al treilea hot-dog. Tata mă duce la pescuit câteodată, când nu e ocupat.

— Cât de des este ocupat?

— Păi, se duce la curse și la cricket și la fotbal și la chestii de-astea. Eu nu mă duc cu el pentru că mi se face rău în mulțime, zgomotul și toată lumea aia îmi fac să mă doară capul.

— Atunci, trebuie să te duc o dată la pescuit, spuse ea și încheie discuția.

Pe la mijlocul după-amiezei terminase curtea din spate și veni la ușă să întrebe despre cea din față. Mary se uită la ceas.

— Nu cred că e bine să te mai apuci astăzi, e aproape ora la care trebuie să pleci acasă. De ce n-ai veni să o faci sâmbăta viitoare, dacă tatăl tău te lasă?

El aprobă fericit.

— În regulă, Mary.

— Du-te și strânge-ți lucrurile de la gheretă. Poți să te schimbi aici, la baie, așa ai să poți vedea dacă hainele tale sunt în regulă.

Interiorul casei, cast și auster, îl fascină. Se învârti desculț prin camera de zi cenușie, îngropându-și degetele de la picioare în covorul adânc de lână cu o expresie aproape extaziată și mângâind tapiseria de catifea gri-perle.

— Vai, Mary, îmi place casa ta! spuse el entuziasmat. Pare așa de moale și într-un fel răcoroasă.

— Vino să vezi biblioteca, spuse ea, dorind atât de mult să-i arate mândria și bucuria ei, încât îl luă de mână.

Dar biblioteca nu îl impresionă câtuși de puțin; îl făcu să se sperie și dădu să plângă.

— Toate cărţile astea! se înfioră el şi nu vru să mai rămână acolo nici chiar atunci când văzu că reacţia lui o dezamăgise.

Îi trebuiră câteva minute ca să-i alunge groaza neobişnuită de bibliotecă şi avu grijă să nu mai repete greşeala de a-i arăta ceva intelectual.

După ce-şi reveni din plăcerea şi confuzia iniţială, el îşi recăpătă facultatea de a critica şi îi atrase atenţia că nu are nimic colorat în casă.

— Totul e atât de drăguţ, Mary, dar toate au aceeaşi culoare. De ce nu e nimic roşu? Îmi place roşul!

— Poţi să-mi spui ce culoare e asta? întrebă ea, ridicând un semn de carte din mătase roşie.

— E roşu, bineînţeles, răspunse el cu dispreţ.

— Bine, atunci să văd ce pot face, promise ea.

Mary îi dădu un plic care conţinea treizeci de dolari, un preţ mult mai mare decât ar fi putut să ceară oricare lucrător din Sydney.

— Adresa şi numărul meu de telefon sunt scrise pe o hârtie din plic, îl instrui ea, pe care vreau să i-l dai tatălui tău când ajungi acasă, ca să ştie unde sunt şi cum să ia legătura cu mine. Nu uita să i-l dai, bine?

El o privi jignit.

— Nu uit nimic niciodată dacă mi se spune cum trebuie, replică el.

— Îmi pare rău, Tim, n-am vrut să te jignesc, zise Mary Horton, căreia nu-i păsa niciodată dacă ceea ce spune jigneşte pe cineva. Nu pentru că de obicei ar fi spus lucruri jignitoare; dar Mary Horton

nu spunea lucruri jignitoare din motive de tact, diplomație și bune maniere, nu pentru că nu ar fi vrut să rănească pe cineva.

Tim refuză să fie condus la gară și Mary îi făcu semn cu mâna din cadrul ușii. După ce făcuse câțiva yarzi pe stradă, Mary se duse la poartă să-l urmărească până când el dispăru după colț. Pentru orice trecător el ar părea un tânăr teribil de atrăgător, păşind pe stradă în deplinătatea sănătății și frumuseții sale, având lumea la picioare. Este ca o glumă divină, gândi ea, genul de renghiuri pe care nemuritorii zei greci se amuzau să le joace propriei lor creații, omul, atunci când acesta devenea îngâmfat sau când uita ce le datorează. Ce râs gargantuesc provoca Tim Melville!

7

Ron era la Seaside, ca de obicei, dar cam devreme pentru o zi de sâmbătă. Își umpluse geanta frigorifică cu bere și se dusese la meciul de cricket îmbrăcat în pantaloni scurți, în sandale și într-o cămașă complet descheiată. Dar Curly și Dave nu apăruseră și, într-un fel, plăcerea de a sta întins pe iarbă pe dealul din apropierea terenului de cricket și de a dormi la soare nu mai era aceeași. Suportă câteva ore, dar meciul de cricket se desfășura în ritmul obișnuit, cu pas de melc, iar caii pe care pariase la Warwick Form ieșiseră amândoi pe ultimul loc, deci pe la ora trei își luă geanta frigorifică și aparatul de radio și se îndreptă spre Seaside cu instinctul infailibil al unui copoi. Nu-i trecu nici o clipă prin minte să se întoarcă acasă; sâmbăta după-amiaza, Es juca tenis cu fetele la clubul lor local "Cântece și Chicote", cum îi spunea el, iar Tim fiind plecat la lucru, casa era pustie;

Dawnie ieşise pe undeva cu unul din misterioşii ei amici.

Ron se simţi foarte mulţumit când îl văzu pe Tim venind puţin după ora patru şi-i cumpără o sticlă de Old.

— Cum a fost, amice? îşi întrebă fiul după ce-şi sprijiniră spinările de un stâlp, privind spre mare.

— Fain, tată! Mary e o doamnă foarte drăguţă.

— Mary? Ron îl străpunse cu privirea pe Tim, surprins şi îngrijorat.

— Domnişoara Horton. Mi-a zis să-i spun Mary. Am fost puţin îngrijorat, dar ea a spus că e în regulă. E în regulă, tată, nu-i aşa? întrebă neliniştit, simţind ceva neobişnuit în reacţia tatălui său.

— Nu ştiu, amice. Cum arată domnişoara asta Horton?

— E încântătoare, tată. Mi-a dat o grămadă de lucruri bune să mănânc şi mi-a arătat toată casa ei. Are aer condiţionat, tată! Mobila e foarte drăguţă, şi covorul, dar toate sunt gri, aşa că am întrebat-o de ce nu are nimic roşu în casă şi ea mi-a spus că o să vadă ce se poate face.

— A pus mâna pe tine, amice?

— Dacă a pus mâna pe mine? Tii, nu ştiu! Cred că da. M-a luat de mână când mi-a arătat cărţile.

Se strâmbă.

— Nu mi-au plăcut cărţile ei, erau prea multe.

— E drăguţă?

— Oh, da! Are cel mai încântător păr alb, ca al tău şi al mamei, numai că e mai alb. De-aia n-am

știut dacă e bine să-i spun Mary, pentru că tu și mama spuneți întotdeauna că nu e politicos să-i chemi pe oamenii bătrâni pe numele mic.

Ron se relaxă.

— Of!

Își lovi fiul peste mână, în glumă.

— Să-ți spun drept, m-ai cam speriat. E bătrână, da?

— Da.

— Te-a plătit așa cum a promis?

— Da, uite-aici, în plic. Numele și adresa ei sunt înăuntru. Mi-a spus să ți le dau, poate vrei să vorbești cu ea. De ce să vrei să vorbești cu ea? Nu văd de ce ai vrea să vorbești cu ea.

Ron luă plicul.

— Nu vreau să vorbesc cu ea, amice. Ți-ai terminat treaba?

— Nu, are gazonul prea mare. Dacă nu te superi, vrea să mă duc să tund gazonul și din fața casei sâmbăta viitoare.

În plic erau trei hârtii noi, foșnitoare de câte zece dolari; Ron se holbă la ele, apoi cercetă scrisul autoritar și educat, cu trăsături clare și precise al lui Mary Horton. Fetișcanele sau femeile casnice singuratice nu aveau un scris ca ăsta, decise el. Treizeci de dolari pentru o zi de grădinărit! Își puse bancnotele în portofel și-l bătu pe spate pe Tim.

— Bravo, băiete, poți să te duci sâmbăta viitoare să termini, dacă vrei. De fapt, pentru cât te plătește poți să te duci să lucrezi pentru ea de câte ori dorește.

— Tiii, tată, mulţumesc!

Îşi legănă paharul sugestiv.

— Pot să mai beau o bere?

— De ce nu te înveţi să o bei mai încet, Tim?

Chipul lui Tim se întristă.

— O, am uitat din nou! Chiar că am vrut să o beau încet, tată, dar era aşa de bună că am uitat.

Ron îşi regretă imediat exasperarea momentană.

— Nu contează, amice, nu-ţi face griji. Du-te şi roag-o pe Florrie să-ţi mai dea o sticlă de Old.

Berea, extrem de tare, ca orice bere australiană, părea să nu aibă nici un efect asupra lui Tim. Unii idioţi înnebuneau numai dacă miroseau grog, se mira Ron, dar Tim putea să bea împreună cu el, să-l bage sub masă şi apoi să-l care până acasă fără să simtă nimic.

— Cine e Mary Horton asta? întrebă Es în seara aceea, după ce Tim fusese trimis la culcare.

— O fată bătrână din Artarmon.

— Lui Tim îi place foarte mult, nu-i aşa?

Ron se gândi la cei treizeci de dolari din portofel şi-şi privi tandru nevasta.

— Cred că da. E drăguţă cu el şi dacă lucrează la grădina ei sâmbăta, n-o să mai aibă timp să facă vreo boacănă.

— Şi tu o să fii liber să te învârţi prin cârciumi şi la curse cu băieţii, vrei să spui, interpretă Es pe baza experienţei de mulţi ani.

— Fir-ar să fie, Es, ce lucru urât să-i spui unui bărbat!

— Ha! exclamă ea disprețuitor, lăsându-și deoparte lucrul de mână. Adevărul doare, nu-i așa? L-a plătit, ei?

— Câțiva dolari.

— Pe care ți i-ai băgat în buzunar, bineînțeles.

— Păi, nu era chiar așa de mult. La ce te aștepți pentru tunsul afurisitului ăla de gazon cu o mașină, bătrână suspicioasă ce ești? Nu-i o avere, asta-i al naibii de sigur!

— Atâta timp cât trebuie să-mi fac menajul singură, nu dau doi bani pe cât l-a plătit, amice!

Se ridică în picioare, întinzându-se.

— Vrei o ceașcă de ceai, dragă?

— O, mulțumesc, ar fi bine. Unde-i Dawnie?

— De unde naiba să știu? Are douăzeci și patru de ani și se întreține singură.

— Atâta timp cât n-o întreține altcineva!

Es se înfioră.

— Copiii nu mai gândesc cum gândeam noi, nu încape discuție. De altfel, tu ai încerca să o întrebi pe Dawnie unde a fost și dacă umblă cu vreun tip?

Ron o urmă pe Es la bucătărie, dându-i o palmă drăgăstoasă peste fund.

— Doamne, nu! S-ar uita la mine de sus, din vârful nasului ei afurisit de lung, și ar spune un șir nesfârșit de cuvinte pe care nu l-aș înțelege și până la urmă m-ar face să mă simt ca un prost.

— Aș fi vrut ca Dumnezeu să împartă puțin mai corect mintea între copiii noștri, Ron dragă, oftă Es punând ibricul pe foc. Dacă ar fi împărțit-o la jumătate, amândoi ar fi fost normali.

— N-are sens să plângi de pomană, bătrânico. Ai nişte tort?

— Cu fructe sau cu susan?

— Cu susan, dragă.

Se aşezară de fiecare parte a mesei din bucătărie şi raseră jumătate de tort şi, printre îmbucături, băură şase cești de ceai.

8

Spiritul ei autodisciplinat o determină pe Mary Horton să-şi facă treaba în timpul săptămânii la Constable Steel & Mining de parcă Tim Melville nu ar fi apărut în viaţa ei niciodată. Ca de obicei, îşi punea hainele pe umeraş înainte să folosească closetul, muncea pentru Archie Johnson la fel de bine ca întotdeauna, şi toca nervii unui total de şaptesprezece dactilografe, funcţionari şi vânzători. Dar acasă, cărţile nu i se mai păreau interesante şi îşi petrecea timpul la bucătărie, citind cărţi de bucate şi încercând reţete de torturi, sosuri şi budinci. O trase de limbă pe Emily Parker pentru a afla ce-i place lui Tim în materie de dulciuri; voia să aibă cât mai multe pentru el, sâmbătă.

În timpul unei pauze de prânz intră la un decorator de interioare, în partea de nord a oraşului, şi cumpără o măsuţă de rubin foarte scumpă, apoi găsi un taburet care se asorta, fiind îmbrăcat în catifea rubinie. Iniţial, impactul culorii profunde, vibrante, o deranjă, dar după ce se obişnui cu ea,

trebui să admită că aceasta înfrumuseţa aspectul glacial al camerei de zi. Pereţii goi, de culoare griperle arătau parcă mai calzi şi Mary se întrebă dacă nu cumva Tim avea un simţ înnăscut pentru artă. Poate că într-o zi se va duce cu el la galeriile de artă pentru a vedea ce ar putea descoperi ochii lui.

Vineri seara se culcă foarte târziu, aşteptându-se din clipă în clipă să o sune tatăl lui Tim pentru a-i spune că nu vrea să-şi vadă fiul angajat ca grădinar la sfârşit de săptămână. Dar telefonul nu sună şi, exact la ora şapte dimineaţa, fu trezită dintr-un somn adânc de bătăile lui Tim în uşă. De data asta îl chemă imediat în casă şi îl întrebă dacă nu vrea să bea o ceaşcă de ceai.

— Nu, mulţumesc, sunt în regulă, răspunse el, cu ochii albaştri strălucind.

— Atunci poţi să foloseşti baia de serviciu ca să te schimbi până mă îmbrac. Vreau să-ţi arăt cum să tunzi gazonul din faţă.

Se întoarse în bucătărie puţin mai târziu, ca de obicei, cu paşi de pisică. Nu o auzise intrând şi ea se opri în cadrul uşii ca să-l privească, izbită din nou de frumuseţea lui absolută. Cât e de teribil, de nedrept, gândi ea, faptul că un înveliş atât de frumos îmbracă un ocupant fără valoare; apoi i se făcu ruşine. Poate că aceasta era acea *raison d'être* a frumuseţii lui, că înaintarea lui spre păcat şi dezonoare fusese blocată la inocenţa copilăriei. Dacă s-ar fi maturizat normal, poate că ar fi arătat cu totul altfel, într-adevăr botticellian, zâmbind satisfăcut, cu o privire conştientă pândind din spatele ochilor

limpezi, albaştri. Tim nu era câtuşi de puţin un membru al rasei umane adulte, cu excepţia unor date rudimentare.

— Haide, Tim, hai să-ţi arăt ce trebuie să faci în faţă, spuse ea în sfârşit, deştrămând vraja.

Cicadele ţipau din fiecare arbust şi din fiecare copac; Mary îşi acoperi urechile cu palmele, făcu o strâmbătură spre Tim, apoi se îndreptă spre singura ei armă, furtunul.

— Anul acesta sunt mult mai gălăgioase decât în alţi ani, din câte îmi aduc aminte, spuse ea când hărmălaia se potoli, oleandrii fiind uzi leoarcă.

— Briiiiic! bolborosi vocea de bas profund a dirijorului după ce toate celelalte voci se stinseseră.

— I-auzi-l, ticălosul!

Mary se îndreptă spre oleandrul de lângă uşa de la intrare, dând la o parte crengile ude şi scrutând interiorul ca de catedrală al arbustului.

— Nu pot s-o găsesc niciodată, explică ea, întorcându-şi capul pentru a-i zâmbi lui Tim care stătea în spatele ei.

— O vrei? întrebă Tim serios.

— Sigur că o vreau! Ea îi stârneşte pe toţi, fără ea parcă ar fi mute.

— Ţi-o prind eu.

Îşi strecură cu uşurinţă torsul gol printre frunze şi ramuri, dispărând dincolo de ele. În dimineaţa aceasta nu purta şosete şi bocanci pentru că nu mai avea de cărat beton care să-i zgârie picioarele, iar pământul reavăn al grădinii i se lipea de tălpi.

— Briiiiic! se avântă cicada, uscată suficient pentru a-şi reîncepe demonstraţia.

— Te-am prins! strigă Tim, ieşind la vedere cu pumnul mâinii drepte închizând ceva.

În realitate, Mary nu văzuse o cicadă, doar armura maronie a acesteia prin iarbă şi, totuşi, se feri cu teamă deoarece, ca majoritatea femeilor, se speria de păianjeni, gândaci şi reptile.

— Ia uite, uită-te la ea! spuse el mândru, desfăcând încet degetele până când cicada se văzu bine, ţintuită între arătătorul şi degetul mare al lui Tim.

— Pfui! se înfioră Mary, retrăgându-se fără să-l privească.

— O, nu-ţi fie frică, Mary, o rugă Tim zâmbindu-i şi mângâind cicada cu grijă. Uite, nu găseşti că e încântătoare, atât de verde şi drăgălaşă ca un fluture?

Capul auriu era aplecat asupra cicadei; Mary îi privi cu o milă bruscă, nemăsurată. Tim părea să aibă un fel de legătură cu creatura aceea care sta liniştită în palma lui, fără panică sau teamă şi, dacă reuşeai să uiţi de antenele ei marţiene şi de carapacea ca de homar, era într-adevăr frumoasă. Avea un trup gras şi verde, cam de doi inci lungime, cu nuanţe aurii, iar ochii îi străluceau şi scânteiau ca două topaze imense. Pe spate îşi strânsese aripile delicate, transparente, cu vinişoare aurii licărind în toate culorile curcubeului.

Deasupra ei era aplecat Tim, tot atât de straniu şi la fel de frumos, la fel de viu şi strălucitor.

— Nu vrei s-o omor, nu-i așa? se rugă el, privind-o și întristându-se dintr-o dată.

— Nu, răspunse ea. Pune-o înapoi în tufiș, Tim.

Până la amiază terminase de tuns gazonul. Mary îi dădu doi hamburgeri și un morman de cartofi prăjiți, apoi o budincă fierbinte acoperită cu cremă de banane.

— Cred că am terminat, Mary, spuse Tim bând a treia ceașcă de ceai. Tiii, da-mi pare rău că nu a fost o slujbă mai îndelungată, totuși.

Ochii lui mari o supravegheau parcă aburiți de lacrimi.

— Îmi placi, Mary, începu el, îmi placi mai mult decât Mick, sau Harry, sau Jim, sau Bill, sau Curly, sau Dave, îmi placi mai mult decât oricine în afară de tata și mama și Dawnie.

Îl bătu ușor peste mână și îi zâmbi cu duioșie.

— E foarte drăguț din partea ta că spui asta, Tim, dar nu cred că este chiar adevărat, nu mă cunoști de prea mult timp.

— Nu mai e iarbă de tăiat, oftă el, ignorând refuzul ei de a-i accepta complimentul.

— Iarba crește iarăși, Tim.

— Ei?

Mica exclamație interogativă era semnalul să meargă mai încet, că ceva din ce a fost spus sau făcut depășea puterea lui de înțelegere.

— Poți să uzi straturile tot așa de bine cum tunzi iarba?

— Sigur că pot. Fac asta pentru tata tot timpul.

— Atunci, ți-ar plăcea să vii în fiecare sâmbătă și să ai grijă de grădina mea, să tai iarba dacă e nevoie, să plantezi și să uzi straturile de flori, să stropești arbuștii, să netezești aleea și să pui îngrășământ?

O apucă de mână și i-o scuturâ zâmbind larg.

— Oh, Mary, chiar că îmi place! O să vin în fiecare sâmbătă să am grijă de grădina ta, promit că o să am grijă de grădina ta.

Când plecă, în aceeași după-amiază, în plicul lui se aflau treizeci de dolari.

9

Tim venea pe la ea de cinci săptămâni când Mary Horton îi telefonă tatălui său, într-o joi seara târziu. Ron răspunse chiar el la telefon.

— Da? întrebă el.

— Bună seara, domnule Melville. Sunt Mary Horton, prietena de sâmbătă a lui Tim.

Ron ciuli urechile imediat, făcându-i semn lui Es să se apropie.

— O, îmi pare bine că ne-ați sunat, domnișoară Horton. Cum se descurcă Tim, e în regulă?

— E o plăcere să-l am prin preajmă. Sunt încântată de compania lui.

Ron chicoti timid.

— Din poveștile pe care le spune acasă, îmi închipui că vă cheltuiți toți banii pe mâncare.

— Nu, deloc! Mă bucură să-l văd mâncând, domnule Melville.

După o scurtă pauză jenantă, Ron rupse tăcerea:

— Care este problema, domnișoară Horton? Tim nu trebuie să vină săptămâna asta?

— Ei bine, trebuie şi nu trebuie. De fapt, problema este că sunt nevoită să mă duc până la Gosford sâmbăta aceasta ca să văd ce se mai întâmplă cu cabana mea de acolo. Ocupată cu grădina de acasă, am cam neglijat-o. Oricum, mă întrebam dacă aţi avea ceva împotrivă să-l iau pe Tim cu mine, ca să mă ajute. Am nevoie de ajutor, iar Tim este extraordinar. E foarte linişte acolo şi vă dau cuvântul că nu va întâlni străini sau emoţii nepotrivite sau orice de genul acesta. Mi-a spus că-i place să pescuiască, iar cabana este situată chiar în mijlocul celei mai bune zone de pescuit pe o rază de patru mile, aşa că m-am gândit că poate — poate i-ar face plăcere. Pare să-i placă să vină pe la mine şi pe mine sigur mă bucură prezenţa lui.

Ron ridică sprâncenele întrebător spre Es, care aprobă şi îi luă receptorul.

— Bună, domnişoară Horton, sunt mama lui Tim.... Da, mulţumesc, şi dumneavoastră?...Oh, ce bine!. Domnişoară Horton, e foarte frumos din partea dumneavoastră că v-aţi gândit să-l luaţi pe Tim la cabană sâmbăta asta... Da, e puţin cam singur, e destul de greu pentru bietul mititel, ştiţi... Chiar nu văd nici un motiv pentru care să nu vină cu dumneavoastră, cred că schimbarea îi va face bine... Da, vă place foarte mult... Vi-l dau pe soţul meu, domnişoară Horton, şi vă mulţumesc foarte, foarte mult.

— Domnişoară Horton? întrebă Ron, luând receptorul din mâna soţiei lui. Aţi auzit-o pe bătrână

şi dacă ea e de acord, atunci ar fi mai bine să fiu şi eu, ha-ha-ha! Da, aveţi dreptate! Bine, o să am grijă să-şi facă bagajele şi să fie la dumneavoastră la ora şapte, sâmbăta asta... Da, domnişoară Horton, vă mulţumim foarte, foarte mult. Pa-pa şi iar mulţumesc.

Mary plănuise excursia de şaizeci de mile ca pe un picnic şi încărcase portbagajul maşinii cu provizii şi cu diverse obiecte pentru distracţie şi confort care, credea ea, îi lipseau de la cabană. Tim ajunse la timp sâmbătă dimineaţa. Ziua era frumoasă şi senină, al doilea sfârşit de săptămână dintr-o lungă serie în care nu se anunţa ploaie, iar Mary îl expedie imediat pe Tim la garaj.

— Suie-te în maşină, Tim, şi fă-te comod. Te simţi bine?

— Bine, răspunse el.

— Casa mea nu e chiar în Gosford, spuse ea după ce maşina ieşi de pe autostrada Pacific pe drumul spre Newcastle. Trăind şi lucrând în oraş, nu am vrut să am o casă de vacanţă în mijlocul altei mulţimi de oameni, aşa că am cumpărat o proprietate pe un drum lăturalnic, pe Hawkesbury, lângă Broken Bay. Trebuie să intrăm în Gosford pentru că singurul drum spre căsuţa mea începe de acolo, o să vezi. Pe legea mea, cât de mult a crescut Gosford! Mi-l amintesc cum era — o cârciumă, un garaj, doi oameni şi un câine; acum e ticsit de navetişti şi de vilegiaturişti, trebuie să fie cel puţin şaizeci de mii, se pare...

Se întrerupse nervoasă, privind într-o parte spre el, brusc stânjenită. Încerca să converseze cu el de parcă în locul lui ar fi stat mama lui. La rândul lui, el încerca să fie un auditor interesat, smulgându-şi privirea fascinată de la peisajul ce rămânea în urmă, pentru a-i fixa profilul cu ochii lui luminoşi, iubitori.

— Bietul Tim, suspină ea. Nu mă băga în seamă, relaxează-te doar şi priveşte pe fereastră.

Tăcură apoi multă vreme. Lui Tim, excursia îi făcea evident plăcere; întors complet spre geamul portierei, cu nasul aproape lipit de el, nu scăpa nici un amănunt, ceea ce o făcu să se întrebe cât de multă diversitate exista, oare, în viaţa lui, cât de des fusese scos din ceea ce trebuie să fi reprezentat existenţa lui banală.

— Tatăl tău are maşină, Tim?

El nu se osteni să se întoarcă şi s-o privească, continuă să se uite pe fereastră.

— Nu, răspunse apoi, el spune că asta-i pierdere de timp şi de bani. Spune, de asemenea, că e mai sănătos să mergi pe jos şi ai mult mai puţină bătaie de cap să iei autobuzul când ai nevoie să călătoreşti undeva.

— Te scoate cineva vreodată la plimbare cu maşina?

— Nu prea des. Am rău de maşină.

Se întoarse spre el alarmată.

— Cum te simţi acum? Ţi-e rău?

— Nu, mă simt bine. Maşina asta nu mă scutură în sus şi în jos ca celelalte şi, oricum, stau în faţă, nu în spate şi nu scutură chiar aşa de tare, nu-i aşa?

— Foarte bine, Tim! Aşa este. Dacă totuşi te simţi rău, să-mi spui la timp, bine?

— Promit să-ţi spun, Mary, pentru că tu niciodată nu ţipi la mine şi nu eşti rea.

Ea râse.

— Haide, Tim! Nu face pe martirul! Sunt sigură că nimeni nu strigă şi nu e rău cu tine foarte des şi atunci numai dacă meriţi.

— Păi, da. Dar mama se înfurie dacă vomit peste lucruri.

— Nici nu o condamn. Şi eu aş fi furioasă, aşa că fii atent să-mi spui dacă ţi-e rău şi atunci abţine-te până cobori din maşină. Bine?

— Bine, Mary.

După un timp, Mary îşi drese glasul şi vorbi din nou.

— Ai ieşit vreodată din oraş, Tim?

El clătină din cap.

— De ce nu?

— Nu ştiu. Nu cred că mama şi tata au vrut să vadă ceva afară din oraş.

— Şi Dawnie?

— Dawnie a mea se duce peste tot, a fost chiar şi în Anglia. Afirmaţia suna de parcă Anglia ar fi fost chiar după colţ.

— Dar în vacanţe, când erai băieţel?

— Stăteam acasă întotdeauna. Lui tata şi mama nu le place la ţară, le place numai în oraş.

— Bine, Tim, eu vin la cabană foarte des şi poţi să vii şi tu cu mine. Poate mai încolo te voi lua cu mine în deşert sau la Great Barrier Reef, într-o vacanţă adevărată.

Dar el nu-i dădea atenţie, deoarece coborau spre Hawkesbury River şi priveliştea era magnifică.

— Oh, nu e *încântător*? exclamă el, foindu-se pe scaun şi frământându-şi mâinile convulsiv, ca atunci când era emoţionat sau supărat.

Mary nu era atentă decât la o durere subită, o durere atât de nouă şi de străină încât nici măcar nu ştia de ce o simte. Sărmanul băiat, cât era de trist! Evenimentele conspiraseră, oarecum, să-i blocheze orice cale de dezvoltare şi evoluţie intelectuală. Părinţii îl iubeau foarte mult, dar cercul lor era strâmt şi orizontul lor nu depăşea Sydney-ul. Oricum i-ar fi judecat, nu-i putea condamna pentru că nu şi-au dat seama că Tim nu putea spera să se bucure de felul lor de viaţă în aceeaşi măsură ca ei. Pur şi simplu, nu şi-au pus problema dacă el e într-adevăr fericit sau nu, pentru că el *era* fericit. Dar putea fi oare mai fericit? Cum ar fi fost el dacă ar fi fost eliberat din lanţurile rutinei lor, dacă i s-ar fi permis să-şi întindă puţin picioarele?

Îi era foarte dificil să-şi pună cap la cap sentimentele faţă de el: acum se gândea la el ca la un copil mic, pentru ca în clipa următoare fizicul lui superb să-i reamintească de faptul că era un bărbat

adult. Şi era greu pentru ea chiar să *simtă*, pentru că trecuse foarte mult timp de când nu mai făcuse altceva decât să trăiască. Nu avea un etalon emoţional cu ajutorul căruia să distingă mila de iubire, necazul de dorinţa de a-l proteja. Ea şi Tim erau, printr-o ciudată analogie, ca Svengali şi Trilby: cel fără minte hipnotiza mintea.

De când îl văzuse prima oară pe Tim, cu săptămâni în urmă, se limitase doar la acţiune, nu se implicase mintal. Nu şi-a permis niciodată să se retragă în liniştea unei contemplaţii intime, deoarece, prin natura sa, ea nu analiza cum, ce şi de ce simţea. Nici acum nu o făcu, nu împinse analiza mai departe de centrul durerii sale pentru a-i afla cauza.

La cabană nu avea vecini mai aproape de două mile, pentru că zona încă nu se "dezvoltase". Singurul drum care ducea într-acolo era groaznic — doar o potecă ce traversa pădurea de eucalipţi; dacă ploua, noroiul o făcea impracticabilă, iar dacă nu ploua, deasupra ei se ridicau nori de praf care se depuneau apoi pe vegetaţia de la margine, pietrificând-o în schelete cafenii, fusiforme. Brazdele, crestele şi gropile drumului propriu-zis puneau în primejdie şi cea mai solidă dintre maşini aşa încât puţini erau cei care doreau să riste disconfortul şi neplăcerile de dragul izolării.

Proprietatea lui Mary era chiar mare pentru zona aceea, cam douăzeci de acri; o cumpărase gândind oarecum în perspectivă, deoarece ştia că

extinderea oraşului până aici va conduce la dezvoltare şi profituri fantastice. Până atunci, însă, îi satisfăcea gustul pentru singurătate.

O potecă ce se desprindea de drum printre copaci indica începutul proprietăţii lui Mary; maşina părăsi drumul principal şi o luă pe potecă, mergând cam o jumătate de milă prin pădurea virgină, frumoasă şi plină de arome. La capătul potecii se deschidea o poiană mare spre plaja îngrijită; alături, încă sărat şi influenţat de flux aici, râul Hawkesbury îşi croia drum larg printr-un peisaj semeţ de gresie. Plaja lui Mary, nu mai lungă de o sută de yarzi, era flancată la ambele capete de stânci galbene.

Cabana era modestă, o construcţie pătrată, cu acoperiş de tablă ondulată şi o verandă mare, deschisă, de jur împrejur. Mary o zugrăvea mereu pentru că nu suporta dezordinea şi neglijenţa, dar culoarea ştearsă, cafenie pe care o alesese nu îmbunătăţea aspectul casei. În spatele cabanei, la unul din capete, se aflau două mari rezervoare de tablă galvanizată pentru apă, ce se înălţau în faţa potecii. La anumite intervale, în poiană fuseseră plantaţi copaci, care crescuseră suficient pentru a estompa goliciunea acesteia. Nu încercase să-şi facă o grădină aici şi iarba crescuse înaltă; cu toate acestea însă, locul avea un farmec nedefinit.

Mary cheltuise o sumă considerabilă pentru această cabană de când cumpărase proprietatea, cu cincisprezece ani în urmă. Rezervoarele masive, pentru a avea apă proaspătă suficientă,

electricitate, pentru a evita felinarele şi lămpile cu petrol. Pe Mary nu o impresionau şemineele, lumina lumânărilor ori acareturile; însemnau muncă în plus şi lipsă de comoditate.

Din maşina ce se apropia de casă, aceasta nu era deloc atrăgătoare, dar Tim era vrăjit. Mary îl scoase destul de greu din maşină şi îl îndupleca să intre în casă pe uşa din spate.

— Asta e camera ta, Tim, spuse ea, arătându-i un dormitor simplu, dar mare, cu mobila şi pereţii albi; arăta mai degrabă ca o chilie de maică. Mă gândeam că, dacă o să-ţi placă să vii aici, ar trebui să te gândeşti cu ce culoare ţi-ar plăcea să fie zugrăvită camera ta şi cum ai vrea să fie mobilată. Am putea să facem cumpărături în oraş într-una din zile.

El nu răspunse, prea emoţionat şi covârşit de întreaga experienţă pentru a mai putea să asimileze această nouă bucurie. Mary îl ajută să-şi desfacă bagajele şi puse puţinele lui lucruri prin dulapurile şi sertarele goale, apoi îl luă de mână şi-l conduse în camera de zi.

Doar aici făcuse modificări majore în construcţia originală a casei, care avea, iniţial, o cameră de zi întunecată, slab luminată, întinsă pe toată lungimea verandei din faţă. Dărâmase peretele exterior şi îi înlocuise cu uşi glisante de sticlă, astfel încât, dacă vremea era frumoasă, aerul pătrundea în cameră fără nici o oprelişte.

Priveliştea pe care o oferea această încăpere îţi tăia răsuflarea. Iarba creştea în voie până la micuţa plajă însorită şi imaculată, apele albastre ale râului Hawkesbury clipoceau uşor de-a lungul malului şi în depărtare, pe lângă râu, se vedeau dealurile minunate, splendid încununate cu păduri ce se înălţau pentru a întâlni cerul limpede. Singurele zgomote umane ce ajungeau la ei veneau dinspre râu; zgomote de motoare de barcă, uruitul bărcilor de viteză care tractau schiori pe apă. În schimb, păsările ţipau şi cântau din fiecare copac, cicadele făceau o larmă asurzitoare, vântul abia lin printre ramurile foşnitoare ale copacilor.

Mary nu împărţise acest loc de retragere cu nimeni, dar de multe ori îşi repetase conversaţia imaginară pe care ar fi purtat-o cu primii ei oaspeţi. Presupuşii oaspeţi ar fi fost înmărmuriţi de această privelişte, ar fi exclamat şi ar fi făcut comentarii nesfârşite cu privire la tot ce vedeau. Dar Tim nu spunea nimic; el nu avea idee despre evaluări şi comparaţii. Faptul că i se părea "încântător" era subiectiv, lui toate i se păreau încântătoare şi aceasta nu îl făcea nefericit. Era Tim capabil să perceapă diferite grade ale fericirii? Îi plăceau, oare, unele lucruri mai mult decât altele?

După ce-şi desfăcu şi propriile bagaje şi ticsi bucătăria cu proviziile aduse, îi pregăti prânzul. În timpul mesei, el nu spuse aproape nimic, mestecând în linişte toată mâncarea pe care i-o punea

Mary în față. Dacă nu era lihnit de foame sau supărat, manierele lui la masă erau impecabile.

— Știi să înoți? întrebă ea, după ce o ajutase să spele vasele.

Fața lui se lumină.

— O, da, da!

— Atunci du-te să-ți pui chiloții de baie până termin de strâns aici și apoi ne ducem la plajă. Bine?

El dispăru imediat, întorcându-se atât de repede încât trebui să mai aștepte până când Mary termină de strâns și de pus totul la loc. Încărcați cu două fotolii de plajă, o umbrelă, prosoape și alte accesorii, se bălăbăniră până pe malul râului.

Ea se instală într-unul din fotolii și își deschise cartea până să-și dea seama că el încă mai stătea în picioare, uitându-se la ea, nedumerit și aparent necăjit.

Închise cartea.

— Ce este, Tim? Ce s-a-ntâmplat?

Agită mâinile neajutorat.

— Credeam că ai spus că o să înotăm!

— Nu o să înotăm, Tim, îl corectă ea blând. Tu poți să înoți cât îți poftește inima, dar eu nu intru în apă niciodată.

Tim îngenunche lângă fotoliul ei și îi puse pe braț ambele mâini, foarte supărat.

— Dar nu-i la fel, Mary! Nu vreau să înot singur!

Pe genele lui lungi străluceau lacrimi, ca apa picurând pe cristal.

— Te rog, o, *te rog* nu mă lăsa să intru în apă singur!

Ea se întinse să-l mângâie, apoi își retrase mâna repede.

— Dar n-am costum de baie la mine, Tim! N-aș putea să intru în apă nici dacă aș vrea.

Clătină din cap, înainte și înapoi, devenind tot mai agitat.

— Nu cred că-ți place să fii cu mine, nu cred că îți place de mine! Totdeauna ești îmbrăcată de parcă ai pleca în oraș, nu porți niciodată pantaloni scurți sau lejeri și nu umbli fără ciorapi ca mama.

— O, Tim, ce să mă fac cu tine? Numai pentru că sunt întotdeauna îmbrăcată nu trebuie să crezi că nu-mi place să fiu cu tine! Nu mă simt bine decât dacă sunt complet îmbrăcată, asta-i tot. Nu-mi place să port pantaloni scurți sau lejeri și nu umblu fără ciorapi, asta e!

Dar el nu o crezu și întoarse capul, privind în altă parte.

— Dacă te-ai distra, ai purta felul de haine pe care-l poartă mama când se distrează, insistă el morocănos.

Tăcerea îndelungată care urmă încorpora, deși Mary nu înțelese acest lucru, primul lor duel de dorințe. Până la urmă, Mary oftă și lăsă cartea deoparte.

— Bine, mă duc până în casă să văd ce găsesc, numai că trebuie să-mi promiți sincer că nu-mi vei face glume, să mă împingi cu capul sub apă sau să

dispari. Eu nu știu să înot, ceea ce înseamnă că trebuie să ai grijă de mine tot timpul cât stăm în apă. Promiți?

Era, din nou, numai zâmbet.

— Promit, promit! Dar să nu stai mult, Mary, te rog să nu stai mult!

Deși o enerva să procedeze astfel, Mary îmbrăcă un set nou din lenjeria ei de corp obișnuită de bumbac alb și, peste aceasta, una din rochiile de pânză gri pentru sfârșit de săptămână, încheiată în față, pe care o scurtase cu foarfeca. Tăiase din rochie cam până la jumătatea pulpei și îi scosese mânecile și gulerul, dezvelind claviculele. Tăieturile erau rudimentare, bineînțeles, dar nu avea timp să le facă tiv, ceea ce o irită și o indispuse.

Mergând spre plajă se simți teribil de goală, cu picioarele și mâinile ei albe ca brânza, fără port-jartier și ciorapi. Senzația nu prea avea legătură cu Tim, chiar și atunci când era cu desăvârșire singură zile în șir, își punea fiecare strat de îmbrăcăminte.

Tim, martor nepretențios acum, că-și văzuse dorința îndeplinită, începu să țopăie vesel.

— O, așa e mult mai bine, Mary! Acum putem să înotăm amândoi! Haide, haide!

Mary își croi drum prin apă cu un fior de dezgust. La fel de greu de mulțumit ca cea mai pretențioasă dintre pisici, tot ce putea face era să se străduiască să înainteze prin apă, când ea ar fi vrut, de fapt, să se întoarcă și să fugă înapoi pe plajă, în fotoliul ei confortabil și uscat. Afișând

maturitatea plină de importanţă a unui tânăr bărbat căruia i s-a încredinţat o comoară, Tim nu o lăsă să treacă dincolo de locul în care apa îi ajungea până la brâu. Se rotea în jurul ei ca o musculiţă, grijuliu şi confuz. Nu avea nici un sens; el simţea că nu putea să sufere apa, iar ea ştia că îi strică ziua. Deci, îşi înfrânse repulsia şi se afundă în apă până la gât cu un icnet pricinuit de răceala apei şi cu un râs involuntar.

Râsul era tot ce aşteptase el să audă; începu să zburde ca un delfin, la fel de uşor şi la largul lui ca un peşte. Căznindu-se să zâmbească şi lovind suprafaţa apei cu palmele, imitând astfel, spera ea, ceea ce ar face cineva căruia baia îi face o deosebită plăcere, Mary încercă să-i ţină isonul.

Apa era extrem de limpede şi de curată, umbra dezarticulată a picioarelor ei legănându-se când privea în jos, iar soarele se odihnea pe ceafa ei ca o mână caldă, prietenoasă. După un timp, apa sărată, uşor pişcătoare începu să-i facă plăcere; o stimula şi o înveselea şi era într-adevăr minunat să stea în apă până la umeri, fără să-şi simtă greutatea corpului şi cu o senzaţie de răcoare, în ciuda razelor fierbinţi ale soarelui care deveniseră, dintr-o dată, neputincioase. Senzaţia de vulnerabilitate provocată de lipsa hainelor se şterse şi ea începu să se lăfăie cu plăcuta senzaţie de a avea corpul eliberat de restricţii.

Oricum, nu-şi pierdu total simţul realităţii, şi după douăzeci de minute îl chemă pe Tim lângă ea.

— Trebuie să ies acum, Tim, pentru că nu sunt obișnuită să stau la soare. Vezi cât de albă sunt eu și cât de bronzat ești tu? Cât de curând o să fiu și eu la fel de bronzată ca tine, dar trebuie să o fac foarte încet, pentru că soarele arde pielea albă ca a mea și s-ar putea să mi se facă rău. Te rog să nu crezi că nu mă distrez, mă distrez, dar acum chiar că trebuie să mă duc la umbră.

De data aceasta, acceptă calm.

— Știu, când eram băiețel, într-o zi, m-a ars soarele așa de tare că m-au dus la spital. M-a durut tare și am plâns toată ziua și toată noaptea, și toată ziua și toată noaptea. Nu vreau să plângi toată ziua și toată noaptea, Mary.

— Uite ce o să fac, Tim, o să stau la umbră sub umbrelă și o să mă uit la tine. Îți promit că nu o să citesc, doar o să mă uit la tine. E bine așa?

— E bine, e bine, e bine! cântă el, făcând apoi pe submarinul, dar abținându-se delicat să o torpileze.

Asigurându-se că se află în întregime ferită de soare sub umbrelă, Mary își întinse corpul ud în fotoliu și își șterse fața. Din cocul de la ceafă îi curgeau șiroaie de apă pe spate într-un fel foarte neplăcut, deci scoase agrafele și își desfăcu părul pe spate, peste speteaza fotoliului, ca să se usuce. Trebuia să admită că se simțea minunat, de parcă apa sărată ar fi avut proprietăți curative. Simțea o furnicătură prin piele, mușchii îi erau moi, pleoapele grele.

... Era într-una din puţinele ei vizite la salonul de cosmetică, iar coafeza îi peria ritmic părul, un-doi-trei, un-doi-trei, atingându-i pielea capului la fiecare angajare a periei şi ducând atingerea spre vârful firelor de păr, dându-i o senzaţie delicioasă. Zâmbind de plăcere, deschise ochii şi văzu că nu se afla în salonul de cosmetică, ci întinsă într-un fotoliu de plajă pe malul râului, şi că soarele coborâse atât de mult în spatele copacilor încât umbrele acoperiseră complet nisipul.

Tim stătea în spatele fotoliului, cu capul înclinat spre faţa ei şi jucându-se cu părul ei. O cuprinse panica; se feri de atingerea lui cu o spaimă inexplicabilă, strângându-şi părul şi scotocind frenetic în buzunarul rochiei după agrafe. La distanţă sigură de el şi trezindu-se de-a binelea, se întoarse spre el cu ochii dilataţi de teamă şi cu inima bubuind.

El rămase pe loc fără să scoată o vorbă, fixând-o cu ochii aceia extraordinari, cu expresia aceea caracteristică, neajutorată şi chinuită, pe care o avea atunci când ştia că făcuse ceva rău, dar nu înţelegea ce anume. Voia să repare greşeala, voia cu disperare să înţeleagă ce fel de păcat făcuse fără să ştie; în aceste momente părea că simte mult mai acut excluderea, gândi ea, ca un câine care nu ştie de ce l-a bătut stăpânul. Pierdut cu desăvârşire, îşi frângea mâinile, cu gura întredeschisă.

Braţele ei se îndreptară spre el într-un gest de remuşcare şi milă.

— O, dragul meu! Dragul meu, n-am vrut! Adormisem şi m-ai speriat, asta-i tot! Nu te uita aşa la mine! Nu te-aş răni pentru nimic în lume, Tim, sincer! O, te rog nu te mai uita aşa la mine!

El îi evită mâinile, retrăgându-se ca să nu-l poată atinge, pentru că nu era sigur dacă ea spune adevărul sau nu, dacă nu încearcă doar să-l împace.

— Era atât de frumos, Mary, explică el timid. Am vrut doar să-l mângâi.

Mary îl privi uimită. Spusese "frumos"? Da, aşa spusese! Şi o spusese de parcă ar fi ştiut întocmai înţelesul cuvântului, de parcă ar fi înţeles că era diferit de "încântător", sau "drăguţ", sau "super", sau "fain", acestea fiind singurele adjective de laudă pe care le folosea el. Tim învaţă! Prindea câte puţin din ceea ce-i spunea şi interpreta corect.

Râse către el cu duioşie şi se apropie de el, luându-i mâinile îndărătnice şi strângându-le puternic.

— Fii binecuvântat, Tim, îmi placi mai mult decât oricare din oamenii pe care-i cunosc! Nu fi supărat pe mine, nu am vrut să te jignesc, zău că n-am vrut!

Zâmbetul lui răsări ca soarele, ştergând durerea din ochi.

— Şi tu îmi placi, Mary, îmi placi mai mult decât oricine în afară de tata şi mama şi Dawnie a mea. Cred că, de fapt, îmi placi mai mult decât Dawnie!

Se întâmplase iarăşi! Spusese "de fapt", exact cum spunea ea însăşi! Bineînţeles, în linii mari, repeta papagaliceşte, dar nu în întregime; era o urmă de siguranţă în modul lui de a-l rosti.

— Haide, Tim, hai să intrăm în casă până nu se face frig. Când briza de seară începe să urce pe râu, toate se răcesc îngrozitor de repede, cu toată căldura verii. Ce ai vrea să mănânci la cină?

După ce terminară masa, spălară şi puseră vasele la loc, Mary îl aşeză pe Tim într-un fotoliu confortabil şi începu să caute printre discuri.

— Îţi place muzica, Tim?

— Câteodată, răspunse el prudent, răsucindu-şi gâtul ca să o vadă.

Ce ar putea să-l atragă? Cabana era, de fapt, mai bine echipată decât casa din Artarmon cu genul de muzică pe care l-ar agrea el, deoarece îşi adusese aici toate discurile vechi. *Bolero*-ul lui Ravel, *Ave Maria* a lui Gounod, *Largo*-ul lui Händel, marşul triumfal din *Aida*, *Rapsodia suedeză*, *Finlandia* lui Sibelius, melodii de Gilbert şi Sullivan, marşul lui Elgar *Pomp and Circumstance*: erau toate aici, împreună cu alte selecţii la fel de pline de savoare şi melodioase. Încearcă-l cu materialul acesta, gândi ea; el nu ştie că sunt banale, aşa că vezi cum reacţionează.

Copleşit, stătea ca vrăjit, cufundându-se pe deplin în muzică. Mary citise câte ceva despre întârzierea mintală şi îşi aminti, în timp ce-l privea, că mulţi retardaţi aveau o adevărată pasiune pentru

muzica de un înalt nivel de complexitate. Văzând expresia aceea vie şi plină de dorinţă, o durea inima pentru el. Cât de frumos era, cât de teribil de frumos!

Către miezul nopţii, vântul care urca dinspre mare pe râu se răci, pătrunzând în cameră prin uşile deschise în rafale atât de puternice încât Mary se văzu nevoită să le închidă. Tim plecase la culcare în jurul orei zece, epuizat de emoţiile noi din timpul zilei şi baia îndelungată de după-amiază. Se gândi că s-ar putea să-i fie frig, deci scotoci prin dulapul din hol şi scoase la iveală o pilotă cu care să-l învelească. La capătul patului pâlpâia o mică lampă cu gaz; îi mărturisise, cu multe ezitări, că îi e frică de întuneric — nu avea, cumva, o lumină-mică pe care să o ţină lângă el? Păşind neauzită pe podeaua goală, albă, cu pilota ţinută strâns în braţe ca să nu se agaţe de ceva şi să facă zgomot, Mary se apropie de patul îngust.

Dormea ghemuit, probabil pentru că i se făcuse frig, cu braţele strânse şi cu genunchii mai să-i atingă pieptul. Păturile alunecaseră aproape de tot de pe pat, iar spatele lui gol era îndreptat spre fereastra deschisă.

Mary îl privi, plimbându-şi mâinile prin cutele pilotei, cu gura întredeschisă. Faţa adormită era atât de liniştită, cu genele cristaline coborâte spre liniile înclinate ale obrajilor, cu minunata masă de păr auriu împodobindu-i capul perfect alcătuit. Buzele erau uşor răsfrânte, micul rid din stânga lor

împrumutându-le un zâmbet de Pierrot, iar răsuflarea îi era atât de uşoară încât, un moment, se întrebă dacă mai trăieşte.

Nu ştia cât timp rămăsese pierdută în contemplarea lui, dar în cele din urmă o trecu un fior de frig şi se retrase, desfăşurând pilota. Nu încercă să ridice păturile pentru a-l înveli, mulţumindu-se să le îndrepte pe pat, apoi îi înveli umerii cu pilota. El suspină şi se mişcă uşor, culcuşindu-se la căldură, dar alunecă imediat înapoi în lumea viselor. Mary se întrebă ce ar putea să viseze un tânăr retardat mintal: rătăcirile lui nocturne erau continuarea celor din timpul zilei sau se întâmpla un miracol ce-l elibera din lanţuri? Nu exista nici o cale de a afla.

După ce părăsi camera lui, Mary găsi casa insuportabilă. Închizând uşile cu grijă, traversă veranda şi coborî scările până la cărarea ce ducea spre plajă. Copacii se zbuciumau fără odihnă în bătaia vântului şi o cucuvea ţipa în noapte, cu ochii rotunzi licărind în întunecimea unei crengi înclinate peste cărare. Mary privi pasărea fără să o vadă în realitate şi în clipa următoare simţi pe faţă ceva moale şi lipicios. Se crispă de frică, apoi înţelese că era o pânză de păianjen. Se pipăi cu grijă peste tot, îngrozită de ideea că proprietarul pânzei ar putea hoinări pe corpul ei, dar mâinile ei simţiră doar îmbrăcămintea.

Pe marginea plajei erau crengi moarte; Mary adună din ele cât să-i ajungă pentru un foc, apoi le stivui pe nisip lângă o piatră şi apropie un băţ de

chibrit aprins de rămurica de la baza grămezii. Briza rece a mării din timpul nopții era salvatoarea coastei de est, dar foarte greu de suportat pentru corpul uman; înăbușitoare în timpul zilei și răcindu-se foarte mult noaptea. Ar fi putut să se întoarcă la cabană după un jerseu, dar focul era mai prietenos, iar Mary avea o nevoie disperată de a se simți bine. Flăcările începură să țâșnească, iar ea se așeză pe piatră și întinse mâinile spre căldura binefăcătoare.

Agățat de coadă pe creanga unui copac, legănându-se înainte și înapoi, un oposum o fixa concentrat cu ochii săi rotunzi, cu mutrișoara speriată. Ce creatură ciudată era ea, stând pe vine în fața lucrului acela strălucitor despre care el știa doar că înseamnă primejdie, cu lumina aruncând pe fața ei umbre bizare, cu modele mereu schimbătoare. Apoi căscă, smulse un fruct de pe creanga de deasupra lui și începu să-l morfolească zgomotos. Nu trebuia să-i fie frică de ea, era doar o femeie adusă de spate și cu fața îndurerată, nici tânără, nici drăguță și nici ispititoare.

Durerea făcea parte din viața ei de foarte mult timp, gândi Mary cu bărbia în palmă, trebui să se întoarcă în timp până la fetița din dormitorul orfelinatului, plângând până adormea. Cât de singură era atunci, atât de singură încât uneori și-ar fi dorit ignoranța prietenoasă a morții. Oamenii spuneau că un copil nu poate înțelege sau dori moartea, dar Mary Horton știa altfel. Nu avea amintiri de acasă, amintirea unor brațe iubitoare sau conștiința de a fi

dorită; deznădejdea ei era cea a unei pierderi nerecunoscute, pentru că nu putea să simtă ceva despre care nu ştiuse că există. Crezuse că nefericirea ei îşi avea rădăcinile în fizicul ei neatrăgător, că durerea era cea simţită atunci când mult-iubita ei Sora Thomas o lăsase deoparte, ca de obicei, pentru o fetiţă mai drăguţă şi mai atrăgătoare.

Dar dacă ereditatea nu o înzestrase cu o înfăţişare plăcută, îi dăruise în schimb tărie de caracter; Mary îşi impusese o disciplină strictă pe măsură ce creştea şi reuşi, până când împlini paisprezece ani şi sosi clipa să părăsească orfelinatul, să-şi înfrângă şi să subjuge sentimentul de nefericire. După aceea încetase să mai simtă la nivel uman, emoţional, mulţumindu-se cu satisfacţia de a munci şi de a-şi privi economiile crescând. Nu era o plăcere seacă, dar nici nu o îmblânzea sau încălzea. Nu, viaţa ei nu fusese goală sau lipsită de stimulente, dar fusese cu desăvârşire lipsită de dragoste.

Neavând experienţa unei griji materne sau a dorinţei de a-şi căuta un prieten, Mary nu era capabilă să evalueze calitatea iubirii ei faţă de Tim. Într-adevăr, nici măcar nu ştia dacă ceea ce simţea ea pentru Tim se putea numi iubire. El devenise, pur şi simplu, pivotul vieţii sale. În fiecare moment de luciditate era conştientă de existenţa lui Tim, îi apărea în minte de o mie de ori pe zi şi dacă gândea "Tim", se trezea zâmbind sau simţind ceva ce ar putea fi numit doar durere. Era ca şi cum el ar

fi trăit în interiorul minții ei ca o entitate distinctă de ființa lui reală.

Când stătea în camera ei de zi slab luminată, ascultând căutarea obsedantă a unei viori, ajungea cu mintea pe tărâmuri necunoscute, încercând totuși să-și rețină anumite emoții, dar când se afla în camera ei de zi slab luminată privindu-l pe Tim, nu mai era nimic necunoscut, tot ce-și dorise vreodată era încorporat în el. Dacă în cele câteva ore de când îl văzuse prima dată și până când aflase că este nedezvoltat mintal așteptase ceva de la el, descoperind adevărul încetase să mai aștepte acel ceva, cu excepția simplului fapt al existenței lui. O fermecașe; acesta era singurul cuvânt care se potrivea cât de cât.

Toate dorințele anilor ei de femeie fuseseră înăbușite fără milă; nu reușiseră să o influențeze niciodată deoarece evitase orice situație care ar fi putut să încurajeze înflorirea lor. Dacă întâlnea un bărbat atrăgător — îl ignora, dacă un copil găsea calea spre inima ei — avea grijă să nu-l mai vadă niciodată. Evita partea fizică a naturii sale cum ar fi evitat o plagă, o închisese într-un colț uitat al minții și refuzase să admită că există. *Ferește-te de complicații,* îi spuseseră maicile de la orfelinat, iar Mary Horton s-a ferit de complicații.

Frumusețea și neajutorarea lui Tim o dezarmaseră din prima clipă. Mary se trezi priponită de țărușul celor douăzeci și nouă de ani solitari. Era de parcă ar fi avut nevoie disperată de ea, de parcă ar

fi văzut la ea ceva ce nici măcar ea însăşi nu putea să vadă. Ce găsea Tim atât de fascinant în personalitatea ei searbădă şi banală? Responsabilitatea era un lucru teribil, foarte greu de suportat pentru cineva neobişnuit cu emoţiile. El avea mamă, deci nu căuta iubirea de mamă; şi era prea copil, iar ea prea fată bătrână pentru a putea fi vorba de sex. În viaţa lui existaseră, mai mult ca sigur, foarte multe persoane care s-au purtat nemilos cu el, dar şi foarte multe care au fost bune, chiar iubitoare. Nici un om cu fizicul şi firea lui Tim nu putea să nu fie iubit. Atunci de ce o prefera pe ea?

Focul se stingea încet. Mary se ridică pentru a mai căuta crengi uscate, apoi hotărî să nu-l mai întreţină. Rămase pe loc o vreme, privind cu ochii dilataţi luminiţele scânteietoare dintre bucăţile de jar. Un vierme îşi iţi capul din nisip şi se uită la ea; căldura focului se răspândea încet spre măruntaiele pământului, arzând sau alungând sute de mici vietăţi.

Inconştientă de dezastrul provocat de sursa ei de căldură, Mary înăbuşi focul cu nisip în loc de apă, eficient împotriva unui incendiu, dar tot atât de arzător pentru locuitorii nisipului.

10

Mary continuă să-l ia pe Tim la Gosford pe toată perioada verii. La începutul lui aprilie şi o dată cu venirea toamnei, mama şi tatăl lui Tim erau foarte familiarizaţi cu ea, dar numai prin telefon. Nu-i invitase pe Ron şi Esme Melville la Artarmon şi lor nu le-ar fi plăcut să o roage să-i viziteze. Nici unul dintre ei nu s-a gândit dacă fiecare are aceeaşi impresie despre Mary Horton.

— Aş vrea să mă duc până la Great Barrier Reef în vacanţă iarna aceasta, probabil în iulie sau august, şi mi-ar plăcea foarte mult să-l iau pe Tim cu mine dacă nu aveţi nimic împotrivă, îi spuse ea lui Ron într-o duminică seara.

— Doamne, domnişoară Horton, sunteţi prea bună cu Tim! Da, poate să meargă cu dumneavoastră, dar numai cu condiţia să-şi plătească propriile cheltuieli.

— Dacă preferaţi aşa, atunci bineînţeles că aşa va fi, dar vă asigur că aş fi încântată să-l am pe Tim ca oaspete, pur şi simplu.

— Este foarte, foarte amabil din partea dumneavoastră domnişoară Horton, dar eu cred că ar fi mai

bine ca Tim să-şi plătească cheltuielile. Ne putem permite. Am fi putut să-l ducem chiar noi, oricând, dacă ne-am fi gândit la asta, dar, într-un fel, Es şi cu mine n-am ajuns mai departe de Sydney decât până la Avalon sau Wattamolla.

— Vă înţeleg foarte bine, domnule Melville. La revedere.

Ron închise receptorul, îşi înfipse degetele mari sub cureaua de la pantaloni şi intră agale în camera de zi, fluierând.

— Hei, Es, domnişoara Horton vrea să-l ducă pe Tim la Great Barrier Reef în iulie sau august, anunţă Ron în timp ce se întindea confortabil pe canapea.

— Foarte drăguţ din partea ei, spuse Es.

Câteva minute mai târziu, pe sub fereastră se auzi clip-clop-ul unor tocuri înalte, urmate de zgomotul uşii din spate trântite. În cameră intră o femeie tânără, îi salută şi se aşeză cu un oftat, scoţându-şi pantofii. Semăna şi nu semăna cu Tim, semăna ca statură şi ca păr, dar îi lipsea perfecţiunea absolută a structurii osoase, şi avea ochii căprui.

— Cred că am văzut-o pe inefabila domnişoară Horton, mormăi căscând şi trăgând un scăunel lângă ea pentru a-şi sprijini picioarele.

Es îşi lăsă lucrul de mână deoparte.

— Şi cum arată bătrânica?

— N-am văzut prea multe detalii, dar e îndesată şi are părul argintiu strâns în coc la ceafă, arată a fată bătrână tipică. Aş spune că pare de şaizeci şi

cinci de ani, deşi nu i-am putut vedea faţa. Ce maşină, oameni buni! Un Bentley mare şi negru, cam în genul maşinii cu care se plimbă bătrâna Regină Lizzie! Pfui! Bani din perete în perete, trebuie să recunosc.

— Asta nu mai ştiu, dragă, dar bănuiesc că trebuie să fie înstărită dacă are atâtea proprietăţi.

— Tocmai! Mă întreb ce ar putea să vadă la Tim? Câteodată mă îngrijorează... E atât de ataşat de ea.

— O, Dawnie, eu cred că e în regulă. Cred că devii prea bănuitoare în legătură cu Tim şi cu domnişoara Horton.

— Ce vrei să spui, cum adică devin prea bănuitoare? întrebă înţepată Dawnie. La naiba, doar e fratele meu! Nu-mi place noua lui prietenie, asta e. Ce ştim noi, în realitate, despre domnişoara Horton?

— Ştim tot ce trebuie să ştim, Dawnie, spuse Es cu blândeţe. Este bună cu Tim.

— Dar este atât de prins, mamă! Mary în sus, Mary în jos, de câteodată îmi vine să-i strâng de gât!

— O, haide, Dawnie, nu fi chiar aşa de prăpăstioasă! Sună cam exagerat! spuse Es dispreţuitor.

Ron se încruntă la Dawnie.

— Cu cine ai ieşit în seara asta, tinereţe? întrebă el, schimbând subiectul.

Dispoziția ei se schimbă imediat în timp ce ochii ei vii, extrem de inteligenți îi zâmbiră.

— Cu directorul general al unei mari firme internaționale de medicamente. Mă gândeam să mă lansez în industrie.

— Pe viața mea! Cred că industria se gândește să se lanseze cu tine. Cum reușești să ții atâția indivizi înșirați după coada ta, Dawnie? Ce naiba văd la tine?

— De unde să știu eu?

Căscă, apoi deveni atentă.

— Uite că a apărut și Tim.

Peste o clipă, acesta intră în cameră, obosit și fericit.

— Salut, amice! spuse tatăl lui vesel. Cum ți-a plăcut sfârșitul de săptămână?

— A fost extra, tată. Facem o grădină în jurul casei și construim un chioșc pe plajă.

— Vorbești de parcă ați face un loc de poveste acolo, nu-i așa, Es?

Dar Es nu răspunse; se îndreptă brusc și apucă mâna lui Ron.

— Hei, Ron, cum a putut domnișoara Horton să vorbească cu tine și apoi în clipa următoare să-l lase pe Tim acasă?

— Pe toți sfinții! Tim, domnișoara Horton ne-a sunat cu câteva minute înainte de a te lăsa pe tine la poartă?

— Da, tată. Are telefon în mașină.

— I-auzi, Charlie! Asta sună a minciună, băiete

— Trebuie să aibă telefon în mașină! răspunse Tim indignat. Mi-a spus că, uneori, șeful ei, domnul Johnson, trebuie să vorbească urgent cu ea.

— Și de ce nu a intrat un minut să vorbească cu noi personal, dacă tot era în fața porții? șuieră Dawnie.

Fruntea lui Tim se încreți.

— Nu știu, Dawnie. Cred că e puțin cam timidă, așa cum spui că sunt eu.

Ron îl privi intrigat, dar nu spuse nimic până ce Tim nu plecă la culcare. Apoi își coborî picioarele de pe canapea și rămase așezat astfel încât să-și vadă soția și fiica mai bine.

— O fi imaginația mea, fetelor, sau vorbirea lui Tim s-a îmbunătățit? Într-una din zilele trecute m-a șocat că folosește cuvinte mai elegante ca înainte, parcă mai puțin din topor.

Es aprobă.

— Da, am observat.

— Și eu am observat, tată. Se pare că domnișoara Horton își petrece o parte din timp ca să-l învețe pe Tim.

— Ura, și să aibă parte de noroc! zise Es. Eu nu am avut răbdare niciodată și nici profesorii de la școală, dar am bănuit întotdeauna că Tim e în stare să învețe.

— O, mai termină, mamă! spuse Dawnie mușcător. Mai urmează să ne ceri să-i spunem Sfânta Maria! Se ridică brusc. Dacă tot nu găsiți alt-

ceva mai bun de discutat decât despre influența acelei femei asupra lui Tim, eu mă duc la culcare!

Ron și Es rămaseră perplecși și tulburați, privind în urma ei.

— Știi, Ron, cred că Dawnie e puțin cam geloasă pe domnișoara Horton, zise Es în sfârșit.

— Dar de ce Dumnezeu să fie geloasă?

— O, nu știu, dragă. Femeile sunt foarte posesive câteodată. Cred că Dawnie e ofensată pentru că Tim nu se mai învârte în jurul ei de la o vreme încoace.

— Dar ar trebui să-i pară bine! Bombănea mereu că se împiedică de Tim și, de altfel, pe măsură ce se maturizează, își vede tot mai mult de viața ei.

— E și ea om, puiule, ea nu vede lucrurile așa. Știi tu, câinele la iesle.

— Ei bine, va trebui să lase de la ea un pic, asta-i tot. Sunt foarte bucuros că Tim o are pe domnișoara Horton în loc să bântuie pe-aici așteptând-o pe Dawnie să vină acasă.

În ziua următoare, Ron se întâlni cu fiul său la Seaside, ca de obicei, și ajunseră acasă aproape pe întuneric, deoarece zilele se scurtaseră.

Când intrară pe ușă, Es îi aștepta, cu o expresie ciudată pe față. Ținea în mână o cărticică pe care o flutură spre Tim cu putere.

— Tim, dragă, asta-i a ta? chițăi ea cu ochii larg deschiși.

Tim privi cartea şi zâmbi de parcă şi-ar fi adus aminte de ceva plăcut.

— Da, mamă, Mary mi-a dat-o.

Ron luă cartea, o întoarse şi îi citi titlul. *"Pisicuţa care se credea şoarece"* citi el încet.

— Mary mă învaţă să citesc, explică Tim, întrebându-se de ce atâta zarvă.

— Şi poţi să citeşti deja din carte?

— Un pic. Este îngrozitor de greu, dar nu chiar aşa de greu ca scrisul. Dar Mary nu se supără dacă uit.

— Te învaţă şi să scrii, amice? întrebă Ron, nevenindu-i să creadă.

— Da. Îmi scrie un cuvânt şi eu îl copiez ca să arate ca al ei. Încă nu ştiu să scriu singur un cuvânt. Oftă. E mult mai greu decât să citeşti.

Dawnie sosi tocmai atunci acasă, cuprinsă de o febrilitate abia stăpânită, bâlbâind cuvintele, dar, pentru prima oară în viaţa ei, trecuse pe planul doi în atenţia părinţilor din punct de vedere intelectual, în urma lui Tim; cei doi nici măcar nu se obosiră s-o întrebe de ce este atât de emoţionată, pur şi simplu făcură "Sssst!" şi o traseră în semicercul din jurul lui Tim.

El citea o pagină de la mijlocul cărţii, fără a fi nevoit să se gândească prea mult la un cuvânt sau la o literă, iar când termină, izbucniră în chiote de veselie, îl bătură pe spate şi îi ciufuliră părul. Umflându-se în pene ca un porumbel guşat, se plimba trufaş prin cameră, ţinând respectuos

cărticica în mâini şi zâmbind; nu cunoscuse moment de mai mare intensitate ca acesta în toată viaţa lui. Le-a făcut o bucurie, le-a făcut o reală plăcere, i-a făcut să fie mândri de ei aşa cum erau mândri de Dawnie.

După ce Tim plecă la culcare, Es ridică privirea de pe nelipsitul lucru de mână.

— Ce zici de-o ceaşcă de ceai, puiule?

— Pare îmbietor, bătrânico. Haide, Dawnie, vino cu noi la bucătărie ca un copil cuminte ce eşti, ei? Ai fost îngrozitor de tăcută toată seara.

— Avem nişte tartine cu fructe şi cu îngheţată de portocale sau o prăjitură cu frişcă pe care le-am cumpărat de la Jungo azi după-amiază, anunţă Es, punând ceşti şi farfurioare pe masă.

— Prăjitură cu frişcă, comandară Ron şi Dawnie în cor.

Aerul de afară era uşor înţepător, deoarece era sfârşitul lui aprilie şi căldura cea mare trecuse. Ron se ridică, închise uşa din spate, apoi vână o molie enormă cu un ziar făcut sul până când o încolţi lovindu-se zadarnic de lustră. Molia căzu la pământ într-o ploaie palidă de praf auriu scuturat de pe aripi; o ridică, încă zbătându-se nebuneşte, o duse la baie şi o aruncă în closet.

— Mulţumesc, tată, zise Dawnie din nou uşurată. Doamne, urăsc chestiile astea ce-mi flutură prin faţă mereu. Tot timpul mi-e teamă că mi se încurcă prin păr sau mai ştiu eu pe unde.

Ron zâmbi.

— Voi, femeile! Vă e frică de tot ce zboară, se târăşte sau înoată. Luă o bucată mare de prăjitură şi şi-o îndesă în gură. Care-i problema, Dawnie dragă? bombăni el inteligibil, ştergându-şi frişca din jurul nasului.

— Nimic, nimic! parâ ea senină, luând o bucată de prăjitură şi ducând-o delicat la gură în vârful unei mici furculiţe.

— Haide, tinereţe, nu poţi să-l prosteşti pe bătrânul tău! insistă el vorbind mai clar. Scuipă necazul, acum! Ce te roade, ei?

Dawnie puse furculiţa pe masă, se încruntă, apoi ridică ochii mari, luminoşi spre faţa lui, îmblânzindu-se la vederea lui, deoarece era într-adevăr ataşată de tatăl ei.

— Dacă trebuie să ştii afurisitele de detalii, mi-e ruşine de mine însămi. Aveam şi eu o mică veste pentru voi când am venit acasă şi când l-am găsit pe Tim în centrul atenţiei m-am simţit puţin ofensată. Ştiţi, e dezgustător. Bietul de el! Toată viaţa lui a stat în umbra mea şi în seara asta ne-a arătat ceva prin care să fim mândri de el, iar eu m-am supărat pe el pentru că îmi furase trăsnetul.

Es se întinse şi o bătu pe braţ.

— Nu te necăji din cauza asta, dragă. Tim nu şi-a dat seama că ceva nu a fost în regulă şi asta-i cel mai important, nu-i aşa? Eşti o fată bună, Dawnie, inima ta e acolo unde trebuie să fie.

Dawnie zâmbi; dintr-o dată semăna foarte mult cu Tim şi era uşor de văzut de ce avea atât de mulţi prieteni.

— Mulţumesc, bătrânico! Eşti consolarea în persoană, dragă. Întotdeauna găseşti ceva drăguţ de spus sau ceva bun de pus pe rană.

Ron rânji.

— Mai puţin când se leagă de mine. Eşti o bâtă bătrână şi rea, Es!

Râseră toţi. Es turnă ceaiul, cu lapte pe fundul fiecărei ceşti şi ceai la fel de negru şi de tare ca zaţul cafelei. Rezultă o băutură cafenie închisă la culoare şi opacă din cauza laptelui; îşi puseră zahăr din plin şi băură lichidul aburind până la fund. Continuară discuţia abia după câteva secunde.

— Ce voiai să ne spui, Dawnie? întrebă mama ei.

— Mă mărit.

Urmă o linişte surprinsă, întreruptă de aterizarea zgomotoasă a ceştii lui Ron pe farfurioară.

— Asta da bombă! spuse el. Pe toţi sfinţii din cer, ce bombă! Nu m-am gândit niciodată că o să te măriţi şi o să pleci, Dawnie. La naiba, o să fie goală casa fără tine!

Es o privi blând pe fiica sa.

— Ei bine, dragă, ştiam că o să creşti şi o să spargi cercul într-o bună zi şi, dacă tu asta doreşti, sunt fericită pentru tine, foarte fericită. Cine-i băiatul?

— Mick Harrington-Smythe, şeful meu.

O privire fără nici o expresie.

— Dar nu ăsta-i băiatul cu care nu te înțelegeai pentru că el credea că locul unei femei e la bucătărie, nu în laboratorul de cercetare?

— Ba da, ăsta e Mick al meu! răspunse Dawnie veselă și zâmbind. Presupun că a ajuns la concluzia că doar însurându-se cu mine mă va scoate din laboratorul de cercetare și mă va trimite înapoi la bucătărie, unde mi-e locul.

— O să-ți fie cam greu cu el, nu-i așa? întrebă Ron.

— Câteodată, dar nu și dacă știi cum să-l iei. Cea mai mare vină a lui este că e un snob. Știi tu la ce mă refer — școala la King's, casă în Point Piper, strămoși sosiți aici cu Flota Întâi — numai că ai lor nu au fost condamnați, bineînțeles, sau dacă au fost, familia nu i-a recunoscut până acum. Dar îl dezbar eu de toate astea după o vreme.

— Cum de se însoară atunci cu una ca tine? întrebă acru Es. Noi nu știm cine ne sunt strămoșii, mulți dintre ei au fost probabil hoți și asasini, și strada Surf din Coogee nu e chiar cea mai elegantă adresă din Sydney, iar Randwick High nu este cea mai elegantă școală pentru fete.

Dawnie oftă.

— O, mamă, nu-ți face griji! Lucrul cel mai important este că vrea să se însoare cu mine știind exact de unde și din cine provin.

— Nu ne putem permite să-ți facem o nuntă mare, dragă, zise Es tristă.

— Mi-am pus eu deoparte niște bani, așa că pot să plătesc orice gen de nuntă ar dori părinții lui. Eu, personal, sper să se decidă la una liniștită, dar dacă vor mult tam-tam, atunci vor avea mult tam-tam.

— O să-ți fie rușine cu noi, se înfioră Es cu lacrimi în ochi.

Dawnie râse, întinzându-și mâinile până când mușchii slăbuți se unduiră sub pielea ei frumos bronzată.

— Nici să nu vă gândiți, dragilor! De ce Dumnezeu ar trebui să-mi fie rușine cu voi? Mi-ați dăruit cea mai bună și mai fericită viață pe care și-ar putea-o dori o fată și mi-ați dat o educație ferită de toate complicațiile, nevrozele și problemele pe care par să le aibă cei de vârsta mea. De fapt, cred că ați făcut, în privința asta, o treabă mult mai bună decât părinții lui Mick. Ori mă place pe mine și familia mea, ori suportă, asta-i tot. Trebuie că e vorba de atracția contrariilor, continuă ea mai gânditoare, pentru că într-adevăr nu avem nimic comun în afară de capete. Oricum, are treizeci și cinci de ani și a umblat cu toate fetele aristocraților cu sânge albastru din Sydney în ultimii cincisprezece ani, dar a sfârșit alegând-o pe bătrâna și buna Dawnie Melville.

— Ăsta e un punct în favoarea lui, cred, zise Ron cu greutate. Nu-mi închipui că ar vrea să vină la Seaside să bea o bere-două, cu mine și cu Tim.

Un scotch cu apă, într-un hol elegant cu panseluțe i se potrivește mai bine unui tip de genul acesta.

— Acum așa este, dar nu știe ce pierde. Așteaptă numai! După un an sunt convinsă că ți-l fac să vină la Seaside.

Es se ridică grăbită.

— Lăsați-le toate așa, le strâng eu dimineață. Mă duc la culcare, sunt obosită.

— Biata Dawnie, o să aibă o viață insuportabilă dacă se mărită cu individul ăsta, îi spuse Es lui Ron pe când se culcau în patul lor vechi și confortabil.

— Nu merită să ieși în afara clasei căreia îi aparții, Es, răspunse aspru Ron. Aș fi vrut să nu aibă atâta minte, ca să se mărite cu vreun băiat de prin împrejurimi și să se stabilească într-o casă la Housing Comission din Blacktown. Dar lui Dawnie nu-i plac băieții obișnuiți.

— Ei, eu sper să fie bine până la urmă, dar nu văd cum ar putea dacă nu rupe relațiile cu noi, Ron. Nu o să-i convină, dar cred că va trebui să ne retragem treptat din viața ei după ce se mărită. S-o lăsăm să-și croiască drum spre lumea lor, pentru că este lumea în care își va crește copiii, nu-i așa?

— Ba bine că nu, bătrânico. Rămase cu privirea ațintită în tavan, clipind rar. Tim este singurul căruia îi va lipsi. Bietul băiat, nu o să înțeleagă.

— Nu, dar e ca un copil mic, Ron, are memoria scurtă. Știi cum e, sărmanul de el. O să-i fie dor de ea la început, așa ca unui copil, apoi o s-o uite într-un fel. Ca și pe domnișoara Horton de altfel. Pot

să spun că nici ea nu o să fie prin preajmă pentru totdeauna, dar sper să fie atât cât îi trebuie ca să-i treacă supărarea pentru măritişul lui Dawnie.

Îl bătu pe braţ.

— Viaţa nu îţi oferă niciodată ceea ce ai sperat, nu-i aşa? Într-o vreme credeam că Dawnie nu o să se mărite deloc, că ea şi Tim vor continua să trăiască în casa asta după ce noi nu vom mai fi. E atât de ataşată de el. Dar îmi pare bine că a luat taurul de coarne, Ron. I-am spus şi ei de mai multe ori, noi nu ne aşteptăm să-şi sacrifice viaţa pentru Tim. Nu ar fi corect. Şi totuşi... Încă mai cred că este un pic geloasă pe domnişoara Horton. Logodna asta, aşa, dintr-o dată... Tim îşi găseşte o prietenă, nasul lui Dawnie este împins puţin în jos pentru că domnişoara Horton îşi face timp ca să-l înveţe pe Tim să citească, iar Dawnie nu a făcut asta niciodată şi următoarea mutare — buum! — se logodeşte.

Ron se întinse ca să stingă lumina.

— Dar de ce ăsta, Es? Nu m-am gândit niciodată că i-ar plăcea de el.

— O, dar e mult mai în vârstă decât ea şi e flatată pentru că a ales-o după toate acele Lady Ifos pe care ar fi putut să le aibă. Probabil că şi ea este puţin speriată de el, puţin impresionată de mediul lui social şi de faptul că este şeful ei. Poţi să ai toată mintea din lume şi, totuşi, să nu fii mai deştept decât cea mai proastă javră din Callan Park.

Ron se foi până când capul lui își găsi adâncitura obișnuită din pernă.

— Ei bine, dragă, nu putem face nimic în privința asta, nu-i așa? E majoră și, oricum, nu prea ne-a băgat în seamă niciodată. Singurul motiv pentru care n-a avut încurcături este că e al naibii de deșteaptă.

O sărută pe gură.

— Noapte bună, dragă. Sunt obosit, tu nu? Atâtea emoții copleșitoare!

— Ai dreptate, căscă ea. Noapte bună, dragă!

11

Când Tim ajunse la casa lui Mary din Artarmon în sâmbăta următoare, era tăcut şi puţin rezervat. Mary nu îl întrebă ce are, dar îl sui în Bentley şi plecară imediat. Se opriră la o pepinieră din Hornsby pentru a ridica o serie de plante şi arbuşti comandaţi de Mary în timpul săptămânii; încărcarea acestora în maşină o lăsă în grija lui Tim, apoi Mary îi spuse să stea pe bancheta din spate pentru a supraveghea plantele şi pentru a avea grijă ca nici una din ele să nu se răstoarne sau să păteze tapiţeria de piele.

La cabană, îl lăsă să descarce plantele şi se duse în camera lui pentru a-i despacheta bagajele, deşi în ultima vreme îşi ţinea aici permanent o mică garderobă. Camera fusese schimbată; nu mai era goală şi albă, avea un covor gros portocaliu, pereţii zugrăviţi în galben pal, draperii galben-crom şi mobilă daneză, modernă. După ce termină de despachetat bagajele lui, trecu în camera ei pentru a se

aranja puțin înainte de a se întoarce la mașină ca să vadă ce face Tim.

Ceva nu era în regulă cu el, nu părea el însuși. Îl privi încruntată de aproape în timp ce el descărca ultimele plante din mașină. Nu putea fi o problemă de natură fizică fiindcă pielea lui avea culoarea aurie și sănătoasă ca de obicei, iar ochii erau limpezi și luminoși. Aparent, ceea ce l-a rănit ținea de sfera lui personală, așa că se îndoia că ar fi ceva în legătură cu ea, decât dacă părinții lui nu i-au spus despre ea ceva care să-l supere sau să-l sperie. Dar nu! Chiar seara trecută vorbise cu Ron Melville pe săturate și acesta era plin de entuziasm pentru progresele lui Tim la citit și calculat.

— Sunteți al naibii de bună cu el, domnișoară Horton, îi spusese Ron. Orice s-ar întâmpla, să nu-l abandonați ca pe un lucru stricat. Mi-aș fi dorit ca Tim să vă fi cunoscut cu mulți ani în urmă, zău.

Mâncară de prânz în tăcere și ieșiră în grădină cu problema lui Tim, oricare ar fi fost ea, încă nemenționată. Îi va spune el când va simți nevoia, poate că era mai bine să se comporte de parcă totul ar fi fost în regulă, să-l pună să o ajute la plantarea noilor achiziții. Sâmbăta trecută se distraseră atât de bine pe socoteala grădinii, cîorovăindu-se dacă să facă un strat numai cu un singur soi de floare, sau dacă să amestece nemțișor cu gura leului. El nu cunoștea numele nici unei flori, deci ea scosese cărțile și îi arătase poze; el învățase cu plăcere despre flori și umblase prin împrejurimi mormăindu-le numele iar și iar.

Lucrară în liniște toată după-amiaza, până când umbrele se lungiră pe pământ și briza mării urcă pe albia râului pentru a-i preveni că se lasă seara.

— Hai să facem un foc în chioșc și să gătim cina pe plajă, sugeră Mary disperată. Am putea să înotăm până când focul devine bun pentru gătit și apoi am putea să facem alt foc pe nisip ca să ne uscăm și să ne încălzim înainte de masă. Ce zici, Tim?

El încercă să zâmbească.

— Mi se pare grozav, Mary.

Mary învățase să-i placă apa și putea chiar să înoate câte puțin, atât cât să fie în stare să se aventureze până unde îi plăcea lui Tim să zburde. Își cumpărase un costum de baie negru și, de-dragul decenței, cu o fustă suficient de lungă peste ei, Tim considera că este splendid. Pielea ei se bronzase acum că fusese expusă la soare și Mary arăta mai bine, mai tânără și mai sănătoasă.

Tim nu avea obișnuita bună dispoziție în apă; înota liniștit, uitând să o torpileze și să plonjeze peste ea și când îi sugeră să se întoarcă pe plajă, o urmă imediat. În mod normal era o adevărată bătălie pentru a-l scoate din apă, fiind dispus să stea acolo până la miezul nopții dacă ar fi fost lăsat.

Avea frigărui și cârnați mari și grași de prăjit pe grătar, două feluri de mâncare preferate de el, dar acum luă fără tragere de inimă o frigăruie și o morfoli fără mult spor, apoi împinse farfuria deoparte cu un oftat, scuturându-și obosit capul.

— Nu mi-e foame, Mary, spuse el trist.

Stăteau pe un prosop umăr la umăr, în fața celui de-al doilea foc, încălzindu-se agreabil împotriva vântului rece. Soarele apusese, iar lumea se afla în acel stadiu de semiîntuneric în care nu mai avea strălucire, dar lucrurile nu căpătaseră nuanțe de alb, negru sau cenușiu. Deasupra lor, pe cerul limpede și vast, strălucea luceafărul de seară pe un orizont de culoarea mărului verde, iar alte stele mai îndepărtate se luptau să învingă lumina, apărând pentru o clipă și dispărând iarăși. Păsările ciripeau și țipau peste tot, pregătindu-se agitate de culcare iar pădurea era plină de chiote și foșnete misterioase.

Înainte, Mary nu era obișnuită să observe asemenea lucruri, era perfect indiferentă față de lumea înconjurătoare, dacă aceasta nu o deranja, dar acum descoperea că era foarte conștientă de ceea ce se întâmplă în jurul ei, cerul, pământul și apa, animalele și plantele, toate atât de frumoase și minunate.

Învățase să le observe de la Tim, încă din clipa în care i-l arătase pe dirijorul corului de cicade din oleandrul ei. Venea mereu să-i arate câte o micuță comoară a naturii găsită de el, un păianjen sau o orhidee sălbatică sau câte un mărunt mamifer și ea învățase să nu le mai respingă cu repulsie, ci să le vadă așa cum le vedea el, drept ceea ce erau, perfecte, o parte funcțională a planetei în aceeași măsură cu ea însăși, dacă nu mai mult, deoarece uneori îi aducea adevărate rarități.

Îngrijorată și supărată, Mary se răsuci pe prosop până când ajunse să-i privească profilul schițat pe marginea de nestemate a cerului. Bărbia era vag proeminentă, ochiul — invizibil, cufundat într-o adâncitură întunecoasă, gura — la limita tristeții. Atunci Tim se mișcă încet și lumina care mai era se adună într-un șir scânteietor de picături mici pe gene, licărind pe drumul lor spre bărbie.

— O, Tim! strigă ea, îndreptându-și mâinile spre el. Nu plânge, dragul meu băiat, nu plânge! Ce este, ce ți s-a-ntâmplat? Nu poți să-mi spui, când noi doi suntem prieteni atât de buni?

Își aminti că Ron îi spusese că Tim obișnuia să plângă foarte mult, ca un copil mic, cu sughițuri și hohote zgomotoase, dar că în ultima vreme încetase să mai plângă astfel. În rarele ocazii în care era emoționat până la lacrimi, de când se împrieteniseră, plângea mai mult ca un adult, liniștit și interiorizat. Și în clipa de față plângea așa, gândi ea, întrebându-se de câte ori o fi plâns în timpul zilei fără ca ea să observe, când ea nu era de față sau era prea ocupată ca să-l vadă.

Prea supărată pentru a se mai gândi la propriul comportament, îi puse mâna pe braț și i-l strânse blând, încercând să-l mângâie cât putea ea de bine. Tim se răsuci spre ea imediat și, înainte ca ea să se poată retrage, își puse capul pe pieptul ei, cuibărindu-se ca un mic animal, căutând o ascunzătoare, mâinile lui cuprinzând-o de mijloc. Brațele ei își găsiră locul firesc de odihnă pe

spatele lui, iar ea înclină capul până când îi atinse părul cu bărbia.

— Nu plânge, Tim, murmură ea, netezindu-i părul spre spate şi sărutându-i fruntea.

Şedea în genunchi, sprijinită pe călcâie, legănându-l, uitând totul în afara realităţii faptului că putea să-i consoleze. Avea nevoie de ea, se întorsese spre ea şi îşi ascunsese faţa de parcă socotea că ea este cea care trebuie să-l ferească de răutatea lumii. Nimic, niciodată nu o pregătise pentru aşa ceva; nu visase că viaţa i-ar putea dărui un moment atât de dulce, atât de la limita durerii. Spatele lui sub mâna ei era rece şi alunecos ca satinul, bărbia nerasă odihnindu-se chiar deasupra sânilor ei îi zgâria uşor pielea. Stângace şi cu multe ezitări la început, îl trase mai aproape, mângâindu-i spatele cu o mână, blând şi constant, iar cealaltă mână odihnindu-se protector pe creştetul lui, cu degetele îngropate în părul lui des şi oarecum pâslit de apa sărată a mării. Cei patruzeci şi trei de ani goi, lipsiţi de dragoste dispăruseră din existenţa ei, răsplata lor fiind această fărâmă de timp. Cu un asemenea dar la capătul lor, nu mai contau, şi chiar dacă ar fi urmat încă patruzeci şi trei de ani tot atât de goi, nici aceştia nu ar fi contat. Nu acum.

După un timp, Tim încetă să plângă şi rămase absolut nemişcat în braţele ei. Doar ritmul uşor al respiraţiei lui dovedea că mai trăieşte. Nu se mişcă nici ea; gândul acesta o îngrozea, deoarece instinctul îi spunea că dacă ar fi făcut-o, cât de puţin, unul dintre ei ar fi trebuit să se retragă. Rămase cu

buzele lipite de părul lui şi închise ochii, profund fericită.

Tim oftă adânc şi se mişcă puţin pentru a se aşeza mai comod, dar pentru Mary acesta era semnul că momentul ei trecuse; se eliberă uşor, astfel încât să rămână în braţele ei, dar să-şi poată ridica privirea spre ea. Mâna de pe creştet îi netezi părul, trăgându-l uşor spre spate până când îl obligă să-şi înalţe capul; i se tăie respiraţia. În lumina slabă, frumuseţea lui avea ceva feeric, era un Oberon sau un Orfeu ireal, de pe altă lume. Luna era cuprinsă în ochii lui, aburindu-i cu argint albăstrui; o privea fix, orb, de parcă ar fi zărit-o printr-o perdea de ceaţă. Poate că aşa o vedea, pentru că ceea ce vedea el nu mai văzuse nimeni, niciodată, reflectă ea.

— Tim, nu-mi spui ce te face atât de nefericit?

— Dawnie a mea, Mary. O să plece în curând şi nu o s-o vedem prea des. Nu vreau ca Dawnie a mea să plece, vreau să rămână şi să trăiască cu noi în continuare.

— Înţeleg. Privi în jos, în ochii ficşi. Se măritã, Tim? De aceea pleacă?

— Da, dar nu vreau să se mărite şi să plece!

— Tim, după ce vor mai trece anii, vei vedea că viaţa este făcută din întâlniri, cunoaşteri şi despărţiri. Câteodată îi iubim pe oamenii pe care i-am întâlnit, câteodată nu ne plac oamenii pe care i-am întâlnit, dar cunoaşterea lor este lucrul cel mai important în viaţă, este ceea ce ne păstrează ca fiinţe umane. Vezi, mulţi ani am refuzat să recunosc acest lucru şi nu am fost o fiinţă foarte bună. Apoi

te-am cunoscut pe tine şi cunoaşterea ta mi-a schimbat oarecum viaţa, am devenit o fiinţă mai bună. Ah, dar despărţirile, Tim! Ele sunt cele mai grele, cele mai amare de acceptat, mai ales dacă iubim. Despărţirea înseamnă că, după ea, nimic nu mai poate fi la fel, niciodată; ceva a ieşit din viaţa noastră, lipseşte o părticică din noi şi nu mai poate fi găsită şi pusă la loc. Dar există multe despărţiri, Tim, pentru că sunt şi ele componente ale vieţii, ca şi întâlnirea şi cunoaşterea. Tot ce trebuie să faci tu este să-ţi aminteşti că o cunoşti pe Dawnie, nu să ţi pierzi timpul necăjindu-te pentru că te vei despărţi de ea, deoarece despărţirea nu poate fi ocolită, se va întâmpla. Dacă-ţi aminteşti că o cunoşti în loc să plângi că o pierzi, atunci nu mai doare atât de tare. Şi e prea lung şi prea complicat şi nu ai înţeles nici un cuvânt, nu-i aşa, dragule?

— Cred că am înţeles puţin, Mary, răspunse el grav.

Ea râse, sfărâmând vraja momentului, şi în felul acesta se desprinse din braţele lui. Ridicându-se în picioare, îi întinse mâinile şi-l ajută şi pe el să se ridice.

— Mary, ceea ce ai spus înseamnă că o să te văd şi pe tine că te măriţi şi pleci?

— Numai dacă vrei să plec sau dacă mor.

Focurile se stinseseră, dintre firele de nisip ridicându-se cârcei subţiri de fum, iar plaja devenise brusc foarte rece. Mary se înfioră şi îşi frecă braţele.

— Hai, vino să intrăm în casă, Tim, acolo e cald și lumină.

El o reținu, privind-o drept în față cu o înflăcărare plină de pasiune, în mod obișnuit străină de el.

— Mary, întotdeauna am vrut să știu, dar nu mi-a spus nimeni, niciodată! Ce înseamnă mori și pe moarte și moarte? Sunt toate același lucru?

— Se referă la același lucru.

Îi luă mâna și i-o puse pe piept, deasupra sânului stâng.

— Simți cum îți bate inima, Tim? Poți să simți acel dum-dum, dum-dum, dum-dum de sub palmă, mereu acolo și bătând fără oprire?

Aprobă fascinat.

— Da, pot! Zău că pot!

— Ei bine, cât timp bate, dum-dum, dum-dum, poți să privești și să asculți, poți să mergi, să râzi și să plângi, să mănânci și să bei, să te trezești dimineața, să simți soarele și vântul. Când vorbesc despre viață, la asta mă refer, privești și asculți, mergi, râzi și plângi. Dar ai văzut că lucrurile se învechesc, se uzează și se strică? O roabă sau poate o betonieră? Ei bine, noi, toți cei cu inimi care bat sub coastele noastre — și asta înseamnă toată lumea, Tim, fără excepție! — ne învechim și obosim, ne și uzăm. Eventual începem să ne stricăm și atunci ceea ce simți că bate se oprește, ca un ceas care nu a fost întors. Se întâmplă cu fiecare dintre noi, când ne vine timpul. Unii dintre noi se uzează mai repede decât alții, unii dintre noi se

opresc accidental, ca într-un accident de avion sau altceva de genul acesta. Nici unul din noi nu știe când se va opri, nu este ceva ce poate fi controlat sau prezis. Se întâmplă într-o zi, pur și simplu, atunci când suntem prea uzați și prea obosiți pentru a merge în continuare.

Când ni se oprește inima, Tim, ne oprim și noi. Nu mai privim și ascultăm niciodată, nu mai mergem, nu mai mâncăm, nu mai râdem sau plângem. Suntem morți, Tim, nu mai existăm, ne-am oprit și trebuie să fim puși deoparte, acolo unde putem dormi nestingheriți pentru totdeauna, în pământ. Se întâmplă fiecăruia dintre noi și nu avem de ce să ne fie teamă, nu doare. E parcă ne-am duce să dormim și nu ne mai trezim niciodată, și când dormim nu ne doare nimic, nu-i așa? E bine să dormi, indiferent dacă în pat sau în pământ. Ceea ce trebuie să facem noi este să ne bucurăm de fiecare clipă trăită și să nu fim speriați de moarte atunci când ne vine timpul să ne oprim.

— Atunci aș putea să mor la fel de ușor ca oricine, Mary! spuse el tare, cu fața foarte apropiată de a ei.

— Da, ai putea, dar eu sunt bătrână și tu ești tânăr și, în cursul firesc al lucrurilor, eu ar trebui să mă opresc înaintea ta. Eu sunt mai uzată decât tine, înțelegi?

Era pe cale să plângă din nou.

— Nu, nu, nu! Nu vreau să mori înaintea mea, nu vreau să fie așa!

Îi luă mâinile într-ale ei, frecându-le energic.

— Haide, haide, Tim, nu fi nefericit! Ce ţi-am spus eu mai înainte? În viaţă trebuie să te bucuri de fiecare clipă trăită! Moartea e în viitor, nu trebuie să ne îngrijoreze şi nici măcar nu trebuie să ne gândim la ea!

Moartea este despărţirea finală, Tim, cea mai grea de suportat dintre toate, deoarece este pentru totdeauna. Dar toţi ajungem la ea, deci nu este ceva la care să putem închide ochii sau să ne prefacem că nu există. Dacă suntem oameni maturi şi înţelepţi, dacă suntem oameni buni şi tari, înţelegem moartea, ştim ce înseamnă, dar nu o lăsăm să ne îngrijoreze. Acum, eu ştiu că eşti o persoană bună şi tare, deci vreau să-mi promiţi că nu-ţi mai faci griji din pricina morţii, că nu-ţi va fi teamă că mi se poate întâmpla mie sau ţie. Şi vreau să promiţi că vei încerca să fii bărbat în legătură cu despărţirile şi că nu o vei face pe Dawnie să se simtă nefericită pentru că eşti nefericit tu. Dawnie trăieşte, are tot dreptul să se bucure de viaţă la fel ca şi tine şi nu trebuie să-i faci despărţirea şi mai amară arătându-i cât eşti de supărat.

Îl apucă de bărbie şi privi în ochii înceţoşaţi.

— Ştiu că eşti bun, tare şi drăguţ, Tim, deci vreau să fii aşa şi cu Dawnie a ta şi cu toate lucrurile care te întristează, deoarece nu trebuie să fii trist nici o clipă după ce ţi-ai dat seama că nu ai ce face. Promiţi?

Aprobă grav.

— Promit, Mary!

— Atunci hai să ne întoarcem în casă. Mi-e frig.

Mary porni radiatorul mare din camera de zi pentru a o încălzi şi îi puse muzica despre care ştia că îi va înveseli. Tratamentul dădu rezultatul scontat şi peste puţin timp Tirn rădea şi vocifera de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic ameninţător pentru lumea lui. Ceru o lecţie de citit, dorinţă pe care ea i-o îndeplini, apoi refuză altă formă de amuzament, ghemuindu-se la picioarele ei şi rezemându-şi capul de braţul fotoliului ei.

— Mary? întrebă după mult timp, tocmai când aceasta se pregătea să-l anunţe că este ora de culcare.

— Da?

Se întoarse pentru a-i putea vedea faţa.

— Când eu plângeam şi tu mă mângâiai, cum se numeşte asta?

Ea zâmbi şi îl bătu uşurel pe umăr.

— Nu ştiu dacă se numeşte neapărat cumva. Consolare, cred. Da, cred că se numeşte consolare. De ce?

— Mi-a plăcut. Mama obişnuia să facă asta cu mulţi ani în urmă, când eram puşti, dar apoi mi-a spus că sunt prea mare şi nu a mai făcut-o. Tu de ce nu ai crezut că sunt prea mare?

Mâna ei urcă pentru a-i acoperi ochii şi rămase acolo un moment, apoi căzu în poală şi se strânse puternic în jurul celeilalte mâini.

— Presupun că nu m-am gândit deloc că ai fi mare, m-am gândit la tine ca la un puşti. Dar nu cred că e important cât eşti de mare, cred că mult mai important este cât de mare este necazul tău. Tu

poţi să fii mare acum, dar necazul tău a fost mult mai mare, nu-i aşa? Te-a ajutat să fii consolat?

Se întoarse, satisfăcut.

— O, da, m-a ajutat mult! A fost foarte drăguţ. Mi-ar plăcea să fiu consolat în fiecare zi.

Ea râse.

— Cred că ţi-ar plăcea să fii consolat în fiecare zi, dar aşa ceva nu se va întâmpla. Când faci ceva prea des, îşi pierde farmecul, nu crezi? Dacă ai fi consolat în fiecare zi, chiar dacă nu e nevoie, te-ai plictisi puţin. Nu ar mai fi atât de drăguţ.

— Dar am nevoie de consolare tot timpul, Mary, am nevoie să fiu consolat în fiecare zi!

— Pfui! Mofturi! Eşti un răsfăţat, prietene, asta eşti! Acum cred că e timpul să te duci la culcare, nu crezi?

Tim se ridică în picioare.

— Noapte bună, Mary. Îmi placi, îmi placi mai mult decât oricine în afară de mama şi tata şi îmi placi la fel de mult ca mama şi tata.

— O, Tim! Şi biata Dawnie?

— O, îmi place şi Dawnie a mea, dar tu îmi placi mai mult ca ea, îmi placi mai mult decât oricine în afară de tata şi mama. De-acum o să-ţi spun Mary a mea, dar lui Dawnie nu o să-i mai spun Dawnie a mea.

— Tim, nu fi neiertător! O, e atât de crud şi egoist! Te rog, nu o face pe Dawnie să simtă că i-am luat locul în inima ta. S-ar simţi foarte nefericită.

— Dar îmi placi, Mary, îmi placi mai mult decât Dawnie. Nu am ce face!

12

Dawnie voia să se căsătorească cu Michael Harrington-Smythe la sfârşitul lunii mai, ceea ce lăsa foarte puţin timp pentru pregătiri. Cunoscând mediul din care provenea viitoarea mireasă a fiului lor, părinţii lui Mick erau tot atât de doritori să reducă dimensiunile nunţii la strictul necesar pe cât erau părinţii lui Dawnie.

Cele două perechi de părinţi plus perechea de logodnici se întâlniră pe teren neutru ca să discute detaliile nunţii, terenul neutru fiind o cameră separată din Wentworth Hotel, unde urma să aibă loc recepţia. Toată lumea era stânjenită. Strânşi la guler şi la cravată, în hainele de duminică, Ron şi Es şedeau pe marginile scaunelor lor şi refuzau să se lase atraşi într-o conversaţie politicoasă, în timp ce părinţii lui Mick, pentru care gulerul şi cravata şi hainele încorsetate erau îmbrăcămintea de fiecare zi, vorbeau cu voci plictisite, sugerând vag posibilitatea că ar avea câte o prună în gură. Mick şi Dawnie încercau disperaţi să slăbească tensiunea, fără mari şanse de reuşită.

— Dawn va fi îmbrăcată în rochie de mireasă albă şi lungă şi va avea cel puţin un însoţitor, spuse provocator doamna Harrington-Smythe.

Es arăta ca o proastă; uitase că numele real al lui Dawnie era Dawn şi găsea dezagreabil faptul că i se reamintise ce diminutiv de joasă categorie alesese familia Melville.

— Hm, răspunse ea, iar doamna Harrington-Smythe interpretă răspunsul drept încuviinţare.

— Bărbaţii de la nuntă trebuie să poarte costume închise la culoare şi cravate de satin albastre şi simple, continuă doamna Harrington-Smythe. Din moment ce nunta va fi mică şi intimă, hainele de dimineaţă sau frac şi cravată albă ar fi mai mult decât nepotrivite.

— Hm, răspunse din nou Es, mâna ei bâjbâind pe sub masă până când găsi mâna lui Ron pe care o apucă recunoscătoare.

— O să vă dau o listă completă cu invitaţii din partea mirelui, doamnă Melville.

Continuară în felul acesta până când doamna Harrington-Smythe remarcă:

— Cred că Dawn are un frate mai mare, doamnă Melville, dar Michael nu mi-a spus ce rol va juca la nunta aceasta. Natural, vă daţi seama că nu poate fi cavaler de onoare, deoarece rolul acesta îl va juca prietenul lui Michael, Hilary Arbuckle-Heath, şi nu văd ce altă funcţie ar mai fi disponibilă pentru el la o nuntă atât de restrânsă. Doar dacă, bineînţeles, Dawn nu se răzgândeşte şi doreşte să aibă un al doilea însoţitor.

— E în regulă, doamnă, zise Ron târâgănat, strângând mâna lui Es. Tim n-o să fie la nuntă. De fapt, ne gândisem să-i trimitem la domnişoara Horton în ziua aceea.

Dawnie se sufocă.

— O, tată, nu poţi să faci asta! Tim este singurul meu frate, vreau să mă vadă la nuntă!

— Dar, Dawnie dragă, ştii că lui Tim nu-i place aglomeraţia! protestă tatăl ei. Gândeşte-te ce tărăboi ar isca dacă ar începe să vomite pe-acolo! Pe toţi sfinţii, nu ar fi tocmai plăcut! Nu, cred că ar fi mai bine pentru toată lumea ca Tim să meargă la domnişoara Horton.

Lacrimile străluciră în ochii lui Dawnie.

— Lumea va crede că ţi-e ruşine cu el, tată! Mie nu mi-e ruşine cu el, vreau ca toată lumea să-l vadă şi să-l iubească la fel de mult ca şi mine!

— Dawnie dragă, eu cred că bătrânul tău are dreptate despre Tim şi chiar dacă nu i se face rău, tot nu ar fi foarte încântat să stea liniştit tot timpul ceremoniei de nuntă.

Cei trei Harrington-Smythe se priveau, complet zăpăciţi.

— Credeam că este mai în vârstă decât Dawn, spuse doamna Harrington-Smythe. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că este doar un copil.

— Ei bine, nu este un copil! izbucni Dawnie, pete roşii colorându-i obrajii. Este cu un an mai mare decât mine, dar este întârziat mintal, de aceea încercăm să-l ferim de lume.

Urmă o liniște înfrozită; degetele domnului Harrington-Smythe băteau darabana în tăblia mesei, iar Mick o privi surprins pe Dawnie.

— Nu mi-ai spus că Tim este întârziat, comentă el.

— Nu, nu ți-am spus pentru că nu mi-a trecut prin minte că ar fi important! L-am avut pe Tim lângă mine de când mă știu și face parte din viața mea, o parte foarte importantă! Nu-mi amintesc niciodată că este întârziat când vorbesc despre el, asta-i tot!

— Nu te enerva, Dawn, o rugă Mick. Într-adevăr, nu este important, ai dreptate în privința aceasta. Am fost, pur și simplu, puțin surprins.

— Ei bine, sunt nervoasă! Nu încerc să ascund faptul că singurul meu frate este întârziat mintal, se pare că mama și tatăl meu și-au asumat această sarcină! Tată, cum ai putea să faci asta?

Ron părea tulburat.

— Ei bine, Dawnie, nu înseamnă chiar că încercăm să-l ascundem, înseamnă că ne-am gândit că ar fi mai puțină bătaie de cap dacă nu ar veni. Lui Tim nu-i place mulțimea, știi doar. Toată lumea l-ar privi atât de intens încât s-ar face de râs

— O, Doamne, e chiar atât de rău de privit? întrebă doamna Harrington-Smythe, cu o ușoară îndoială în privirea ce se oprise asupra lui Dawnie. Este ereditar, poate? Ce idiot e Michael să aleagă o fată din clasa de jos după ce ignorase toate fetele încântătoare pe care le cunoscuse! Bineînțeles, se spunea că e extraordinar de deșteaptă, dar

deşteptăciunea nu înlocuieşte rasa, nu poate să depăşească vulgaritatea şi întreagă această familie mizerabilă este vulgară, vulgară, vulgară! Fata nu are nici o urmă de maniere sau de eleganţă, nici o idee despre cum să se comporte într-o societate decentă.

— Tim este cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată, replică aspru Dawnie. Oamenii îl privesc cu admiraţie, nu cu dezgust, dar el nu ştie care este diferenţa! Tot ce ştie este că-l privesc şi nu-i place senzaţia.

— O, este încântător să-l priveşti, completă Es, ca un zeu grec, aşa spune domnişoara Horton.

— Domnişoara Horton? întrebă Mick, sperând să schimbe subiectul.

— Domnişoara Horton este cea căreia Tim îi îngrijeşte grădina la fiecare sfârşit de săptămână.

— O, da? Deci Tim este grădinar?

— Nu, nu este un afurisit de grădinar! replică tăios Dawnie, ridicând tonul. În timpul săptămânii lucrează ca muncitor constructor necalificat şi câştigă nişte bani în plus îngrijind grădina acestei bătrâne doamne bogate, la sfârşit de săptămână.

Explicaţia lui Dawnie reuşi doar să înrăutăţească lucrurile; cei trei Harrington-Smythe se foiau pe scaune, încercând să nu se uite unul la celălalt sau la cei din familia Melville.

— Tim are un coeficient de inteligenţă de 75, spuse Dawnie mai încet. Deşi în situaţia asta nu ar trebui să fie angajat, părinţii mei au fost minunaţi în privinţa lui, de la bun început. Şi-au dat seama că

nu vor fi alături de el ca să-l sprijine toată viaţa şi l-au educat astfel încât să se descurce singur şi independent pe cât îi stă în putinţă în condiţiile date. Din ziua în care a împlinit cincisprezece ani, Tim şi-a câştigat existenţa ca muncitor necalificat, singura muncă pe care o poate efectua. Aş putea să adaug că încă mai lucrează la acelaşi om care l-a angajat la cincisprezece ani, ceea ce vă poate ajuta să înţelegeţi ce muncitor valoros şi plăcut este. Tata a plătit o poliţă de asigurare de când a aflat că Tim este întârziat, deci nu trebuie să-şi facă griji pentru situaţia lui financiară, va avea întotdeauna din ce să trăiască. De când am început să lucrez, am contribuit şi eu la mărirea sumelor şi o parte din salariul lui Tim intră tot aici. Tim este membrul cel mai bogat al familiei, ha-ha! Până de curând nu ştia să scrie sau să citească ori să facă mici calcule, dar mama şi tata l-au învăţat lucrurile mai importante, cum ar fi deplasarea prin oraş de la o slujbă la alta sau dintr-un loc în altul de unul singur. L-au învăţat să numere bani, deşi nu poate să numere nimic altceva, ceea ce este ciudat: ai crede că asociază ceea ce poate face cu banii cu alte feluri de a număra, dar nu poate. Una din micile glume ciudate, făcute de o minte bolnavă. Dar poate să-şi cumpere bilet de autobuz sau de tren, poate să-şi cumpere mâncare şi haine. Nu mai este o povară pentru noi, mai puţin decât a fost până acum. Sunt foarte ataşată de fratele meu şi îi sunt foarte

devotată. Nu există persoană mai amabilă, mai dulce şi mai iubitoare decât el. Şi, Mick, adăugă ea întorcându-se spre logodnicul ei, când Tim va rămâne singur şi va avea nevoie de un cămin, îl voi lua la mine. Dacă nu îţi convine, foarte rău! Mai bine renunţi la toată treaba asta chiar acum.

— Draga mea, dragă Dawn, replică Mick imperturbabil, vreau să mă căsătoresc cu tine din toată inima şi chiar dacă ai avea zece fraţi întârziaţi mintal şi cu desăvârşire debili.

Răspunsul nu o mulţumi, dar era prea supărată pentru a mai analiza din ce motiv nu o mulţumise, iar mai târziu uită cu desăvârşire.

— Nu este ereditar, explică Es puţin patetic. Doctorii mi-au spus că e din cauza ovarelor mele. Aveam peste patruzeci de ani când m-am măritat cu Ron şi n-am mai avut copii înainte. De aceea s-a născut Tim cu mintea mai puţină de un dolar, înţelegeţi? Dawnie e normală pentru că ovarele mele începuseră să funcţioneze înainte de ea. Numai primul a fost afectat de ele, Tim. Dar aşa e cum spune Dawnie, pur şi simplu, nu există un băiat mai drăguţ decât Tim.

— Înţeleg, încuviinţă domnul Harrington-Smythe, neştiind ce să spună altceva. Ei bine, sunt sigur că nu depinde decât de domnul şi doamna Melville să decidă dacă fiul lor va asista la nuntă sau nu.

— Şi am decis, zise ferm Es. Lui Tim nu-i place mulţimea, deci Tim nu va merge la nuntă. Domnişoara Horton va fi bucuroasă să-l ia la ea pentru sfârşitul de săptămână.

Dawnie izbucni în plâns şi se grăbi spre toaletă, unde mama ei o găsi peste câteva minute.

— Nu plânge, dragă, şopti Es, bătând-o uşurel pe umeri.

— Dar totul merge pe dos, mamă! Ţie şi tatei nu vă place familia Harrington-Smythe, nici lor nu le place de voi şi eu nu mai ştiu ce crede Mick după toate astea! O, o să fie îngrozitor!

— Fleacuri şi mofturi! Ron şi cu mine provenim dintr-o lume diferită de a lor, asta-i tot. În mod normal, ei nu se amestecă cu oameni ca noi, aşa că nu te poţi aştepta din partea lor să ştie ce au de făcut atunci când se trezesc obligaţi să se amestece cu de-alde noi. Şi reciproca e valabilă, dragă. Harrington-Smythe nu sunt genul de oameni cu care joc tenis în fiecare marţi, joi şi sâmbătă, sau genul de oameni cu care se întâlneşte Ron la Seaside ori la Leags Club. Eşti mare, Dawnie, şi eşti fată deşteaptă. Ar trebui să ştii că nu vom putea fi prieteni niciodată. Nici măcar nu râdem de aceleaşi lucruri! Dar nu suntem nici duşmani, nu când copiii noştri se căsătoresc. Doar că nu avem de-a face unii cu alţii nici înainte şi nici după nunta asta, decât poate la botezuri şi astfel de ocazii. Şi aşa şi trebuie să fie. De ce ar trebui să ne scotocim prin buzunare numai pentru că s-au căsătorit copiii noştri, ei? Eşti destul de deşteaptă ca să înţelegi asta, nu-i aşa?

Dawnie îşi uscă lacrimile.

— Da, cred că da. Dar, o, mamă, am vrut ca totul să fie perfect!

— Sigur că ai vrut, draga mea, dar viaţa nu e aşa niciodată. Tu l-ai ales pe Mick şi el pe tine, nu noi sau Harrington-Smythe. Dacă ar fi fost după noi, nu l-am fi ales pe Mick pentru tine şi nici băţoşii ăştia de Harrington-Smythe nu ar fi făcut-o. Nume dublu, într-adevăr! Miroase a spoială, ca să zic aşa. Dar încercăm să iasă bine, dragă, pe cât ne stă în putinţă, aşa că nu face o problemă din Tim, pentru Dumnezeu. Tim nu are nici o legătură cu treaba asta şi nu e frumos din partea ta că vrei să-l amesteci în chestia asta. Lasă-l pe sărmanul Tim cu viaţa lui şi nu-l mai băga pe gâtul acestor Harrington-Smythe. Ei nu-l cunosc aşa cum îl cunoaştem noi, deci cum poţi să le ceri să înţeleagă?

— Fii binecuvântată, mamă, nu ştiu ce m-aş face fără tine! Se presupune că sunt deşteapta familiei Melville, dar câteodată am senzaţia ciudată că, de fapt, tu şi tata sunteţi cei deştepţi. Cum de eşti atât de înţeleaptă?

— Nu sunt, dragă, şi nici bătrânul tău. Viaţa ne face înţelepţi pe măsură ce o trăim. Când copiii tăi vor avea vârsta ta de acum, tu o să-i uimeşti cu înţelepciunea ta, iar eu voi dormi sub margarete.

Până la urmă, Ron o sună pe Mary Horton şi o rugă să răspundă la întrebarea dacă Tim trebuia sau nu să participe la nuntă. Deşi nu se întâlniseră niciodată şi era conştient că domnişoara Horton era mai degrabă din cercul Harrington-Smythe decât din al lor, Ron se simţea oarecum mai la largul lui faţă de ea; îi va înţelege dilema şi îi va da o soluţie.

— E o afacere dificilă, domnişoară Horton, zise el respirând zgomotos în receptor. Cei din familia Harrington-Smythe nu prea sunt mulţumiţi de alegerea făcută de preţiosul lor fiu şi, sincer să fiu, nici nu-i condamn. Le e teamă că Dawnie nu se va integra, iar dacă nu ar fi atât de afurisit de deşteaptă, m-aş teme şi eu pentru acelaşi lucru. Aşa cum este, cred că va învăţa mult mai repede decât pot ei să predea şi nimeni nu va avea vreodată ocazia să se simtă jenat de ceea ce spune sau ce face ea.

— Nu o cunosc pe Dawnie, domnule Melville, dar, din câte am auzit, sunt convinsă că aveţi dreptate, răspunse Mary cu simpatie. Nu mi-aş face griji pentru ea.

— O, nici nu-mi fac! răspunse el. Dawnie e de fier, va fi în ordine! Tim este cel care mă dărâmă.

— Tim? De ce?

— Ei bine, el e altfel. Nu o să se maturizeze normal niciodată şi nu ştie când face o greşeală, nu poate să înveţe din greşeli. Ce se va întâmpla cu bietul băiat când noi nu vom mai fi?

— Cred că aţi făcut o treabă splendidă cu Tim, zise Mary cu un nod neaşteptat în gât. L-aţi educat să fie remarcabil de independent şi de descurcăreţ.

— O, ştiu asta! răspunse Ron puţin nerăbdător. Dacă se pune problema de cum se descurcă, nu-mi fac griji, dar nu e asta, ştiţi? Tim are nevoie de mama şi de tatăl lui pentru iubire şi pace sufletească, pentru că nu este destul de matur ca să-şi găsească pe cineva care să ne înlocuiască, mă

refer la o nevastă şi o familie a lui, ceea ce face un bărbat în mod normal.

— Dar vă are pentru mulţi ani de-acum încolo, domnule Melville! Încă sunteţi tineri, dumneavoastră şi soţia dumneavoastră.

— Aici greşiţi, domnişoară Horton. Es şi cu mine nu mai suntem tineri deloc. Între noi e o diferenţă de şase luni şi anul acesta am împlinit şaptezeci de ani.

— O! Urmă un moment de pauză, apoi vocea lui Mary se auzi din nou, cam nesigură. Nu mi-am dat seama că dumneavoastră şi doamna Melville sunteţi chiar atât de în vârstă.

— Ei bine, suntem. Vă spun, domnişoară Horton, Dawnie fiind măritată cu un individ care, sigur nu-l vrea prin preajmă pe fratele întârziat al nevestei lui, Es şi cu mine ne vom pierde minţile de grija lui Tim. Nu va trăi mult după noi. Când o să afle că e singur, o să moară de inimă rea, o să vedeţi.

— Oamenii nu mor de inimă rea, domnule Melville, replică Mary blând, cu ignoranţa vieţii sale lipsite de emoţii.

— Rahat, nu mor! explodă Ron. O, vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Horton! Ştiu că nu ar fi trebuit să înjur aşa, dar nu cumva să credeţi că oamenii nu mor de inimă rea! Am mai văzut asemenea cazuri şi nu numai o dată. Tim va muri, se va stinge. Ai nevoie de dorinţa de a trăi la fel de mult ca de sănătate, dragă. Şi dacă nu e nimeni care să aibă grijă de el, Tim o să moară; o să plângă încontinuu, uitând să mănânce, până va muri.

— Mă rog, cât timp sunt aici, voi avea grijă să se ocupe cineva de el, se oferi Mary.

— Da, dar nici dumneavoastră nu mai sunteţi tânără, domnişoară Horton! Speram să fie Dawnie, dar acum... Ron oftă. O, în sfârşit, n-are rost să plâng peste laptele vărsat, nu-i aşa?

Lui Mary îi stătea pe vârful limbii asigurarea că nu e în vârstă de şaptezeci de ani, dar înainte să poată spune ceva, Ron vorbi iarăşi.

— De fapt, v-am sunat ca să vă întreb dacă e bine ca Tim să meargă la nuntă. Mi-ar plăcea să vină, dar ştiu că se va simţi mizerabil să stea liniştit tot timpul ceremoniei şi apoi la recepţie. Dawnie a fost foarte supărată când i-am spus că nu cred că Tim ar trebui să meargă, dar cred totuşi că nu trebuie să meargă. Mă întrebam dacă aveţi ceva împotrivă să vină la dumneavoastră sâmbătă.

— Bineînţeles că nu, domnule Melville! Dar e mare păcat că Tim nu poate fi acasă ca să o vadă pe Dawnie pregătindu-se, să nu o vadă mireasă... Ştiţi ceva, de ce nu l-aţi lua la biserică să vadă cununia şi să-l iau eu cu maşina după aceea, fără să mai meargă la recepţie?

— Hei, asta e o idee grozavă, domnişoară Horton! La naiba, cum de nu m-am gândit la asta? Mi-ar rezolva toate problemele, nu-i aşa?

— Da, cred că le-ar rezolva. Sunaţi-mă când aveţi toate detaliile, ora, locul etcetera şi vă dau cuvântul că mă voi ocupa de Tim după ceremonie.

— Domnişoară Horton, sunteţi extraordinară, zău că da!

13

Tim găsi pregătirile de nuntă emoționante. Dawnie fusese deosebit de atentă și de tandră în timpul săptămânii premergătoare a ceea ce numea ea dezertarea sa și își dedicase tot timpul familiei sale.

În dimineața nunții, o sâmbătă, Tim era vrăjit de agitația și panica ce amenința să-i copleșească în orice moment și rătăcea prin casă împiedicând pe toată lumea, plin de sugestii ajutătoare. Îi cumpăraseră un costum albastru închis cu pantaloni evazați și haină *à la Cardin* și era foarte încântat de el. Și-l pusese imediat ce se sculase și se plimba fudul prin casă, fălindu-se și încercând să-și prindă imaginea reflectată de câte o oglindă.

Când o văzu pe Dawnie, rămase uluit.

— O, Dawnie, arăți ca o prințesă din poveștl spuse el dintr-o răsuflare, privind-o cu ochii măriți.

Ea îl cuprinse într-o îmbrățișare violentă, încercând să-și oprească lacrimile.

— O, Tim, dacă o să am vreodată un fiu, sper să fie la fel de drăguţ ca tine, şopti ea, sărutându-l pe obraz.

El era încântat, nu de referirea la fiul ei pe care nu o înţelesese, ci de îmbrăţişare.

— M-ai consolat! cânta el fericit. M-ai consolat, Dawnie! Îmi place să fiu consolat, este lucrul cel mai plăcut din câte cunosc.

— Acum, Tim, du-te la poarta din faţă şi uită-te după maşini ca un băiat bun ce eşti, îl instrui Es, întrebându-se dacă va mai fi în stare să judece drept vreodată şi încercând să ignore înţepătura aceea durerească din partea stângă pe care o simţea uneori în ultima vreme.

Dawnie fu urcată în prima limuzină, împreună cu tatăl ei, domnişoara de onoare în cea de-a doua, iar Es îl luă pe Tim cu ea în a treia.

— Acum stai liniştit, Tim, şi încearcă să fii cuminte, îl admonestă ea, instalându-se cu un oftat pe bancheta din spate luxos tapiţată.

— Arăţi încântător, mamă, zise Tim, mai obişnuit cu o maşină scumpă decât mama lui, comportându-se de parcă i s-ar fi cuvenit.

— Mulţumesc, dragă, aş fi preferat să mă *simt* încântător, replică Es.

Încercase să nu se împopoţonează, simţind că socrii lui Dawnie nu ar fi fost impresionaţi de garderoba obişnuită a mamelor de mirese din cercul familiei Melville. Abandonase deci cu un oftat de regret visul minunat de a se îmbrăca într-o rochie de dantelă mov, cu haină, pantofi şi pălărie garnisită

cu crini asortate la culoare; alesese în schimb o rochie şi o haină de culoare albastru deschis de mătase, fără garnitură, doar cu doi trandafiri albi, modeşti.

Biserica era aglomerată când ea şi Tim îşi găsiră locurile pe banca din spatele miresei; tot drumul până la locurile lor, Es fusese conştientă de privirile tuturor celor din familia-mirelui aţintite asupra lui Tim, şuşotind, îşi spuse ea, de parcă ei ar fi fost nişte nimeni din clasa de jos. Domnul şi doamna Harrington-Smythe îl priveau nevenindu-le să-şi creadă ochilor, iar toate femeile sub nouăzeci de ani se îndrăgostiră nebuneşte de el. Es era foarte bucuroasă că Tim nu urma să participe la recepţie.

În timpul scurtei ceremonii, Tim se comportă admirabil. După aceea, în timp ce aparatul de fotografiat lua instantanee şi mirii erau felicitaţi, Es şi Ron îl conduseră pe Tim până la zidul de lângă poarta bisericii şi îi spuseră să se aşeze acolo.

— Acum o aştepţi aici pe Mary, ca un băiat cuminte, şi să nu îndrăzneşti să pleci, ai auzit? zise Es ferm.

El aprobă.

— Bine, mamă, o să aştept aici. Pot să mă întorc totuşi să o văd pe Dawnie când coboară scările?

— Sigur că poţi. Numai să nu pleci de aici şi, dacă vine cineva să vorbească cu tine, răspunde politicos, dar nu te lungi la vorbă. Acum tata şi cu mine trebuie să mergem înapoi în biserică pentru

că vor să ne facă fotografii. Ne vedem mâine seară, când te va aduce domnişoara Horton acasă.

Nuntaşii erau plecaţi de zece minute când marele Bentley al lui Mary Horton intră pe stradă. Era supărată pe sine deoarece se rătăcise prin păienjenişul de străduţe de lângă Darling Point, crezând că biserica Sf. Mark era o alta, apropiată de New South Head Road.

Tim mai şedea încă pe zidul scund de piatră, în razele soarelui de toamnă filtrate printre frunzele copacilor, blânde şi aurii, în care dansau firele de praf. Părea atât de singur şi de pierdut, privind strada neajutorat şi întrebându-se, evident, ce s-a întâmplat cu ea. Noul costum îi venea perfect, dar îl făcea să pară un străin, foarte atrăgător şi sofisticat. Doar atitudinea era a lui Tim, ascultător şi tăcut, ca un copil cuminte. Sau ca un câine, gândi ea; ca un câine care ar sta acolo preferând să moară de foame decât să plece ca să supravieţuiască, pentru că cel pe care-l iubeşte i-au spus să stea acolo şi să nu se mişte.

Cuvintele lui Ron despre Tim, că ar muri de inimă rea, încă o mai răneau; evident, Ron o credea de vârsta lui, aproape de şaptezeci de ani, dar ea nu îl contrazisese, ezitând, curios, să-şi recunoască vârsta reală. De ce am făcut asta? se întrebă ea; e inutil şi prostesc.

Ar putea cineva, într-adevăr, să moară de inimă rea? Femeile da, în poveştile acelea vechi şi romantice, atât de demodate acum; întotdeauna crezuse că decesul eroinei era o plăsmuire a

imaginației înfierbântate a scriitorului, ca și intriga scandaloasă. Dar probabil că se putea întâmpla și în realitate, ce s-ar face dacă Tim ar dispărea din viața ei pentru totdeauna, luat de părinți furioși sau, Doamne ferește, de moarte? Cât de cenușie și de searbădă ar fi viața fără Tim, cât de zadarnică și de inutilă ar fi o lume a ei fără Tim. El devenise nucleul întregii ei existențe, fapt observat de mai mulți.

Doamna Emily Parker se invitase la ea, nu cu mult timp în urmă, deoarece, explică ea:

— Nu prea mai reușesc să te văd sâmbăta, nu-i așa?

Mary mormăise ceva despre faptul că era foarte ocupată.

— Ha, ha, ha! rânji doamna Parker. Ocupată, ei?

Îi făcu cu ochiul și îi dădu un ghiont în coaste, binevoitoare.

— Trebuie să spun că l-ai îndrăgit pe tânărul Tim, domnișoară Horton. Băgărețele astea bătrâne de pe stradă și-au ascuțit deja limbile pentru ceva scandalos.

— Da, chiar l-am îndrăgit pe tânărul Tim, răspunse Mary calm, începând să-și redobândească echilibrul. E un băiat atât de drăguț, atât de doritor să-ți facă plăcere și atât de singuratic. La început i-am dat grădina pe mână pentru că îmi închipuiam că are nevoie de bani, apoi am început să-l cunosc și mi-a plăcut de el, chiar dacă mintea lui nu face un dolar, cum spune toată lumea. E sincer, cald și cu desăvârșire lipsit de prefăcătorie. E

atât de reconfortant să întâlnești pe cineva fără interese ascunse, nu-i așa?

O privi pe doamna Parker fără să o vadă. Doamna Parker o privi la rândul ei, dezarmată.

— Hm, ah, cred că da. Și așa singură cum ești, e o companie pentru dumneata, nu?

— Mai mult ca sigur! Tim și cu mine ne distrăm foarte bine împreună. Ne ocupăm de grădini și ascultăm muzică, ieșim la iarbă verde și înotăm și multe altele. Are gusturi simple și mă învață să apreciez simplitatea. Nu sunt o persoană foarte sociabilă, dar, oarecum, mă potrivesc cu Tim. Scoate în evidență ceea ce este mai bun în mine.

În ciuda aparențelor, Bătrâna avea inimă bună și, în general, nu era bârfitoare. O bătu pe Mary pe braț, încurajator.

— Ei bine, mă bucur pentru dumneata, rățușcă, cred că e bine că ți-ai găsit pe cineva să-ți țină de urât, fiind atât de singură. O să le pun la punct pe babele alea rele din susul și josul străzii. Le-am spus că nu ești genul care să-și cumpere un iubit. Și acum, ce-ai zice de o ceașcă de ceai, ei? Vreau să aud totul despre tânărul Tim, cum îi mai merge.

Dar, pe moment, Mary nu se clinti din loc, cu fața curios de inexpresivă. Apoi o privi mirată pe doamna Parker.

— Asta au crezut? întrebă ea trist. Chiar asta au crezut? Este absolut dezgustător și vrednic de dispreț. Nu-mi pasă ce cred despre mine, ci despre Tim! O, Doamne Dumnezeule, e atât de scârbos!

Şeful lui Mary, Archie Johnson, era un altul care observase schimbarea ei, deşi nu cunoştea cauza acestei schimbări. Luau un prânz fugar la bufetul pentru personal, când Archie abordase subiectul.

— Ştii, Mary, nu e treaba mea şi sunt pregătit să fiu pus la punct, dar te-ai extins cumva în afaceri în ultima vreme, sau ceva de genul ăsta?

Ea îl privi tulburată, surprinsă cu garda lăsată.

— Poftim, sir?

— O, haide, Mary, las-o baltă! Şi nu-mi mai spune "sir" sau " domnule Johnson"! Suntem în pauza de prânz.

Îşi pusese cuţitul şi furculiţa pe masă şi îl privise calm. Lucrau împreună de mai mulţi ani decât s-ar fi obosit vreunul din ei să numere, dar relaţiile lor se limitaseră strict la afaceri, şi ea era încă rigidă în întâlnirile lor rare, dar obligatorii.

— Dacă te referi la faptul că m-am schimbat în ultima vreme, Archie, de ce nu spui aşa? Nu m-aş simţi jignită.

— Ei bine, la asta mă refer. Te-ai schimbat. Încă mai eşti o ticăloasă bătrână şi încă mai bagi groaza în sufletele dactilografelor tinere, dar te-ai schimbat. Pentru Dumnezeu, ce te-ai mai schimbat! Până şi ceilalţi locuitori ai micii noastre lumi au observat! În primul rând arăţi mai bine ca înainte, de parcă ai fi ieşit la soare în loc să trăieşti sub o piatră ca un melc. Şi te-am auzit râzând într-una din zilele trecute, când idioata de Celeste făcea pe bufonul.

Ea zâmbi uşor.

— Ei bine, Archie, cred că putem spune mai pe scurt că, în sfârşit, m-am unit cu rasa umană. Nu e o frază încântătoare? Un clişeu atât de solid şi de respectabil, încât corespunde tuturor aşteptărilor.

— Ce naiba a determinat o fată bătrână ca tine să se unească cu rasa umană după atâţia ani?

— Un fel de prieten, deşi nu este ceea ce, sunt sigură, crede toată lumea. Uneori, dragul meu Archie, există lucruri de care o fată bătrână ca mine poate beneficia mai mult decât de plăcerea sexuală.

— O, sunt de acord! Faptul că eşti iubit e ceea ce face minuni. Mary, este senzaţia aceea minunată de a te şti dorit şi necesar şi preţuit. Afacerea sexuală este doar glazura de pe tort.

— Cât de perspicace eşti! Nu mă mir că am lucrat atât de bine împreună toţi aceşti ani! Ai mult mai multă înţelepciune şi sensibilitate decât oamenii de afaceri obişnuiţi, Archie.

— Pe toţi aburii din lume, Mary, chiar te-ai schimbat! Spre bine, aş putea să adaug. Dacă o ţii tot aşa înainte, s-ar putea să te invit la cină.

— Neapărat! Mi-ar plăcea să o mai văd pe Tricia.

— Cine a zis că Tricia va fi invitată? zâmbi el. Dar trebuia să-mi închipui că nu te-ai schimbat chiar atât de mult! Serios, cred că lui Tricia i-ar plăcea să vadă schimbarea ta, deci de ce nu ai veni la cină într-o seară?

— Aş fi bucuroasă să vin. Spune-i lui Tricia să mă sune şi o să-mi notez în agendă.

— Bine, acum nu te mai sustrage! Care este sursa noului contract cu viața, dragă?

— Presupun că ar trebui să spun un copil, numai că este un gen de copii foarte special.

— Un copil! Se lăsă pe spate, cu o plăcere imensă. Ar fi trebuit să ghicesc că este vorba de un copil. O incoruptibilă ca tine se îmblânzește mult mai repede sub influența unui copil decât a unui bărbat.

— Nu e chiar așa de simplu, răspunse ea relaxată; nu se mai simțise atât de confortabil cu Archie niciodată. Numele lui este Tim Melville și are douăzeci și cinci de ani, dar cu toate astea e un copil. E întârziat mintal.

— Sfinte broaște mâncătoare de oameni! exclamă Archie, holbându-se la ea. Cum naiba te-ai băgat în treaba asta?

— Cred că m-a luat prin surprindere. E greu să să te aperi de cineva care nu înțelege ce înseamnă să fii defensiv, și este foarte greu să rănești sentimentele cuiva care nu înțelege de ce sentimentele lui au fost rănite.

— Da, așa este.

— Ei bine, îl iau cu mine la Gosford în fiecare sâmbătă și sper să-l duc la Great Barrier Reef iarna asta, în vacanță. Pare, într-adevăr, să prefere compania mea mai mult decât pe a altora, cu excepția celei a părinților lui. Sunt oameni de treabă.

— Și de ce să nu prefere compania ta, mâncătoare de foc bătrână ce ești? Să fiu al naibii, uite cât e ceasul! O să-i spun lui Tricia să fixeze o

dată pentru cină, vreau să aud toată povestea atunci. Între timp, iapă bătrână de război, treci înapoi la cravaşă. Ai auzit de la McNaughton despre concesiunea de explorări Dindanaga?

Fusese fericită că atât doamna Parker, cât şi Archie acceptaseră atât de uşor prietenia ei cu Tim, că fuseseră bucuroşi pentru ea. Cina promisă, cu Archie şi cu soţia lui la fel de volubilă, încă nu avusese loc, dar se trezi gândindu-se la o întâlnire pentru prima oară în douăzeci de ani.

Când Tim văzu Bentley-ul intrând pe stradă, faţa lui se lumină de bucurie şi sări de pe zidul de piatră imediat.

— O, Mary, sunt atât de fericit că te văd! exclamă el, sucindu-se pe scaunul din faţă. Credeam că ai uitat!

Mary îi luă mâna într-a ei şi o ţinu o clipă lipită de obraz, atât de plină de milă şi de remuşcare pentru că întârziase, încât uită de hotărârea ei de a nu-l atinge niciodată.

— Tim, nu ţi-aş face niciodată aşa ceva. M-am rătăcit. Am confundat biserica Sf. Mark cu o altă biserică şi m-am rătăcit, asta este. Acum, stai acolo şi fii fericit pentru că tocmai m-am hotărât să mergem la Gosford.

— O, ce bine! Credeam că va trebui să rămânem la Artarmon pentru că e aşa de târziu.

— Nu, de ce nu ne-am duce? Avem destul timp şi să înotăm după ce ajungem, dacă apa nu e prea rece, şi putem să gătim cina pe plajă indiferent cât de frig este.

Îi privi, savurând contrastul dintre fericirea zâmbitoare de acum și solitudinea disperată din urmă cu câteva minute.

— Cum a fost nunta?

— A fost frumoasă, răspunse el serios. Dawnie arăta ca o prințesă din povești și mama ca o zână bună. Avea o rochie minunată, albastru deschis, și Dawnie avea o rochie albă și lungă cu o mulțime de volănașe, cu un buchet mare de flori în mână și cu un văl alb lung pe cap, ca un nor.

— Pare minunat. Toată lumea era fericită?

— Cred că da, zise el cu oarecare îndoială, dar mama a plâns și tata la fel, numai că el spunea că din cauza vântului, apoi s-a înfuriat pe mine când i-am spus că nu bate vântul în biserică. Mama spunea că plânge pentru că e foarte fericită pentru Dawnie. Nu știam că oamenii plâng când sunt fericiți, Mary. Eu nu plâng când sunt fericit, plâng numai când sunt trist. De ce ar trebui să plângi atunci când ești fericit?

Ea zâmbi, simțindu-se brusc atât de fericită încât aproape plângea.

— Nu știu, Tim, decât că uneori așa se întâmplă. Dar atunci când ești atât de fericit încât îți vine să plângi e altfel, e foarte bine.

— O, atunci aș vrea să fiu atât de fericit încât să plâng! De ce nu ajung eu să fiu atât de fericit încât să plâng, Mary?

— Ei bine, cred că ar trebui să fii mai bătrân. Poate să ți se întâmple și ție când vei fi destul de bătrân.

Perfect satisfăcut acum că fusese liniştit, se lăsă pe spate şi admiră imaginile trecătoare ale peisajului, lucru de care părea că nu se va plictisi niciodată. Avea curiozitatea nesăţioasă a celor foarte tineri şi capacitatea de a face acelaşi lucru la infinit, fără să se plictisească. De fiecare dată când mergeau la Gosford, se purta de parcă ar fi fost prima oară, fermecat de decorul şi de scenele vieţii, încântat să vadă cabana la capătul potecii, dornic să descopere ce a mai crescut sau înflorit sau ce s-a ofilit.

În seara aceea, când Tim se duse la culcare, Mary făcu ceva ce nu mai făcuse înainte: veni în camera lui, îi potrivi păturile, apoi îl sărută pe frunte.

— Noapte bună, Tim dragă, somn uşor, zise ea.

— Noapte bună, Mary, răspunse el toropit; era întotdeauna aproape adormit în clipa în care punea capul pe pernă.

Apoi, închizând uşa uşor, îi auzi iarăşi vocea.

— Mary?

— Da, Tim, ce este?

Se întoarse şi veni lângă patul lui.

— Mary, tu nu o să pleci niciodată ca să te măriţi ca Dawnie a mea, nu-i aşa?

Ea oftă.

— Nu, Tim, îţi promit că nu o să plec. Cât timp eşti fericit că sunt aici, voi fi aici. Acum dormi şi nu-ţi mai face griji din cauza asta.

14

Până la urmă Mary nu putu să plece de la serviciu în vacanța promisă lui Tim. Constable Steel & Mining cumpărase un teren plin de minereu în nordul îndepărtat al continentului și, în loc să meargă cu Tim la Great Barrier Reef, Mary îl însoți pe șeful ei într-un tur de inspecție. Excursia trebuia să dureze o săptămână, dar dură mai mult de o lună.

De obicei, îi plăceau aceste rare plimbări; Archie era un bun tovarăș de drum, iar modul lui de a călători era aproape luxos. Oricum, de data aceasta mergeau într-o zonă fără drumuri, orașe sau oameni. Ultima etapă a călătoriei trebuia făcută cu elicopterul, deoarece nu exista altă cale de a ajunge acolo, iar tabăra o ridicară pe o ploaie măruntă, fiind mereu uzi, sâcâiți de căldură, muște, noroi și o epidemie de dizenterie.

Dar mai mult decât toate acestea, lui Mary îi era dor de Tim. Nu era nici o posibilitate de a-i trimite o scrisoare, iar telefonul prin radio era limitat la convorbirile de afaceri și pentru urgențe. Șezând în cortul ei ud, încercând să-și curețe noroiul negru și

vâscos de pe picioare şi de pe haine, cu un nor de insecte fâlfâind în jurul lămpii cu petrol şi cu faţa ciupită de roiul de ţânţari, Mary tânjea după casă şi după Tim. Exuberanţa lui Archie pentru rezultatele probelor de minereu era greu de suportat şi avea nevoie de întreg calmul ei obişnuit pentru a părea, măcar oficial, entuziasmată.

— Eram doisprezece în tabără, îi povestea Archie lui Tricia, după ce se întorseseră în siguranţă la Sydney.

— Numai doisprezece? Erau momente când aş fi jurat că eram cel puţin cincizeci!

— Ascultă, bagaj vechi şi afurisit, taci din gură şi lasă-mă să povestesc! Abia am venit acasă, după cea mai oribilă lună de zile pe care am avut-o vreodată, şi îmi şi furi trăsnetul! N-ar fi trebuit să-ţi cer să-ţi petreci prima seară înapoi în civilizaţie sub acoperişul meu, dar am făcut-o, aşa că ai putea, cel puţin, să stai acolo liniştită, tăcută şi politicoasă cum erai odată, în timp ce eu îi spun soţiei mele ce s-a întâmplat!

— Mai dă-i un pahar de whisky, Tricia, până nu face vreun atac de apoplexie. Aş putea să jur că acesta este motivul pentru care este atât de capricios în seara asta. În ultimele două săptămâni, de când a ras ultima picătură din ultima sticlă de scotch pe care o aveam cu noi, a fost insuportabil.

— Dar tu cum ai fi fost, dragă? apelă Archie la soţia lui. Ud mereu până la piele, mâncat de viu de către spectrul complet al insectelor lumii, bandajat cu noroi şi fără nici o femeie pe o rază de o mie de

mile, în afară de geanta asta veche și îngrozitoare? Pe perele dulci de Bartlett, ce mlaștină! Aș fi dat jumătate din minereul pe care l-am găsit pentru o singură bucată de fleică și un Glen Grant în care să o scald!

— Nu trebuie să-mi spui mie, râse Mary, întorcându-se brusc spre Tricia. Aproape că m-a înnebunit! Știi cum e el când nu găsește mâncărurile lui delicate și scotch-ul de doisprezece ani, precum și havanele lui.

— Nu, nu știu cum e când nu-și poate face micile tabieturi, dragă, dar după cei treizeci de ani de căsnicie mă înfioară numai gândul la ceea ce a trebuit să suporți.

— Te asigur că nu am suportat mult timp, răspunse Mary, sorbindu-și elegant sherry-ul. După ce l-am ascultat bombănind câteva zile, am făcut o plimbare și am împușcat câteva păsări pe care le-am găsit bălăcindu-se într-o mlaștină, așa că măcar am avut cu ce să schimbăm eterna fiertură.

— Ce s-a întâmplat cu proviziile, Archie? întrebă Tricia curioasă. Nu îți seamănă să nu pui tu deoparte câteva delicatese pentru cazuri de urgență.

— Vina e a fermecătorului nostru ghid. Majoritatea dintre noi eram de la sediu centrale din Sydney, dar pe supraveghetori i-am angajat din Wyndhams, împreună cu așa-zisul ghid, domnul Jim Barton Afurisitul. Credea că o să ne arate din ce material de calitate sunt făcuți adevărații oameni ai pădurilor, așa că după ce m-a asigurat că se ocupă el de pro-

vizii, s-a încărcat cu ce mănâncă el de obicei — fiertură, fiertură şi iar fiertură.

— Nu-l judeca prea aspru pe bietul om, Archie, protestă Mary. În definitiv, noi eram nişte intruşi, pe când el era în elementul lui. Dacă el ar veni în oraş, nu te-ai ocupa tu să-i iei ochii cu toate frivolităţile noastre urbane?

— Gogoşi veritabile, Mary! Tu ai fost cea care i-ai scos îngâmfarea pe nas, nu eu! Se întoarse spre soţia lui. Mi-aş dori să o fi văzut şi tu întorcându-se în tabără, dragă! Hoinărind în uniforma ei de fată bătrână britanică, acoperită cu noroi negru şi împuţit până la nasturele de la burtă şi târând după ea vreo duzină de păsări mari. Le legase gâturile cu o bucată de sfoară şi le trăgea pe jos în urma ei, folosind sfoara ca pe un cablu de remorcare. Am crezut că fermecătorul Jim Barton va face un atac, atât era de nervos!

— Era, nu-i aşa? aprobă Mary, mulţumită de sine.

— Ei bine, la început n-a vrut s-o ia pe Mary cu noi, fiind un misogin convins; credea că o să ne încetinească la drum, că o să fie o povară şi o pacoste afurisită şi încă vreo câteva lucruri de genul ăsta. Şi când colo, ea ne aducea salvarea culinară tocmai când Barton începuse să ne demonstreze din ce fel de material suntem făcuţi noi, fătarnicii de la oraş. Ha! Las-o pe Mary a mea să-l pună la punct! Ce pasăre bătrână afurisită eşti, dragă!

— Ce soi de păsări erau? întrebă Tricia, încercând să-şi înăbuşe hohotul de râs.

— Doamne, nu știu! răspunse Mary. Păsări mari, tropicale. Erau grase, asta era tot ce mă interesa.

— Dar ar fi putut să fie otrăvitoare!

Mary izbucni în râs.

— Pe dracu! Din cunoștințele mele, foarte puțin din ceea ce numim lumea viețuitoarelor este, într-adevăr, otrăvitor și dacă încerci să calculezi probabilitatea pe un calculator vei vedea că șansa e de partea ta în majoritatea cazurilor.

— Barton Pădureanul a încercat și asta, închipuie-ți, rânji Archie evocator. Mary a tăiat păsările în bucăți și a scos sosul din câteva conserve de fiertură și câteva frunze dintr-o tufă despre care credea ea că miros bine. Barton Pădureanul a sărit în sus, zicând că ar putea fi otrăvitoare, dar Mary l-a privit doar cu privirea aceea a ei de-ți zbârnâie nervii și i-a spus că, după părerea ei, nasurile noastre au fost inițial proiectate ca să ne spună dacă lucrurile sunt comestibile sau nu și că nasul ei i-a spus că frunzele sunt perfect în regulă. Bineînțeles că au fost bune, fără discuție. Apoi i-a oferit o lungă lectură despre *Clostridium botulinum* — ce-o fi asta? — care se pare că se dezvoltă în fiertura din conserve și este de zece ori mai toxic decât orice ai putea culege din pădure. Doamne, ce-am mai râs!

— Au fost mulțumiți de mâncarea gătită de tine, Mary? întrebă Tricia.

— Sfinte înțepături galopante, ce mâncare! Noi ne îndopam, iar Mary ciugulea delicat o aripă, fără nici un fir de păr clintit de la locul lui și numai

zâmbet. Îţi spun, Mary, până acum ai devenit o legendă în Wyndham, cu toţi supraveghetorii ăia vorbind despre tine. Sigur ai scufundat corăbiile lui Barton Pădureanul!

Tricia obosise de râs.

— Mary, ar trebui să fiu geloasă nebuneşte pe tine, dar mulţumesc lui Dumnezeu că nu sunt nevoită să fiu! Care altă nevastă nu simte nici măcar un strop de gelozie la adresa secretarei soţului ei, ci, dimpotrivă, se mai şi bazează pe ea să i-l aducă acasă întreg din vreo mizerie în care se aruncă?

— În cele din urmă e mai uşor să-l aduci acasă, Tricia, zise Mary solemn. Dacă urăsc ceva pe lumea asta, atunci e gândul să lucrez cu alt şef.

Tricia sări după sticla de sherry.

— Mai bea un pahar, Mary, te rog! Nu credeam că o să mă aud vreodată spunând că mi-a făcut plăcere compania ta, dar nu ştiu de când nu m-am mai distrat atât de bine!

Se opri şi îşi duse mâna la gură, cu regret.

— O, Doamne! Am spus ceva îngrozitor, nu-i aşa? Nu am vrut să spun asta, mă referam la faptul că te-ai schimbat, că ai ieşit la suprafaţă, asta e!

— Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile, dragă, zise Archie vesel. Biata Mary!

— Nu mă "Biata Mary!" pe mine, Archie Johnson! Ştiu foarte bine la ce se referă Tricia şi nu pot decât să fiu de acord cu ea.

15

Când Tim ciocăni la uşa din spate în prima sâmbătă de la întoarcerea lui Mary la Sydney, ea se duse spre uşă cu o oarecare şovăială. Cum va fi să-l vadă iar după prima perioadă de separare? Deschise uşa în grabă, cuvintele tăşninduri pe buze, dar fără a prinde glas; i se pusese un nod în gât care nu părea să dispară pentru a o lăsa să vorbească. El stătea pe trepte zâmbind, iubirea şi ura-rea de bun-venit strălucind în frumoşii ochi albaştri Mary se întinse şi-i apucă mâinile în tăcere, degetele închizându-i-se pe braţul lui, cu lacrimile curgându-i pe obraji. De data aceasta el era cel care îşi strânse braţele în jurul ei şi îi apăsă capul pe pieptul lui, mângâindu-i părul.

— Nu plânge, Mary, o rugă el, netezindu-i stângaci părul cu palma. Te consolez, aşa că nu trebuie să plângi. Haide-haide, haide-haide!

Dar, într-o clipă, ea se retrase, scotocind după o batistă prin buzunar.

— E în regulă, Tim, nu fi supărat, şopti e găsind batista şi ştergându-şi ochii. Îi zâmbi şi mângâie obrazul tandră, incapabilă să reziste ter tăiei. Mi-a fost atât de dor de tine încât am plân de fericire văzându-te din nou, asta e tot.

— Şi eu sunt foarte bucuros să te văd, dar n-ar plâns. La naiba, Mary, ce dor mi-a fost de tin Mama spune că sunt rău de când ai plecat.

— Ai luat micul dejun? întrebă ea, căznindu-s să-şi regăsească stăpânirea de sine.

— Încă nu.

— Atunci vino şi stai jos până îţi pregătes ceva. Se uită la el cu jind, nevenindu-i să creadă c se afla acolo, că nu o uitase. O, Tim, ce bine-m pare că te văd!

Tim se aşează la masă, urmărind-o din privi prin bucătărie, nescăpând-o din ochi nici o clipă.

— M-am simţit de parcă aş fi fost bolnav că timp ai fost plecată, Mary. A fost foarte caraghios Nu mi-a fost prea foame şi televizorul îmi dăde dureri de cap. Nici la Seaside nu era bine, berea n mai avea acelaşi gust. Tata a spus că sunt o pa coste afurisită pentru că nu stau locului liniştit.

— Ei bine, ţi-a fost dor şi de Dawnie, ştii. Tre buie să te fi simţit tare singur fără Dawnie şi făr mine.

— Dawnie? Rosti numele încet, de parcă i-ar cântărit semnificaţia. Tiii, nu ştiu, nu ştiu! Cred c am cam uitat-o pe Dawnie. Pe tine nu te-am uita M-am gândit la tine tot timpul, tot timpul!

— Ei bine, m-am întors, deci s-a terminat, zise ea veselă. Ce facem sâmbăta asta? Ce-ar fi să mergem la cabană, chiar dacă e prea frig ca să înotăm?

Fața lui se lumină de bucurie.

— O, Mary, ar fi grozav! Hai să plecăm la Gosford chiar acum!

Îi zâmbi atât de tandră încât Archie Johnson nu ar fi recunoscut-o.

— Nu înainte să-ți iei micul dejun, tânărul meu prieten. Ai slăbit cât timp am fost plecată, deci va trebui să te îngrășăm la loc.

Mâncând ultima bucată de friptură, Tim o privi nedumerit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, privindu-l de aproape.

— Nu știu... M-am simțit ciudat adineauri, când te consolam...

Îi era greu să se exprime, căutând cuvinte din afara vocabularului său.

— A fost ciudat, conchise el nesatisfăcut, incapabil să găsească alt mod de a spune ceea ce dorea să spună și conștient de faptul că nu reușise să transmită ceea ce gândea.

— Poate că te-ai simțit matur ca tatăl tău, nu crezi? E cu adevărat un lucru pe care-l fac oamenii maturi — consolează.

Încruntarea determinată de frustrare dispăru imediat și zâmbi.

— Asta era, Mary! M-am simțit matur.

— Ai terminat? Atunci hai să plecăm, pentru că se întunecă foarte devreme şi trebuie să facem cât putem de multă treabă în grădină.

Iarna din împrejurimile Sydney-ului nu îşi merită numele decât pentru locuitorii cu sânge subţire ai oraşului. Pădurea de eucalipt îşi păstrează frunzele, soarele străluceşte călduros tot timpul zilei, plantele sunt verzi şi înflorite în continuare, iar viaţa nu intră în starea de letargie curioasă şi liniştită din zonele cu climă temperată. Grădina de la cabana lui Mary era o masă de flori: micşunele ruginii, dalii şi crizanteme; parfumul plutea în aer pe o rază de o sută de yarzi. Gazonul era mult îmbunătăţit, mult mai verde pe timp de iarnă decât în orice alt anotimp. Îşi zugrăvise cabana în alb şi cu o garnitură neagră, iar tabla acoperişului fusese revopsită.

Intrând în poiană, Mary nu putea decât să o admire. Ce diferenţă între aspectul ei actual şi cel de acum câteva luni! Se întoarse spre Tim.

— Ştii, Tim, că eşti un critic excelent? Vezi, acum e mult mai frumoasă şi doar pentru că mi-ai spus că nu îţi place vopsită cafeniu şi pentru că m-ai determinat să lucrez grădina. Aveai dreptate, arată mult mai bine decât înainte. Trebuie să ne gândim cum să o îmbunătăţim în continuare.

El se îmbujoră la auzul laudei neaşteptate.

— Îmi place să te ajut, Mary, pentru că tu mă faci să mă simt cu mintea întreagă. Ţii cont de ce îţi spun. Parcă mă faci să cred că sunt ca tata, matur ca un bărbat.

Ea opri motorul şi îl privi blând.

— Dar eşti un bărbat matur, Tim. Nu pot să gândesc despre tine altfel. De ce nu aş ţine cont de ce spui? Sugestiile şi criticile tale au fost bune, deci m-ai ajutat foarte mult. Nu contează ce spune lumea despre tine, Tim, eu mă voi gândi la tine întotdeauna ca la un om cu mintea întreagă.

Tim râse cu capul lăsat pe spate, apoi se întoarse pentru a-i arăta ochii strălucitori de lacrimi.

— Vezi, Mary, sunt atât de fericit că aproape am plâns! Vezi? Aproape că am plâns!

Mary sări din maşină.

— Haide, trântorule, pune-te în mişcare, nu avem timp de sentimentalisme! Am avut prea mult parte de ele în dimineaţa asta! Jos cu hainele bune şi intră în cele de lucru, avem o grămadă de treabă până la prânz.

16

Într-o seară, nu mult după ce se întorsese din expediția cu Archie Johnson, Mary citi un articol din *Sydney Morning Herald* intitulat "Profesorul anului". Era vorba de succesul remarcabil al unui profesor de la o școală de copii întârziați mintal și o stimulă să studieze subiectul respectiv mai profund decât înainte. Pe măsură ce găsea articole despre întârzierea mintală în rafturile bibliotecii locale, le răsfoia, dar până la articolul din ziar nu se gândise să aprofundeze tema.

Înaintarea era dificilă; era nevoită să citească cu dicționarul medical alături, care pentru un profan în materie nu era, totuși, de mare ajutor în elucidarea termenilor lungi de specialitate ca *Porencefalie*, sau *Lipidoză*, sau *Feniicetonurie*, sau *Degenerescență hepatolenticulară*. Într-adevăr, mulți termeni erau atât de specializați încât nici dicționarul medical nu îi menționa. Își croia drum cu mare dificultate prin păienjenișul acestor cuvinte, practic tot mai nesigură pe acest teren și tot mai puțin informată. Până la urmă se duse la tânărul profesor — autorul articolului din ziar, John Martinson.

— Am fost profesor la o şcoală obişnuită până când m-am dus în Anglia şi am nimerit accidental la o şcoală pentru copii retardaţi mintal, povesti John Martinson în timp ce o conducea în şcoală. M-a fascinat chiar de la început, dar nu aveam nici o pregătire tehnică sau teoretică, deci a trebuit să le predau ca unor copii normali. Cei la care mă refer sunt, bineînţeles, copii uşor întârziaţi; există şi mulţi complet ne-educabili. Oricum, m-a uimit cât de mult au putut să înveţe, cât de bine răspundeau la faptul că erau trataţi ca nişte copii obişnuiţi. A fost o muncă teribil de grea, natural, şi mi-a pus răbdarea la grea încercare, dar am perseverat, nu m-am dat bătut şi nu i-am lăsat nici pe ei să se dea bătuţi. Şi am început să studiez. M-am întors eu însumi la şcoală, am cercetat şi am căutat peste tot, prin metodele altora. A fost o activitate plină de satisfacţii.

Ochii albaştri, adânci, o supravegheau atent în timp ce vorbea, dar fără curiozitate; părea să-i accepte prezenţa ca pe un fenomen pe care i-l va explica ea la momentul potrivit.

— Deci, credeţi că oamenii mai uşor întârziaţi pot învăţa, zise Mary gânditoare.

— Fără nici o îndoială. Foarte mulţi oameni neinformaţi tratează un astfel de copil de parcă afecţiunea lui ar fi mai gravă decât este în realitate; şi asta pentru că, în cele din urmă, le este mai uşor să adopte o asemenea atitudine decât să-i dedice timpul necesar pentru a-l îndupleca să răspundă normal.

— Poate că mulţi oameni simt că nu au calităţile speciale necesare, replică Mary, gândindu-se la părinţii lui Tim.

— Poate. Copiii aceştia simt nevoia de încurajare, de laudă şi de includerea în viaţa normală de familie, dar foarte des sunt lăsaţi în afara acestui perimetru, iubiţi, dar aproape ignoraţi. Iubirea nu este răspunsul complet la problema lor; este parte integrantă a acesteia, dar trebuie să se îmbine cu răbdare, înţelegere, înţelepciune şi prevedere atunci când este vorba de o persoană atât de complexă ca un copil întârziat mintal.

— Şi dumneavoastră încercaţi să alăturaţi iubirea la toate acestea?

— Da. Avem şi noi eşecuri, bineînţeles, chiar destule, dar proporţia succeselor este mai mare decât a altor şcoli de acest gen. Deseori este aproape imposibil să evaluezi un copil cu acurateţe, atât neurologic, cât şi psihologic. Trebuie să înţelegi că, mai întâi şi înainte de toate, acest copil are organismul slăbit, indiferent de gradul psihologic suprapus. Ceva acolo sus, la creier, nu funcţionează cum trebuie.

Ridică din umeri, râzând ca pentru sine.

— Îmi pare rău, domnişoară Horton! Nu v-am lăsat să-mi spuneţi nici un cuvânt, nu-i aşa? Este un prost obicei al meu să vorbesc mult vizitatorilor mei, fără să am cea mai vagă idee despre motivul pentru care au venit la mine.

Mary îşi drese vocea.

— Ei bine, domnule Martinson, nu e tocmai o problemă personală; ceea ce m-a determinat să iau legătura cu dumneavoastră este mai mult o curiozitate de observator. Cunosc foarte bine un tânăr în vârstă de douăzeci şi cinci de ani care este slab întârziat mintal şi aş vrea să aflu mai multe despre situaţia lui. Am încercat să citesc, dar nu am înţeles foarte bine limbajul de specialitate.

— Ştiu. Tomuri de specialitate există din abundenţă, dar cărţile fundamentale potrivite pentru profani se găsesc greu.

— Problema este că, de când am devenit interesată de el, în ultimele nouă luni, dă semne de îmbunătăţire. Mi-a luat mult timp, dar am reuşit să-l învăţ chiar să citească puţin şi să efectueze adunări simple. Părinţii lui au observat schimbarea şi sunt foarte încântaţi. Oricum, nu ştiu exact la ce progrese trebuie să mă aştept din partea lui, cât de mult trebuie să cer de la el.

John Martinson o bătu uşor pe mână şi o luă de braţ pentru a-i semnala că e timpul să treacă la acţiune.

— O să facem un tur prin sălile de clasă şi aş vrea să-i priviţi îndeaproape pe toţi copiii. Încercaţi să găsiţi unul care seamănă foarte mult ca atitudine şi comportament cu tânărul dumneavoastră. Nu le permitem vizitatorilor să ne tulbure orele, deci îi veţi observa prin nişte ferestre speciale. Veniţi cu mine şi să vedem ce credeţi despre copii.

Mary nu dăduse atenţie puţinilor copii întârziaţi pe care-i întâlnise în viaţa ei deoarece, ca

majoritatea oamenilor, se simţea stânjenită dacă era surprinsă privind pe cineva. Acum o uimea să descopere cât de diferiţi erau ca aspect fizic, fără să ţină cont de capacitatea lor mintală; erau de la copii care arătau normal până la copii de-a dreptul diformi, încât a-i privi însemna un efort.

— Am predat odată într-o clasă de giganţi mintali, zise John Martinson puţin visător, stând alături de ea. Nici un copil din clasă nu avea coeficientul de inteligenţă sub 150. Dar ştiţi, satisfacţia mea este mai mare într-o lună pe care mi-o petrec învăţându-i pe aceşti copii să-şi lege şireturile la pantofi? Nu obosesc şi nu se plictisesc niciodată să acumuleze, presupun că tocmai din cauză că trebuie să muncească din greu pentru a acumula. Cu cât este mai greu să obţinem ceva, cu atât mai mult preţuim acel lucru şi de ce ar fi aceasta mai puţin adevărat pentru fiinţele întârziate?

După turul claselor, John Martinson o conduse în micul lui birou şi îi oferi o cafea.

— Ei bine, aţi văzut vreun copil care să vă amintească de Tim?

— Mai mulţi.

Îi descrise.

— Sunt momente când îmi vine să plâng pentru Tim, mi-e atât de milă de el, zise ea. Este atât de conştient de deficienţele lui, înţelegeţi? Este îngrozitor să-l asculţi cerându-şi scuze pentru că "mintea lui nu face un dolar", cum se exprimă el. "Ştiu că mintea mea nu face un dolar, Mary", spune el şi mi se rupe inima când îl aud.

— Pare educabil, totuşi. Lucrează?

— Da, ca muncitor constructor necalificat. Bănuiesc că ceilalţi colegi de muncă sunt amabili în felul lor, dar sunt, de asemenea, inconştient de cruzi. Se distrează făcând unele glume pe seama lui, ca atunci când l-au păcălit să mănânce excremente. A plâns în ziua aceea, nu pentru că fusese victima glumei, ci pentru că nu a înţeles-o. Voia să participe şi el la glumă!

Chipul ei se întristă şi trebui să se oprească. John Martinson clătină din cap încurajator şi cu simpatie.

— O, e un tip destul de obişnuit, zise el. Iar mama şi tatăl lui, cum îl tratează?

— Foarte bine, s-au gândit la toate.

Îi explică în ce condiţii trăia Tim, surprinsă de propria fluenţă.

— Dar sunt îngrijoraţi pentru el, încheie trist, în special pentru ceea ce se va întâmpla cu el după ce ei nu vor mai fi. Tatăl lui spune că va muri de inimă rea. La început nu l-am crezut, dar cu trecerea timpului încep să cred că este foarte posibil.

— O, sunt de acord, e foarte posibil. Există multe asemenea cazuri, să ştiţi. Oamenii ca Tim au nevoie de un cămin plin de iubire în mai mare măsură decât noi, oamenii normali, pentru că nu se pot adapta la alt gen de viaţă odată ce l-au cunoscut pe acesta. Pentru ei, lumea aceasta, a noastră, este foarte dificilă.

O privi grav.

— Înțeleg, potrivit descrierii copiilor care v-au amintit de Tim, că este normal ca aspect?

— Normal ca aspect?

Oftă.

— Măcar de-ar fi! Nu, Tim nu este normal ca aspect. Fără îndoială, este cel mai spectaculos tânăr pe care l-am văzut vreodată — ca un zeu grec, dacă doriți o comparație mai sugestivă.

— O! John Martinson își lăsă privirea să cadă asupra mâinilor lui împreunate, apoi oftă. Ei bine, domnișoară Horton, vă indic titlurile unor cărți pe care cred că le veți înțelege fără probleme. Veți vedea că vă vor ajuta.

Se ridică și o conduse în holul principal, înclinându-și politicos capul spre ea.

— Sper să-l aduceți pe Tim pe la mine într-una din zile. Totuși, poate că ar fi mai bine să mă sunați înainte, deoarece pentru el este preferabil să veniți la mine acasă decât la școală.

Mary îi întinse mâna.

— Mi-ar face plăcere și mie. La revedere, domnule Martinson, și vă mulțumesc foarte mult pentru amabilitate.

Plecă îngândurată și întristată, conștientă de faptul că problemele insolvabile sunt cele care, prin natura lor, nu lasă loc visurilor.

17

Primăvara în Sydney nu este acea explozie strălucitoare de trezire şi reînnoire din emisfera nordică. În afara unor copaci importaţi, cu frunze căzătoare, ceilalţi îşi păstrează frunzele în timpul iernii scurte şi înmiresmate, iar în grădinile din Sydney există plante înflorite în tot timpul anului. Marea schimbare plutea în aer, o moliciune scânteietoare care umplea, oarecum, inimile cu o nouă speranţă şi bucurie.

Grădina de la cabana lui Mary putea fi promenada districtului dacă ar fi văzut-o cineva. Ea şi Tim lucraseră din greu la grădină pe toată perioada iernii, mergând până la a cumpăra pomi în plină maturitate pe care îi plantase un specialist. Aşadar, la începutul lui octombrie erau flori peste tot, în straturi de-a lungul verandei şi în jurul fiecărui copac. Maci islandezi, muşcate, ochiul-boului, panseluţe, lalele, narcise galbene, zambile, azalee, gladiole; flori de toate culorile, mărimile şi formele îşi etalau peste tot corolele în straturi de frumuseţe, iar vântul

le ducea parfumul prin pădurea sălbatică şi peste râu.

Patru cireşi minunat de trişti îşi lăsau crengile roz încărcate să atârne deasupra zambilelor şi lalelelor roz ce creşteau în iarba de sub ei, iar şase migdali în floare gemeau sub povara florilor albe, iarba din jurul lor fiind sufocată de lăcrămioare şi narcise.

În prima sâmbătă de când înflorise totul, Tim era nebun de încântare. Zburdă de la cireşi la migdali, minunându-se de isteţimea lui Mary în a alege numai plante roz pentru a înconjura cireşii, albe şi galbene în jurul migdalilor, exclamând că arătau de parcă ar fi crescut firesc în iarbă. Mary îl privea zâmbind în ciuda hotărârii de a fi serioasă la orice reacţie a lui. Bucuria lui era atât de transparentă, atât de delicată; un Paris rătăcind pe povârnişurile primăvăratice ale muntelui Ida înainte de a reveni la robia urbană a Troiei. Este o grădină într-adevăr frumoasă, gândi ea, urmărindu-l pe Tim cum dansează, dar cum o vede el, oare, cât de diferit apare în ochii lui de este atât de fermecat şi încântat de ea? Insectele şi chiar unele animale mai mari văd lumea prin ochi cu o structură diferită, văd culori şi forme pe care fiinţele umane nu le pot percepe; care umbră e infraroşie, care nuanţă e ultravioletă? Poate că şi Tim vedea lucruri dincolo de cunoaşterea ei; poate că, printre toate circuitele încurcate ale creierului lui, vedea un spectru diferit şi auzea într-o bandă de frecvenţă diferită. Putea, oare, să audă muzica sferelor, putea să vadă forma spiritului

şi culoarea lunii? Dacă ar fi existat o cale pentru a-i putea spune! Dar această lume era închisă pentru totdeauna, o lume în care ea nu avea acces şi el nu-i putea povesti cum este.

— Tim, spuse ea în seara aceea în timp ce stăteau în camera de zi întunecată, cu uşile de sticlă deschise larg spre vântul saturat de parfumuri, Tim, ce simţi tu acum, în clipa asta? Ce miros au florile, cum vezi faţa mea?

El se desprinse fără chef de muzica pe care o asculta, întorcându-şi privirea încărcată de vise spre ea, zâmbind în felul lui blând, aproape absent. Inima ei părea să tremure şi să se topească sub privirea aceea, ceva neidentificabil izvora din fiinţa ei, atât de cuprinsă de tristeţe încât trebui să-şi înfrâneze lacrimile.

Gândindu-se la întrebare, Tim se încruntă, iar când răspunse o făcu încet, cu multe ezitări.

— Simt? Simt? La naiba, nu ştiu! Un fel de fericire, de bine. Mă simt bine, asta e!

— Şi ce miros au florile?

El îi zâmbi, crezând că glumeşte.

— Păi, miros a flori, bineînţeles!

— Şi faţa mea?

— Faţa ta e frumoasă ca a lui mama şi a lui Dawnie. Arată ca faţa Sfintei Tereza din icoana mea.

Ea oftă.

— E încântător ce spui, Tim. Sunt sigură că nu m-am gândit că am faţa ca a Sfintei Tereza.

— Ei bine, aşa este, o asigură el. E pe perete la capătul patului meu de acasă, mama mi-a pus-o acolo pentru că îmi place, îmi place. Mă priveşte în fiecare seară de parcă mintea mea ar face un dolar, iar tu mă priveşti la fel, Mary.

Se înfioră, cuprins de o bucurie dureroasă.

— Îmi placi, Mary, îmi placi mai mult decât Dawnie, îmi placi la fel de mult ca mama şi tata.

Mâinile frumoase se mişcară şi prin mişcarea lor spuneau mai mult decât ar fi putut-o face vorbele lui sărmane şi limitate.

— Dar e altfel, Mary, altfel decât îmi plac mama şi tata. Câteodată îmi plac ei mai mult decât tine şi altă dată îmi placi tu mai mult decât ei.

Mary se ridică brusc şi se duse la uşă.

— Mă duc pe-afară să mă plimb puţin, Tim, dar vreau să stai aici ca un băiat bun şi să asculţi muzică. Mă întorc curând.

El aprobă şi se întoarse spre pick-up, privindu-l fix de parcă acesta l-ar fi ajutat să audă muzica.

Mireasma grădinii era insuportabilă şi, trecând printre narcise ca o umbră, Mary găsi calea către plajă. La capătul opus al acesteia era o piatră pe nisip, suficient de înaltă pentru a se sprijini de ea, dar căzu în genunchi în nisip, se întoarse spre piatră, îşi puse braţele pe ea şi îşi îngropă faţa în ele. Umerii i se strânseră iar corpul îi zvâcni într-un spasm de nemărginită suferinţă, atât de disperată încât, pe moment, o parte din ea refuză să participe, îngrozită. Dar suferinţa nu putea fi înăbuşită

sau negată în continuare şi plânse şi gemu de durere.

Erau ca o molie şi ca o lumină strălucitoare, arzătoare, ea şi Tim; ea — molia, dotată cu simţul şi demnitatea vieţii, el — lumina, umplând întreaga ei viaţă cu un foc strălucitor, devastator. El nu ştia cu câtă disperare se lovea ea de pereţii izolării lui, nu ar fi putut să înţeleagă niciodată profunzimea şi graba dorinţei ei de a se mistui în flacăra fascinaţiei lui. Luptând cu inutilitatea dorinţei şi ştiind că satisfacerea acesteia era peste puterile lui, scrâşni din dinţi de mânie şi durere, plângând neconsolată.

Mult mai târziu, poate după câteva ore, simţi mâna lui pe umăr.

— Mary, te simţi bine?

Vocea lui era plină de teamă.

— Eşti bolnavă? O, Mary, spune te rog că te simţi bine, spune te rog că te simţi bine!

Mary se străduí să-şi mişte braţele.

— Mă simt bine, Tim, răspunse ea obosită, înclinând capul pentru a-şi ascunde faţa, deşi era foarte întuneric. M-am simţit puţin rău şi am ieşit să iau aer. N-am vrut să fii îngrijorat, asta e tot!

— Te mai simţi rău?

Se ghemui lângă ea şi încercă să-i scruteze faţa, strângând-o stângaci de umăr.

— Ai fost bolnavă?

Ea clătină din cap, îndepărtându-i mâna.

— Nu, mă simt bine acum, Tim, zău. A trecut.

Încercă să se sprijine cu o mână de piatră şi să se ridice în picioare dar nu reuşi, se împiedică şi căzu.

— O, Tim, sunt atât de bătrână şi de obosită, şopti ea. Sunt atât de bătrână şi de obosită...

Tim se ridică şi o privi neliniştit, agitându-se nervos.

— Mama a fost bolnavă odată şi ţin minte că tata m-a pus să o duc în pat. O să te duc în pat, Mary.

Se aplecă şi o ridică în braţe fără efort, potrivindu-i un braţ sub genunchi şi cu celălalt cuprinzându-i spatele. Prea extenuată ca să protesteze, îl lăsă să o ducă pe cărare, dar pe treapta de sus a verandei îşi ascunse faţa la pieptul lui, ca să n-o vadă. El se opri, strălucind în lumină, şi îşi lipi drăgăstos obrazul de obrazul ei.

— Eşti atât de mică, Mary, spuse el, frecându-şi faţa de părul ei. Eşti moale şi caldă ca o pisicuţă.

Apoi oftă şi traversă camera de zi. Nu ştia unde se află comutatorul din camera ei şi când bâjbâi după el, Mary îl opri apăsându-şi mâna uşor pe gâtul lui.

— Nu-ţi face probleme pentru lumină, Tim, vezi suficient ca să mă pui în pat. Vreau doar să stau întinsă, în întuneric, apoi mă voi simţi mai bine.

O aşeză pe pat cu grijă, o umbră difuză deasupra ei în întunecimea camerei, şi Mary îi simţi nehotărârea.

— Tim, ştii că nu te-aş minţi, nu-i aşa?

El aprobă.

— Da, știu asta.

— Atunci o să mă crezi dacă îți spun că nu trebuie să fii îngrijorat din cauza mea, că mă simt bine acum. Tu nu te-ai simțit rău niciodată din cauză că ai mâncat ceva ce nu ți-a făcut bine?

— Ba da, o dată, după ce-am mâncat fructe zaharisite, răspunse el grav.

— Atunci înțelegi cum m-am simțit, nu-i așa? Acum vreau să nu mai fii îngrijorat pentru mine, să te duci la culcare și să dormi! Mă simt mult mai bine și am nevoie să dorm și eu, dar nu pot să dorm dacă știu că ești mâhnit sau îngrijorat. Promite-mi că te duci direct la culcare și că stai liniștit.

— Așa o să fac, Mary. Părea ușurat.

— Noapte bună, Tim, și îți mulțumesc foarte mult că m-ai ajutat. E atât de bine să aibă cineva grijă de tine, iar tu ai avut grijă de mine. Nu trebuie să mă neliniștesc niciodată cât timp ești lângă mine, nu-i așa?

— O să am grijă de tine întotdeauna, Mary.

Se opri și o sărută pe frunte, așa cum făcea ea uneori când el era în pat.

— Noapte bună, Mary.

18

După partida de tenis de joi după-amiază, la intrarea în casă, Esme Melville nu fu în stare decât să străbată cei câțiva yarzi până în camera de zi și să se așeze pe un scaun confortabil. Îi tremurau picioarele, făcuse un efort fantastic pentru a ajunge acasă fără ca cineva să observe cât era de epuizată. Durerea nu dispăru nici după ce îngenunche cu capul aplecat deasupra closetului; nu putea să vomite, durerea de sub coasta stângă făcând efortul de a vărsa insuportabil. Rămase acolo câteva minute, gâfâind, apoi se ridică treptat în picioare, agățându-se de dulapul din baie și de ușa dușului. O șocă ideea că fața înspăimântată din oglindă era a ei, pământie și foarte transpirată. Imaginea asta o îngrozi mai mult decât orice și întoarse imediat ochii de la oglindă. Reuși să se târască înapoi în camera de zi și căzu pe scaun, sufocându-se și cu mâinile zbătându-se neajutorate.

Apoi durerea o cuprinse şi o sfâşie ca o imensă bestie înfuriată; se aplecă, încrucişă braţele peste piept cu pumnii îngropaţi la subsuori. De fiecare dată când suferinţa cumplită ca un cuţit se înteţea, scăpa mici scâncete şi nu se putea gândi la altceva. După o eternitate, durerea slăbi; se sprijini de spătarul scaunului, istovită şi tremurând din toate mădularele. Părea că ceva i se aşezase pe piept, scoţându-i aerul din plămâni şi nelăsând-o să respire. Era udă din cap până în picioare; rochia albă de tenis era îmbibată de transpiraţie, faţa udă de lacrimi, iar scaunul de urina scăpată în timpul celui mai puternic puseu. Suspinând şi înecându-se, cu buzele purpurii, şedea şi se ruga ca Ron să treacă pe acasă înainte de a se duce la Seaside. Telefonul din hol era la ani-lumină depărtare şi-i era peste puteri să ajungă la el.

Era ora şapte când Ron şi Tim intrară pe uşa din spate a casei de pe strada Surf. Totul era ciudat de calm şi de liniştit; farfuriile nu erau puse pe masa din sufragerie şi nu se simţea miros îmbietor de mâncare.

— Hei, unde-i mama? întrebă Ron, intrând în bucătărie împreună cu Tim. Es dragă, unde eşti? strigă el, apoi ridică din umeri. S-o fi hotărât să mai joace câteva seturi la club, zise el.

Tim intră în camera de zi, iar Ron aprinse luminile în bucătărie şi sufragerie. Din interiorul casei se auzi un ţipăt îngrozit; Ron scăpă ibricul din mână şi alergă cu inima strânsă în camera de zi. Tim îşi frângea mâinile şi plângea, privind-o pe Esme aşe-

zată pe scaun, curios de liniştită, cu braţele încrucişate şi cu pumnii strânşi.

— O, Dumnezeule!

Lacrimile ţâşniră din ochii lui Ron în timp ce se apropia de scaun şi se apleca asupra ei, întinzând o mână tremurătoare pentru a o atinge. Era caldă; neîncrezător, descoperi că pieptul ei se ridica şi cobora încet. Se ridică imediat în picioare.

— Acum nu plânge, Tim, zise el cu dinţii clănţănind. Mă duc să-i sun pe doctorul Perkins şi pe Dawnie şi mă întorc. Tu stai aici şi dacă mama face ceva, mă strigi. Bine, amice?

Doctorul Perkins era acasă, la cină, îi spuse lui Ron că va trimite o ambulanţă şi că îi aşteaptă la spitalul Prince of Wales, la camera de urgenţă. Ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei, Ron formă numărul lui Dawnie. Răspunse Mick, şi vocea lui trăda nervozitate; era ora lor de masă şi nu-i plăcea să fie deranjat în asemenea momente.

— Ascultă, Mick, sunt Ron, zise acesta vorbind cu grijă. Nu o speria pe Dawnie, dar e vorba despre mama ei. Cred că a avut un infarct, dar nu sunt sigur. O ducem la urgenţă, la Prince of Wales, imediat, deci nu are sens să veniţi încoace. Cel mai bine ar fi ca tu şi Dawnie să veniţi la spital cât de curând puteţi şi ne întâlnim acolo.

— Îmi pare foarte rău, Ron, bâlbâi Mick. Bineînţeles, Dawn şi cu mine venim imediat. Încearcă să-ţi păstrezi calmul.

Când Ron se întoarse în camera de zi, Tim încă mai stătea în picioare privind-o pe mama sa şi plân-

gând deznădăjduit; Es nu se mişcase deloc. Ron îşi puse braţul pe umerii fiului său, mîngâindu-l, neştiind ce altceva să facă.

— Iisuse, nu plânge, Tim băiatule, murmură el. Mama e bine, ambulanţa vine imediat şi noi o să o ducem la spital. O vor pune pe picioare repede. Trebuie să fii băiat bun şi liniştit, de dragul mamei tale. Nu i-ar plăcea să te vadă jelind ca un prostănac mare când se trezeşte, nu-i aşa?

Smiorcăindu-se şi sughiţând, Tim se străduí să nu mai plângă, iar Ron se apropie de scaunul lui Esme şi îngenunche lângă ea, luându-i pumnii în mâinile sale.

— Es! o chemă el, cu faţa îmbătrânită şi ridată. Es dragă, mă auzi? Sunt Ron, iubito, sunt Ron!

Faţa ei era cenuşie şi crispată, dar ochii se deschiseră. Se umplură de lumină văzându-l îngenuncheat lângă ea şi îi strânse mâna recunoscătoare.

— Ron... Iisuse, mă bucur că ai venit acasă. Unde-i Tim?

— E aici, dragă. Nu-ţi face griji pentru Tim acum şi nu te necăji. Vine ambulanţa şi mergem la POW imediat. Cum te simţi?

— De parcă... m-ar fi scormonit pisica... O, Cristoase, Ron... durerea... e îngrozitoare... m-am udat... scaunul e ud leoarcă.

— Nu te gândi la afurisita de mobilă, Es, o să se usuce. Ne-am înţeles, ca între prieteni, ei?

Încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât să se schimonosească. Cu toată stăpânirea de sine, începu să plângă.

— O, Es, nu lăsa să ţi se întâmple ceva, dragă! O, Dumnezeule, ce mă fac fără tine? Ţine-te bine, Es, ţine-te bine până când te ducem la spital.

— O să... mă ţin bine... Nu pot să-l... las pe Tim... singur acum... Nu pot să-l las pe Tim singur.

Cinci minute după ce Ron suñase la doctorul Perkins, ambulanţa sosi în faţa casei. Ron îi conduse pe sanitari la uşa din spate deoarece până la uşa din faţă erau de urcat douăzeci de trepte, iar la cea din spate nici una. Erau oameni solizi, tăcuţi şi care inspirau încredere, profesionişti bine pregătiţi pentru urgenţe; conştient de calităţile lor, ca orice locuitor din Sydney, Ron nu manifestase nici o reţinere în legătură cu decizia doctorului Perkins de a se întâlni la spital. Verificară prompt starea lui Es şi o culcară pe targă. Ron şi Tim îi urmară pe cei în uniforme albastre, simţindu-se inutili şi nedoriţi.

Ron îl trimise pe Tim în faţă cu unul din sanitari şi trecu în spate împreună cu celălalt. Păreau să fi înţeles imediat că Tim era debil mintal, pentru că şoferul îl aşeză pe Tim pe scaunul alăturat cu un cuvânt de încurajare ce avu asupra lui un efect mult mai mare decât orice ar fi putut să-i spună Ron.

Nu porniră sirena; cel din spate puse în gura lui Es un tub de plastic pe care îl conectă la sursa de oxigen, apoi îi luă pulsul.

— De ce nu porniţi sirena? întrebă Ron, privind sălbatic în jur, speriat de tubul de oxigen.

Ochii mari îl priviră liniştitor, omul îl bătu uşor pe spate.

— Uşurel, amice, zise el calm. Pornim sirena numai când mergem la urgenţe, foarte rar dacă e cineva în ambulanţă. Îl îngrozeşte pe pacient, face mai mult rău decât bine. E în regulă şi la ora asta de seară ajungem la fel de repede şi fără sirenă. Sunt numai două mile.

Ambulanţa îşi croi drum cu uşurinţă prin traficul redus, ajungând la camera de urgenţe a spitalului Prince of Wales la cinci minute după ce părăsise strada Surf. Când maşina se opri, Es deschise ochii şi tuşi, scăpând tubul. Sanitarii evaluară rapid situaţia, apoi deciseră să nu-l mai pună decât în cazul unui nou atac. Poate că voia să spună ceva important; era mai bine să laşi un pacient în voia lui, era mai puţin stresant.

— Ron...

— Sunt aici, dragă. Eşti la spital şi o să te faci bine în curând.

— Nu ştiu... Ron...

— Da, dragă?

Lacrimile îi curgeau iarăşi pe obraji.

— E Tim... Pentru ce... ne-am temut întotdeauna... Ce o să se... întâmple... cu Tim... dacă eu nu sunt... aici?... Ron...

— Sunt aici, dragă.

— Ai grijă... de Tim... Fă ce... e mai... bine pentru... Tim... Bietul Tim... Bietul... Tim...

Au fost ultimele cuvinte rostite de ea vreodată. În timp ce Ron şi Tim se învârteau zadarnic pe lângă intrarea de la urgenţă, personalul îndepărtase targa. Bărbaţii Melville priviră uşile albe închizân-

du-se, apoi se lăsară conduşi în sala de aşteptare. Nu mult timp după aceea, cineva le aduse ceai şi biscuiţi dulci, refuzând zâmbitor să le dea veşti noi.

Dawnie şi soţul ei sosiră peste o jumătate de oră. Sarcina lui Dawnie era foarte înaintată, iar soţul ei era neliniştit din cauza ei. Trecu alături de tatăl ei şi se aşeză plângând pe bancă, între el şi Tim.

— Haide, haide dragă, nu plânge, o consolă Ron. Bătrânica o să se facă bine dacă a ajuns aici. Au dus-o undeva şi o să ne anunţe dacă survine vreo schimbare. Stai liniştită şi nu mai plânge. Gândeşte-te la copil, iubito, nu trebuie să te agiţi în starea asta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mick, aprinzând o ţigară şi străduindu-se să nu se uite la Tim.

— Nu ştiu. Când am ajuns acasă împreună cu Tim, zăcea inconştientă pe un scaun în camera de zi. Cristoase, de ce nu m-am dus direct acasă de la serviciu, de ce m-am dus la Seaside? Puteam să trec mai întâi pe acasă!

Dawnie îşi suflă nasul.

— Tată, nu te mai învinovăţi. Ştii doar că în timpul săptămânii vii acasă întotdeauna la aceeaşi oră, de unde să fi bănuit că astăzi avea nevoie de tine? Ştii că nu o deranjau obiceiurile tale. Îi plăcea să te vadă bucurându-te de stropul de după muncă şi, de altfel, asta îi permitea să-şi facă propriul ei program. Am auzit-o de multe ori spunând că e ca o pauză binevenită pentru ea faptul că te ştie la Seaside până la ora şapte, pentru că poate să joace

tenis până la şase şi îi rămâne timp să vă pregătească şi cina, ţie şi lui Tim.

— Ar fi trebuit să simt că nu-i e bine, trebuia să-mi dau seama!

— Tată, nu are sens să te acuzi! Ce e făcut e bun făcut. Mama nu ar dori ca viaţa ei şi a noastră să fie altfel, tu ştii asta. Nu-ţi pierde timpul enervându-te pentru lucruri pe care nu le poţi repara. Mai bine gândeşte-te la ea şi la Tim.

— O, Cristoase, mă gândesc!

Din vocea lui răzbătea disperarea. Îl priviră pe Tim, şezând tăcut pe bancă, cu mâinile împreunate şi umerii strânşi, în atitudinea retrasă pe care o adopta întotdeauna când era cuprins de durere. Nu mai plângea, iar ochii lui priveau fix la ceva ce numai el putea să vadă. Dawnie se trase mai aproape de fratele ei.

— Tim, zise ea blând, strângându-i braţul cu mâna ei mică.

Tim clipi, apoi păru că devine brusc conştient de prezenţa ei. Ochii albaştri îşi transferară privirea dinspre infinit spre faţa ei şi o priviră trist.

— Dawnie! zise el, de parcă s-ar fi minunat de prezenţa ei acolo.

— Sunt aici, Tim. Acum nu-ţi mai face griji pentru mama, o să se facă bine, îţi promit.

Tim clătină din cap.

— Mary spune că nu trebuie să faci promisiuni pe care nu le poţi respecta.

Faţa lui Dawnie se crispă ameninţător şi îşi îndreptă atenţia spre Ron, ignorându-l cu desăvârşire pe Tim.

Doctorul Perkins reveni foarte târziu, noaptea, în sala de aşteptare, cu faţa trasă şi obosită. Se ridicară imediat toţi, ca oamenii condamnaţi când li se rosteşte sentinţa.

— Ron, putem să stăm de vorbă afară? întrebă el încet.

Coridorul era pustiu, lămpile din tavanul înalt răspândeau o lumină nemiloasă. Doctorul Perkins îl luă pe Ron de umeri.

— S-a dus, amice.

O greutate teribilă, insuportabilă, părea că se aşezase pe pieptul lui Ron; îl privi compătimitor pe doctorul bătrâior.

— Nu se poate!

— N-am putut să facem nimic. A avut un atac de cord puternic, apoi a mai avut unul după ce a ajuns aici. I s-a oprit inima. Am încercat să o pornim din nou, dar inutil, inutil. Cred că a mai avut probleme şi înainte, nu numai astăzi, iar această schimbare bruscă de temperatură, plus tenisul nu au ajutat-o deloc.

— Nu mi-a spus niciodată că e bolnavă, n-am ştiut. Dar aşa e Es, nu se plânge niciodată.

Ron se controla bine acum, se putea stăpâni.

— O, doctore, nu ştiu ce să fac! Tim şi Dawnie cred că se face bine!

— Vrei să le spun eu, Ron?

Ron clătină din cap.

— Nu, le spun eu. Lasă-mă doar un minut. Pot să o văd?

— Da, dar ţine-i la distanţă pe Tim şi Dawnie.

— Atunci du-mă la ea acum, doctore, înainte să le spun.

O mutaseră pe Es de la reanimare într-o cămăruţă laterală, rezervată pentru asemenea ocazii. Dispăruseră toate aparatele medicale, tuburile şi cablurile; era acoperită în întregime cu un cearşaf alb. Stând în cadrul uşii, Ron se simţi ca lovit de laba unui mamut atunci când privi forma perfect nemişcată, conturată sub cearşaf. Acolo era Es, sub pânză, şi nu se va mai mişca niciodată; pentru ea totul se încheiase, soarele şi râsul, lacrimile şi ploaia. S-a sfârşit, s-a sfârşit. Porţia ei din ospăţul vieţii se terminase, aici şi în felul acesta, în camera slab luminată şi învelită cu o pânză albă ca zăpada. Fără nici un avertisment. Fără şanse de pregătire şi nici măcar un rămas bun corespunzător. Doar sfârşitul, încheierea şi s-a terminat. Se apropie de pat, brusc conştient de un miros greţos şi dulceag de liliac, provenit dintr-o vază enormă aşezată pe o masă din apropiere. Din momentul acela nu a mai putut suporta niciodată mirosul de liliac.

Doctorul Perkins stătea la capătul opus al patului strâmt şi trase repede cearşaful, apoi privi în altă parte; se putea oare obişnui cineva să privească durerea altuia, se putea oare învăţa cineva să accepte moartea?

Îi închiseseră ochii şi îi încrucişaseră braţele pe piept. Ron o privi îndelung, apoi se aplecă şi o sărută pe buze. Dar parcă nu o sărutase pe Es. Oftând, se retrase.

În sala de aşteptare îl fixară trei perechi de ochi. Se opri privindu-i şi îşi îndreptă umerii.

— S-a dus, zise el.

Dawnie ţipă şi căzu în braţele lui Mick; Tim şedea pur şi simplu, holbându-se la tatăl său ca un copil, pierdut şi tulburat. Ron se apropie de el şi îi apucă blând mâna.

— Hai să ne plimbăm puţin, amice, zise el.

Părăsiră sala de aşteptare şi străbătură coridorul, îndreptându-se spre aerul curat de afară. Se lumina de ziuă, iar partea estică a zării era brăzdată de primele raze aurii şi roz. Vântuleţul din zori se lovea blând de feţele lor şi se retrăgea iarăşi, oftând.

— Tim, nu are sens să te fac să crezi că mama se mai întoarce vreodată, zise Ron rar. Mama a murit cu puţin timp în urmă. S-a dus, amice, s-a dus. Nu mai poate să se întoarcă, ne-a părăsit pe toţi pentru o viaţă mai bună, fără durere sau tristeţe. Noi trebuie să învăţăm să ne descurcăm fără ea şi va fi îngrozitor, îngrozitor de greu. Dar ea a vrut să mergem înainte fără ea, a fost lucrul cel mai bun spus de ea, să mergem înainte şi să nu ne fie prea dor de ea. Ne va fi dor la început, dar, după un timp, când ne vom obişnui, nu ne va mai fi chiar atât de greu.

— N-aş putea să o văd înainte să plece, tată? întrebă Tim deznădăjduit.

Tatăl lui clătină din cap, cu un nod dureros în gât.

— Nu, amice. Nu mai poţi să o vezi. Dar nu trebuie să te superi pe ea pentru asta, ea nu a vrut să se întâmple aşa de brusc şi fără vreo şansă de a ne lua rămas bun. Câteodată lucrurile ne ies de sub control, se întâmplă prea repede ca noi să putem ţine pasul cu ele şi apoi e prea târziu. Aşa a murit mama, prea devreme, mult prea devreme... I-a venit timpul şi nu a putut face nimic ca să mai amâne, înţelegi, amice?

— E moartă într-adevăr şi definitiv, tată?

— Da, e moartă într-adevăr şi definitiv, Tim.

Tim îşi ridică privirea spre cerul fără nori; departe, deasupra lor, se rotea şi ţipa un pescăruş, coborând spre pământ şi căutându-şi căminul din apă.

— Mary mi-a spus ce este moartea, tată. Mama s-a dus să doarmă în pământ, sub o pătură de iarbă şi o să se odihnească acolo până când ne ducem şi noi, nu-i aşa?

— Cam aşa e, amice.

Când se întoarseră la camera de urgenţă, doctorul Perkins îi aştepta. Îl trimise pe Tim la Mick şi Dawnie, dar îl reţinu pe Ron.

— Ron, trebuie făcute unele aranjamente.

Ron se înfioră.

— O, Dumnezeule! Doctore, ce mă fac? N-am nici cea mai vagă idee de ce trebuie să fac!

Doctorul Perkins îi spuse de antreprenorii de pompe funebre şi se oferi să cheme un om care să se ocupe în mod special de necazul lor.

— E bun şi amabil, Ron, explică doctorul. Nu o să-ţi încarce nota mai mult decât îţi poţi permite şi se ocupă în linişte de toate, fără multă zarvă. Va trebui înmormântată mâine, pentru că poimâine e duminică şi înmormântarea se face până în patruzeci şi opt de ore. Din cauza căldurii. Nu o îmbălsămaţi, ce sens ar avea? Lăsaţi-o în pace. O să-i spun lui Mortimer că sunteţi vechi pacienţi ai mei şi se ocupă el de toate. Acum, de ce n-ai chema un taxi ca să-ţi duci familia acasă?

Intrând în casa pustie, Dawnie păru să-şi revină puţin şi îşi făcu de lucru pregătind micul dejun. Ron se duse la telefon şi o sună pe Mary Horton. Aceasta răspunse imediat, ceea ce-l uşură puţin; îi era teamă să nu o găsească ameţită de somn.

— Domnişoară Horton, sunt Ron Melville. Ştiu că e îngrozitor de mult ceea ce vreau să vă rog, dar sunt disperat. Soţia mea a murit azi dimineaţă, a fost atât de brusc... Da, mulţumesc foarte mult, domnişoară Horton... Da, sunt copleşit... Da, o să încerc să mă odihnesc... V-am sunat pentru Tim... da, ştie, n-avea nici un sens să-i ascund acest lucru, tot trebuia să afle o dată şi de ce nu acum?... Mulţumesc, domnişoară Horton, îmi pare bine că sunteţi de acord cu mine. Şi vă sunt recunoscător că i-aţi explicat ce înseamnă moartea... m-a ajutat teribil de mult, zău... Nu, nu a fost nici pe departe atât de greu să-l fac să înţeleagă precum credeam.

Mă aşteptam să-mi ia o zi până va prinde ideea, dar a reacţionat normal... Da, e bine, acceptă lucrurile foarte bine, fără lacrimi sau văicăreli. El a fost cel care a găsit-o. Domnişoară Horton, ştiu că lucraţi toată săptămâna, dar ştiu şi că ţineţi foarte mult la Tim, aşa că îmi adun tot curajul ca să vă rog să veniţi până la noi astăzi, cât de curând, şi să-l luaţi pe Tim la dumneavoastră până duminică. Mâine e înmormântarea, nu poate fi îngropată poimâine, pentru că e duminică. Nu vreau ca el să vină la înmormântare... Bine, domnişoară Horton. Voi fi aici, şi Tim la fel... Vă mulţumesc foarte, foarte mult, apreciez într-adevăr... Da, o să încerc, domnişoară Horton. Pe curând. La revedere şi mulţumesc din nou.

Dawnie ieşi cu Tim în grădină în timp ce Ron discuta cu domnul Mortimer, antreprenorul de pompe funebre care corespundea, într-adevăr, promisiunii doctorului Perkins. O moarte într-o familie de muncitori din Australia nu reprezenta o afacere costisitoare sau de lungă durată, iar legile, rigide în această privinţă, făceau exploatarea dispărutului imposibilă. Oameni simpli, fără complicaţii inutile, nu se simţeau constrânşi să atribuie vieţii defunctului fapte reale sau imaginare; fără sicrie opulente, fără priveghi şi fără afişarea cadavrului. Totul se desfăşura rapid şi în linişte, în asemenea măsură încât, adesea, prietenii şi vecinii aflau foarte puţine amănunte, cu excepţia bârfelor.

La scurt timp după plecarea antreprenorului, Mary Horton îşi parcă maşina în faţa casei familiei

Melville şi urcă scările până la uşa de la intrare. Vestea se împrăştiase prin împrejurimi în timpul dimineţii şi la multe ferestre se zăreau prin perdele feţe curioase privind-o pe Mary cum dispare pe verandă în aşteptarea unui răspuns la ciocănitul ei.

Soţul lui Dawnie, Mick, deschise uşa şi o privi tulburat. Crezu pentru o clipă că e cineva legat profesional de antreprenor.

— O, domnul Mortimer a plecat acum cinci minute, zise el.

Mary îl măsură din priviri.

— Trebuie să fiţi soţul lui Dawn. Sunt Mary Horton şi am venit după Tim. Dar vă rog, puteţi să-i spuneţi încet domnului Melville că am venit, fără să afle Tim? Aştept aici.

Mick închise uşa şi trecu prin vestibulul lung, nedumerit. Din câte ştia de la familia Melville, domnişoara Horton era o femeie în vârstă, dar, deşi avea părul alb, femeia din verandă era departe de a fi în vârstă. Ron încerca să atragă atenţia lui Tim asupra unui program de televiziune; Mick îşi încreţi tăcut fruntea făcând semn spre uşa din faţă, iar Ron se ridică imediat şi ieşi, închizând uşa dintre vestibul şi camera de zi.

— Dawn, a venit domnişoara Horton, şopti Mick, aşezându-se lângă soţia lui.

Dawnie îl privi curioasă.

— Şi?

— Nu e bătrână, Dawn! De ce vorbeşti despre ea de parcă ar fi de vârsta lui Ron? Nu mi-a venit să

cred când am deschis uşa! Nu poate avea mai mult de patruzeci şi cinci de ani, chiar mai puţin!

— Ce-i cu tine, Mick? Bineînţeles că e bătrână! Recunosc că nu m-am uitat prea bine la ea în seara în care am văzut-o în maşină, dar a fost suficient de aproape ca să-mi dau seama că e bătrână. Şi are părul mai alb decât tata.

— Oamenii pot albi şi la douăzeci de ani, ştii doar. Îţi spun, e o femeie relativ tânără.

Dawnie rămase tăcută un moment, apoi clătină din cap, zâmbind strâmb.

— Hoaşcă bătrână şi vicleană! Deci ăsta era jocul ei!

— Care era jocul ei?

— Tim, bineînţeles! Se culcă cu el!

Mick fluieră.

— Bineînţeles! Dar părinţii tăi nu ar fi observat aşa ceva? Îl urmăresc foarte grijuliu, Dawn.

— Mama n-ar fi ascultat nici o vorbă împotriva preţioasei ei domnişoare Horton, iar tata e ca pisica ce a înghiţit canarul de când Tim aduce banii plătiţi de domnişoara Mary Horton pentru grădinărit. Ha! Grădinărit, într-adevăr.

Mick aruncă o scurtă privire spre Tim.

— Vorbeşte mai încet, Dawn!

— O, aş putea să-l omor pe tata pentru că nu vrea să vadă! şuieră Dawnie printre dinţi. Tot timpul am bănuit că e ceva suspect în legătură cu femeia asta, dar tata nu a vrut să audă nici o vorbă. Bine, pot să înţeleg că mama nu a observat, dar tata ar fi

trebuit să mă asculte! Era prea ocupat să se gândească la bani în plus intrați în casă!

La rândul său, Ron se holbă la Mary Horton stupefiat și amuțit pe moment.

— Dumneavoastră sunteți domnișoara Horton? întrebă el cu vocea răgușită ca urmare a orelor de nesomn.

— Da, eu sunt Mary Horton. Credeați că sunt o doamnă bătrână, domnule Melville?

— Da, așa am crezut.

Se reculese suficient pentru a deschide ușa complet.

— Nu intrați, domnișoară Horton? Sper să nu vă deranjeze dacă intrăm în dormitorul din față un minut, înainte să vă duc la Tim.

— Bineînțeles că nu.

Îi urmă pe Ron în dormitor, stânjenită; acesta părea a fi dormitorul principal și Mary se întrebă cum se va împăca Ron cu gândul de a sta de vorbă cu ea în încăperea în care dormise în fiecare noapte cu soția lui, timp de mulți ani. Dar el nu părea să observe ceva în jurul lui. Mary nu semăna deloc cu persoana pe care și-o imaginase Ron și, totuși, era exact persoana pe care și-o imaginase. Fața ei era tânără și netedă, nu putea să aibă mai mult de patruzeci și cinci de ani, dacă-i avea și pe aceștia. Dar nu era o față rapace, intens feminină, ci o față blândă, ușor ștearsă, cu o vagă urmă de tristețe în ochii căprui, expresivi și în gura hotărâtă. Părul ei era foarte alb, cristalin. În ciuda șocului de a descoperi că era mult mai tânără decât își închi-

puise, Ron avu încredere în fața aceea și în femeia căreia îi aparținea. Un exterior sever și atrăgător, decise el, un exterior potrivit cu Mary Horton, despre care gândise întotdeauna că este persoana cea mai amabilă, mai generoasă și mai înțelegătoare din câte întâlnise vreodată.

— Domnule Melville, nu știu ce să spun. Îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat, pentru dumneavoastră, Tim și Dawnie...

— Știu, domnișoară Horton. Vă rog nu încercați, înțeleg. E o lovitură cumplită dar vom trece peste ea cu bine. Doar îmi pare rău că Es nu v-a întâlnit niciodată. Se pare că nu am avut ocazia, nu-i așa?

— Da, nu am avut ocazia și îmi pare rău și mie. Ce face bietul Tim?

— Parcă e puțin amețit. Nu știe exact ce se întâmplă, decât că mama lui a murit. Îmi pare îngrozitor de rău că trebuie să vă amestec în treaba asta, dar nu știu ce altceva să fac. Nu pot să-l las pe Tim să vină la înmormântare și nu poate fi lăsat singur în casă în timpul acesta.

— Sunt foarte de acord. Mă bucur că v-ați gândit să mă chemați, domnule Melville, și puteți să fiți sigur că voi avea grijă de Tim. Mă întrebam dacă nu aș putea să vă duc duminică seara la cabana mea, pe dumneavoastră și pe Tim, să stați un timp acolo pentru a schimba locul. O să stau cu Tim în Sydney astăzi și mâine, iar duminică venim să vă luăm și mergem la cabană. E bine așa?

Fața lui Ron se crispă un moment, apoi se relaxă.

— Este foarte frumos din partea dumneavoastră, domnişoară Horton, şi accept de dragul lui Tim. Şeful lui şi al meu nu o să se supere dacă ne luăm liber o săptămână.

— Atunci rămâne aşa. Dawnie e mai bine să plece cu soţul ei, nu credeţi? Îi va fi mai uşor dacă nu vă ştie pe dumneavoastră şi Tim singuri în casa asta.

— Da, aşa este, îi va fi mai uşor. E în luna a opta de sarcină.

— O, nu ştiam!

Mary îşi umezi buzele şi încercă să nu privească vechiul pat dublu de lângă peretele opus.

— Mergem să-i salut pe Tim?

În camera de zi era adunat un mic grup curios. Mick şi Dawnie stăteau strânşi unul lângă celălalt pe canapea, iar Tim şedea pe scaunul lui special, aplecat înainte, cu ochii fixaţi asupra televizorului fără să-l vadă. Mary se opri în uşă tăcută, privindu-l; arăta pierdut, fără apărare şi tulburat.

— Salut, Tim, zise ea.

Tim sări în picioare, pe de o parte bucuros şi pe de altă parte prea întristat pentru a simţi bucuria, apoi rămase pe loc cu figura convulsionată şi cu mâinile întinse spre ea. Mary se apropie şi i le prinse, zâmbindu-i cu tandreţe.

— Am venit să te iau acasă la mine pentru o vreme, Tim, zise ea blând.

Tim îşi smulse mâinile brusc, îmbujorându-se; pentru prima oară de când îl cunoştea, Mary îl văzu simţindu-se jenat şi foarte conştient de acţiunile lui.

Involuntar, ochii lui întâlniseră privirea lui Dawnie, îi văzuseră repulsia şi expresia scandalizată şi ceva în sinea lui era suficient de dezvoltat şi de matur pentru a înţelege că Dawnie gândea că făcuse ceva de neiertat, că îl condamna pentru faptul de a ţine mâinile acestei femei iubite. Mâinile lui se agitară neputincioase, singure şi iarăşi goale, iar el rămase implorând-o pe Dawnie din priviri. Aceasta îşi subţie buzele şi se furişă lângă ei ca o pisică, ochii ei fulgerând furioşi de la Tim la Mary.

Mary înaintă spre ea cu mâna întinsă.

— Bună ziua, Dawnie, sunt Mary Horton, zise ea amabilă.

Dawnie îi ignoră mâna.

— Ce cauţi aici? şuieră ea.

Mary se prefăcu a nu observa tonul ei.

— Am venit după Tim, explică ea.

— O, pun pariu că ai venit după Tim! continuă Dawnie răstit. Uită-te la tine! Mama încă nu s-a răcit şi ai şi venit cu limba scoasă după bietul, prostul de Tim! Ce aveai de gând când ne-ai prostit că eşti bătrână? Ţi-ai bătut joc de noi, şi chiar în faţa soţului meu!

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Dawnie, încetează! o întrerupse disperat Ron.

Dawnie se întoarse furioasă către el.

— O să încetez după ce spun tot ce am de spus, bastard bătrân ce eşti! Să-ţi vinzi propriul tău copil debil mintal pentru câţiva dolari păcătoşi! Ţi-a plăcut să lingi o bere în plus la Seaside în fiecare zi? Ai stat măcar să te gândeşti ce ruşinos este?

Uită-te la ea, încearcă să ne ia ochii cu interesul ei pentru Tim, pur spiritual și altruist! Ei bine, *domnișoară* Mary Horton, șuieră ea, întorcându-se spre Mary iarăși, eu m-am prins de micul tău joc! Ne-ai păcălit să credem că ai cel puțin nouăzeci de ani! Mă întreb câți oameni în susul și în josul străzii Surf râd pe înfundate de noi acum, după ce au văzut-o pe gazda de sâmbătă a lui Tim. Ne-ai făcut de râsul lumii în district, vacă bătrână și nesatisfăcută! Dacă-ți trebuia un amant, de ce naiba nu ți-ai cumpărat un gigolo în loc să profiți de un debil mintal ca bietul și idiotul meu frate? Ești o femeie dezgustătoare, parșivă și ticăloasă! De ce nu-ți scoți carcasa asta urâtă afară de-aici și să ne lași în pace?

Mary stătea în mijlocul camerei de zi, cu mâinile atârnând pe lângă corp, două pete aprinse de îmbujorare arzându-i obrajii. Lacrimile i se prelingeau pe față într-un protest mut la acuzațiile îngrozitoare ce i se aduceau; era atât de șocată și de distrusă încât nu putu să se apere; nu avea nici puterea și nici dorința de a contraataca. Ron începuse să tremure, cu pumnii strânși și încheieturile albite de strânsoare. Tim se întorsese și se prăvălise pe scaunul lui, plimbându-și privirile de la acuzator la acuzat. Era tulburat, intrigat și ciudat de rușinat, dar cauza acestor senzații îl depășea; nu putea înțelege. Dawnie părea să creadă că nu e bine ca el și Mary să fie prieteni, dar de ce nu era bine, cum putea să nu fie bine? Ce făcuse Mary? Nu părea corect din partea lui Dawnie să țipe așa la Mary, dar nu știa ce să

facă pentru că nu înțelegea ce se întâmplă. Și de ce simțea că ar vrea să fugă și să se ascundă într-un colț întunecat, ca atunci când furase tortul de la clubul de tenis al mamei?

Ron se înfioră, străduindu-se să-și stăpânească furia.

— Dawnie, nu vreau să te aud spunând asemenea lucruri niciodată, ai auzit? Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu tine, fetițo? O femeie atât de decentă ca domnișoara Horton! La naiba, nu e obligată să stea aici și să asculte toate porcăriile! M-ai făcut de rușine pe mine, l-ai făcut de rușine pe Tim și ai făcut-o de rușine pe biata ta mamă care a murit, și asta tocmai într-un moment ca ăsta! O, Dumnezeule, Dawnie, ce te face să spui asemenea lucruri?

— Le spun pentru că eu cred că sunt adevărate, replică Dawnie, retrăgându-se în brațele soțului ei, pe canapea. Ai lăsat ca banii ei să te orbească și să te surzească!

Mary își trecu mâna tremurândă peste față, ștergându-și lacrimile. Îi privi pe Dawnie, apoi pe soțul ei drept în ochi.

— Greșești foarte, foarte tare, draga mea, reuși să spună. Înțeleg cât de șocată și de supărată ești de tot ce s-a întâmplat în ultimele ore și sunt sigură că nu crezi, într-adevăr, ceea ce ai spus.

Respiră adânc, înfiorată.

— Nu mi-am ascuns vârsta în mod deliberat, pur și simplu nu mi s-a părut importantă, deoarece nu m-am gândit nici o clipă că cineva ar putea inter-

preta relația mea cu Tim în modul acesta. Sunt profund atașată de Tim, dar nu în felul în care crezi. Nu e foarte măgulitor pentru mine, sunt destul de bătrână pentru a putea fi mama lui Tim și a ta, știi doar. Și, de asemenea, ai dreptate: dacă aș fi vrut un amant, îmi puteam permite să cumpăr un gigolo placat cu aur. De ce l-aș folosi pe Tim pentru așa ceva? Poți să spui, cu toată sinceritatea, că ai văzut la Tim vreo dovadă a trezirii instinctului sexual de când m-a cunoscut pe mine? Dacă ar fi existat, ai fi observat imediat, cu siguranță; Tim este o creatură mult prea transparentă pentru a putea ascunde ceva de o asemenea importanță. Tim mi-a făcut plăcere, dacă-mi scuzi alegerea nepotrivită de cuvinte, într-un mod inocent și pur. Tim *este* pur și inocent, aceasta face parte din personalitatea lui. Nu l-aș schimba nici dacă mi-ar sfâșia carnea zece mii de demoni carnali. Și acum ai stricat totul, pentru că, chiar dacă Tim nu înțelege, el poate simți schimbarea. A fost perfect, și folosesc deliberat timpul trecut. Nu mai poate fi la fel niciodată. M-ai făcut conștientă de ceva la care nu mă gândisem și l-ai făcut pe Tim să se simtă stânjenit pentru faptul că îmi poartă o afecțiune normală.

Mick își drese vocea.

— Dar, domnișoară Horton, trebuie să fi avut, desigur, o vagă idee despre ce ar putea bănui alții. Îmi vine greu să cred că dumneavoastră, o femeie matură și responsabilă, ați putut petrece tot timpul dumneavoastră liber cu un bărbat tânăr și foarte

atrăgător timp de multe luni, fără să vă gândiţi, măcar ca idee, la ce ar putea crede lumea?

— Deci asta era! urlă Ron, trăgându-l pe Mick de pe canapea şi ţinându-l de reverele hainei. Ar fi trebuit să ştiu că fata mea nu se gândea la rahatul ăsta fără ajutor din partea ta! Cert e că lucrezi rapid, amice! Au trecut doar zece minute de când ai răspuns la uşă până să intre domnişoara Horton în această cameră şi ai şi reuşit să implantezi sugestiile în mintea fiicei mele atât de bine încât ne-a făcut de ruşine pe toţi. Băutor împuţit de cocktail! Dumnezeule, de ce nu a putut Dawnie să se mărite cu un băiat modest în locul unei panseluţe nătânge şi îngâmfate ca tine? Ar trebui să te fac să-ţi înghiţi dinţii, rahat nenorocit şi mizerabil ce eşti!

— Tată! Dawnie se străduí să respire, aproape sufocată. O, tată!

Izbucni în lacrimi, izbindu-şi tocurile de podea. Apoi Tim se mişcă atât de brusc încât ceilalţi avură nevoie de câteva secunde pentru a-şi da seama ce se întâmplă. Ron şi Mick fură separaţi, Mick pus înapoi pe canapea lângă Dawnie şi Ron ţintuit pe scaun, fără nici o vorbă. Tim se întoarse cu spatele spre Mick şi atinse uşor umărul tatălui său.

— Tată, nu-l lăsa să te scoată din pepeni, zise el sincer. Nici mie nu-mi place de el, dar mama spunea că trebuie să ne purtăm frumos cu el, chiar dacă nu ne place. Dawnie îi aparţine lui acum, aşa spunea mama.

Mary începu să râdă nervos, gâfâind; Tim se apropie de ea şi o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Râzi sau plângi, Mary? întrebă el, scrutându-i faţa. Nu îi băga în seamă pe Dawnie şi pe Mick, sunt supăraţi. Acum putem pleca? Pot să-mi fac bagajele?

Ron se holbă uluit şi cu admiraţie la fiul său.

— Du-te şi fă-ţi bagajele, amice, du-te chiar acum. Mary o să vină să te ajute într-o secundă. Şi ştii ceva, amice? Eşti grozav, adevărat băiat cumsecade!

Ochii frumoşi ai lui Tim străluciră şi zâmbetul apăru pe buzele lui pentru prima oară de când o găsiseră pe Es.

— Şi tu îmi placi, tată, zise el şi plecă să împacheteze.

După ce dispăru, în încăpere se lăsă o linişte încordată; Dawnie privea oriunde, dar nu la Mary Horton, iar Mary continua să stea în mijlocul încăperii, neştiind ce să facă.

— Cred că-i datorezi scuze domnişoarei Horton, Dawnie, zise Ron privind-o pe fiica sa.

Dawnie înţepeni, cu degetele crispate ca nişte gheare.

— Să mă ia naiba dacă-mi cer scuze! trânti ea. După tot ce ne-a făcut aici, cred că Mick şi cu mine trebuie să primim scuze! Să te comporţi aşa cu soţul meu!

Ron o privi trist.

— Sunt foarte bucuros că mama ta nu-i aici să te vadă, zise el. Spunea mereu că o să te schimbi, că trebuie să ieşim din viaţa ta, dar ştiu al dracului de bine că nu şi-a închipuit niciodată că vei deveni atât de meschină. Eşti prea mare pentru cizmele tale, fata mea, şi ai putea să iei câteva lecţii de bune maniere de la domnişoara Horton, ca să nu mai vorbim de înfierbântatul tău mucos de soţ!

— O, vă rog! exclamă Mary. Îmi pare foarte rău că am provocat toate aceste neplăceri. Dacă ştiam ce se va întâmpla, vă asigur că nu aş fi venit deloc. Vă rog să nu vă mai certaţi din cauza mea, detest gândul că aş putea fi cauza unei rupturi permanente în familia lui Tim. Dacă nu aş crede că Tim are nevoie de mine acum, aş ieşi de bunăvoie din viaţile dumneavoastră, inclusiv a lui, şi vă dau cuvântul de onoare că aşa voi face imediat ce Tim îşi revine după pierderea mamei sale. N-o să-l mai văd niciodată şi nu o să mai provoc în continuare suferinţe şi complicaţii.

Ron se ridică de pe scaunul pe care-l ţintuise Tim, cu mâinile întinse.

— Pe naiba! E foarte bine că a ieşit la iveală acum, oricum s-ar fi întâmplat până la urmă. În ceea ce ne priveşte pe mine şi pe mama, Tim este singurul care contează şi Tim va avea nevoie de dumneavoastră mereu, domnişoară Horton. Ultimul lucru spus de mama a fost bietul Tim, fă ce e mai bine pentru Tim, bietul Tim, bietul Tim. Ei bine, eu aşa voi face, domnişoară Horton, iar dacă perechea de guguştiuci de pe canapea nu este de acord cu

mine, atunci foarte rău pentru ei. Trebuie să îndeplinesc dorința mamei, pentru că ea nu mai este aici.

Vocea i se frânse, dar își ridică fața spre tavan, înghiți de câteva ori și reuși să continue.

— Mama și cu mine nu am fost politicoși unul cu altul, știți, dar ne gândeam mult unul la celălalt. Am avut câțiva ani al naibii de buni împreună și o să-mi amintesc de ei întotdeauna cu un zâmbet și cu o închinare a paharului de bere. El n-ar înțelege — făcu semn cu capul spre canapea — dar mama ar fi foarte dezamăgită dacă nu aș închina un pahar de bere în amintirea ei în fiecare zi la Seaside.

Mary își reținu cu mare dificultate impulsul de a se apropia de galantul bătrân și de a-l consola, dar știa cât de mult însemna pentru el stăpânirea de sine, deci își ținu mâinile pe lângă corp și încercă să-i spună cu ochii umbriți de lacrimi și cu zâmbetul ei strâmb că îl înțelege foarte bine.

19

În mașină, pe drumul spre Artarmon, Tim fusese foarte tăcut. Nu dormise prea des în casa din Sydney, iar pentru camera pe care o ocupa aici nu avea același simț de proprietate pe care-l avea față de camera lui de la cabană. Nu părea să știe ce are de făcut atunci când Mary se pregăti să iasă din cameră pentru a-i permite să-și schimbe hainele; stătea în mijlocul camerei agitându-și mâinile și privind-o rugător. Neputându-se împotrivi acelei priviri niciodată, Mary oftă și veni lângă el.

— De ce nu te schimbi în pijama și nu încerci să dormi puțin, Tim? întrebă ea.

— Dar nu e noapte, e miezul zilei! protestă el, și din vocea lui răzbăteau durerea și teama de care suferea.

— Nu trebuie să-ți faci griji, dragul meu, răspunse ea cu un nod dureros în gât. Cred că vei putea dormi dacă trag storurile și se face întuneric în cameră.

— Mi-e rău, zise el, înghițind semnificativ.

— O, bietul Tim! răspunse ea instantaneu, amintindu-şi cât era de speriat de dojana ce urma pentru că făcea mizerie. Haide, îţi ţin eu fruntea.

Începu să vomite imediat când ajunseră la uşa de la baie. Ea îi ţinu fruntea cu palma, liniştindu-l încet şi frecându-i spatele, în timp ce el se chircea şi vărsa.

— Gata? întrebă ea blând, şi când el aprobă îi aşeză pe scaunul de baie, dând drumul apoi la apă caldă pentru a umple cada. Te-ai murdărit şi tu, nu-i aşa? Cred că ar trebui să-ţi scoţi hainele astea şi să sari în cadă, ce zici? Luă un prosop şi-i curăţă faţa şi mâinile, îi scoase cămaşa împăturind-o cu grijă, folosind-o apoi ca să şteargă podeaua stropită. Tim o privea apatic, alb la faţă şi tremurând.

— Îmi pa-a-are rău, Mary, îcnl. A-am fă-ăcut mizerie şi o să fii fu-fu-rioasă pe mine.

Mary îi zâmbi, stând în genunchi.

— Niciodată, Tim, niciodată! N-ai avut de ales şi te-ai chinuit să ajungi la baie la timp, nu-i aşa? Numai asta contează, inimioară dragă.

Paloarea şi slăbiciunea lui o alarmau; nu părea să-şi revină încă, deci nu o surprinse când căzu din nou în genunchi în faţa closetului şi începu să verse iarăşi.

— Cred că asta a fost tot, zise ea când Tim se mai linişti. Ce zici acum de o baie?

— Sunt atât de obosit, Mary, zise el agăţându-se de marginile scaunului pe care şedea.

Mary nu îndrăzni să-l lase singur, scaunul avea spătar drept şi fără braţe, iar dacă se prăbuşea, nu

s-ar fi putut ridica să se aşeze din nou. Locul cel mai potrivit pentru el era baia caldă, unde putea să se întindă în voie şi să se încălzească până în măduva oaselor. Alungând cuvintele amare spuse de Dawnie când îşi pierduse controlul şi rugându-se ca Tim să nu vorbească despre asta niciodată, acasă, îi scoase hainele şi îl ajută să intre în cadă ţinându-l cu un braţ de talie şi punând braţul lui în jurul umerilor ei. El se cufundă în apă cu un suspin recunoscător: uşurată, văzu culoarea ce-i revenea în obraji şi, în timp ce el se relaxa, termină de curăţat podeaua şi closetul. Mirosul înţepător era îngrozitor de persistent, deci deschise uşa şi fereastra, lăsând să pătrundă adierea vântului de toamnă. Abia atunci se întoarse în baie să-l privească.

Stătea în cadă ca un copil, aplecat înainte şi zâmbind vag la cârceii de abur ce se ridicau de la suprafaţa apei, cu părul des încreţit şi umed. Atât de frumos, atât de frumos! Tratează-l ca pe un copil, îşi zise, luând săpunul; tratează-l ca pe copilul care este, nu-l privi ca pe un bărbat. Dar chiar în timp ce îşi spunea acest lucru, ochii ei se fixară asupra corpului întins în apa limpede deoarece el se lăsase brusc pe spate cu un murmur de mulţumire aproape voluptuoasă. Nuditatea în cărţi era, în definitiv, departe de realitatea lui Tim; în cărţi nu avea puterea de a o impresiona sau excita, niciodată. Îşi impuse să privească în altă parte, dar involuntar privirea îi alunecă înapoi, furişată, până când descoperi că el închisese ochii, apoi cu un fel

de curiozitate şi lăcomie disciplinată, nu o foame carnală, ci una neliniştită şi confuză, continuă să se uite la el.

O uşoară mişcare a lui Tim o determină să-l privească, pentru a descoperi că se uita la ea, obosit, dar curios; îşi simţea sângele fierbinte sub piele şi spera, aştepta ca el să vorbească, dar el nu vorbi. Cu mişcări încete şi stând pe marginea căzii, îl săpuni pe spate şi pe piept, degetele ei alunecoase mişcându-se pe pielea perfectă, mătăsoasă, abătându-se destul de des pe la încheietură pentru a-i verifica pulsul. Dar acum părea să se simtă mai bine, chiar dacă era încă apatic, şi râse când ea îi turnă apă pe cap şi îl puse să se aplece pentru a-i spăla părul. Nu-l lăsă să lenevească, îl puse să se ridice în picioare când termină cu spălatul, apoi dădu drumul apei din cadă şi porni duşul. O amuza plăcerea lui naivă de a fi înfăşurat în prosopul enorm pe care i-l dăduse, dar reuşi să asculte cu seriozitate asigurarea lui că nu mai văzuse un prosop atât de mare până acum şi cât de distractiv era să fii împachetat în întregime, ca un bebeluş.

— A fost o minunăţie, Mary, o încredinţă el, culcat în pat şi învelit până sub bărbie. Cred că mama avea obiceiul să mă îmbăieze când eram băieţel, dar nu mai ţin minte cum era. Îmi place să fiu îmbăiat, e mult mai plăcut decât să faci baie singur.

— Atunci îmi pare bine, zâmbi ea. Acum vreau să te întorci pe o parte şi să dormi puţin, bine?

— Bine.

Râse.

— Nu pot să-ţi spun noapte bună, Mary, pentru că e plină zi.

— Cum te simţi acum, Tim? întrebă ea, trăgând jaluzelele şi cufundând camera în întuneric.

— Mă simt bine, dar sunt îngrozitor de obosit.

— Atunci dormi, dragă. Când te trezeşti, vii şi mă cauţi. Voi fi aici.

Sfârşitul de săptămână trecu fără evenimente deosebite; Tim era liniştit, încă nu-şi revenise fizic, dar Mary văzu puţine indicii că ar simţi acut lipsa mamei sale. Duminică după-amiază îl aşeză pe scaunul din faţă în Bentley şi se duseră pe strada Surf ca să-l ia pe Ron. Acesta îi aştepta pe verandă şi când zări maşina coborî treptele, sărind câte două odată, cu valiza în mână. Cât de bătrâneşte, gândi Mary, răsucindu-se ca să-i deschidă uşa. În ciuda fizicului său robust, vânjos şi a felului tineresc de a se mişca, nu era câtuşi de puţin tânăr. Aspectul lui o îngrijoră; nu se putea gândi decât la Tim, rămas singur, lipsit atât de mamă cât şi de tată. După izbucnirea lui Dawnie de vineri, era puţin probabil că i s-ar îngădui să compenseze lipsa părinţilor; soţul ei o câştigase de partea lui. Probabil un lucru bun pentru Dawnie, dar rău pentru prima ei familie. Şi cum ar putea ea, Mary Horton, să-l ia pe Tim în grijă dacă i s-ar întâmpla ceva lui Ron? Toată lumea părea să gândească ce e mai rău despre ei doi acum, dar ce ar putea gândi dacă Tim ar veni să locuiască permanent la ea? Gândul în sine o îngrozea. Numai Ron, Archie Johnson, bătrâna Emily Parker şi Tim însuşi considerau relaţia [illegible]e

un lucru bun. Se înfioră doar gândindu-se la ce ar putea spune sau face Dawnie. Ar ieşi, desigur, scandal, poate chiar un proces; dar, orice s-ar întâmpla, Tim trebuia ferit de ridicol şi menajat. Nu conta ce se întâmplă cu ea, cu Dawnie sau cu vieţile lor. Tim era singurul care conta.

În ciuda şocului şi a durerii, pe Ron îl amuză comportamentul lui Tim în timpul călătoriei până la Gosford, felul în care îşi lipea nasul de geam şi privea fix peisajul, fascinat. Mary îl văzu în oglinda retrovizoare privindu-şi fiul şi zâmbi.

— Nu-i dispare interesul niciodată, domnule Melville. Nu e minunat să ştii că fiecare călătorie îi face tot atâta plăcere ca şi prima?

Ron încuviinţă.

— Aveţi dreptate, domnişoară Horton. Nu mi-am dat seama niciodată că îi place atât de mult să călătorească. Ţin minte că am încercat să-l ducem la plimbare cu o maşină şi a vomat peste toate lucrurile. Ce mizerie! Şi teribil de jenant, pentru că maşina nu era a noastră. Dacă ştiam că pe măsură ce creşte îşi pierde obiceiul ăsta, aş fi cumpărat o maşină ca să-l plimb. Văzându-l acum, îmi vine să turbez că n-am încercat şi mai târziu.

— Ei bine, domnule Melville, eu nu mi-aş face griji din cauza asta. Tim este fericit şi lucrurile merg bine întotdeauna. Acesta este doar un alt fel de fericire, asta-i tot.

Ron nu răspunse; ochii i se umplură de lacrimi şi trebui să-şi întoarcă privirea spre fereastră.

După ce îi instală la cabană, Mary se pregăti să se întoarcă la Sydney. Ron o privi dezamăgit.

— Domnişoară Horton, plecaţi? Credeam că o să staţi aici cu noi.

— Din păcate, nu pot. Trebuie să fiu la birou mâine; şeful meu are o săptămână plină de întâlniri foarte importante şi trebuie să-l ajut. Cred că o să găsiţi aici tot ce vă trebuie. Tim ştie pe unde sunt lucrurile şi o să vă ajute dacă aveţi probleme la bucătărie sau în afara casei. Vreau să vă simţiţi ca acasă şi să faceţi exact ce doriţi. Aveţi mâncare suficientă, nu veţi duce lipsă. Dacă trebuie să mergeţi la Gosford, numărul serviciului local de taxi este în agenda de telefon şi insist să treceţi cheltuielile în contul meu.

Ron se ridică, deoarece ea îşi punea mănuşile, pregătită să plece. Îi scuturâ mâna călduros şi zâmbi.

— De ce nu mi-aţi spune Ron, domnişoară Horton? Atunci aş putea să vă spun Mary. Mi se pare puţin stupid să ne tot spunem domnule şi domnişoară.

Ea râse, mâna odihnindu-i-se un moment, mângâietor, pe umărul lui.

— Da, sunt de acord, Ron. Să fie Ron şi Mary de acum încolo.

— Când te vedem, Mary? întrebă Ron, neştiind dacă, oaspete fiind, trebuia să o conducă sau să se întoarcă la scaunul lui.

— Vineri seara, dar nu mă aşteptaţi cu cina. Poate că va trebui să rămân în oraş, să cinez cu şeful meu.

La maşină o conduse Tim; surprins, Ron îşi văzu fiul prins între ei, semănând cu un câine zburlit de mânie pentru că fusese uitat. Înţelese sugestia şi se aşeză din nou, cu ziarul în mână, în timp ce Tim o urmă pe Mary afară.

— Aş vrea să nu fie nevoie să pleci înapoi, Mary, zise el uitându-se la ea cu o privire pe care nu o avea înainte şi Mary nu putea s-o identifice.

Ea zâmbi, bătându-l uşor pe braţ.

— Trebuie să plec, Tim, chiar trebuie. Dar asta înseamnă că mă bazez pe tine ca să ai grijă de tatăl tău, pentru că el nu cunoaşte lucrurile din casă şi din împrejurimi, pe când tu le ştii. Fii bun cu el, bine?

Tim aprobă. Mâinile lui care atârnau pe lângă corp se mişcară şi se încleştară una peste cealaltă.

— O să am grijă de el, Mary, promit că o să am grijă de el.

Privi poteca până când maşina dispăru printre copaci, apoi se întoarse şi intră în casă.

20

Săptămâna fusese exact atât de grea precum se aşteptase Mary să fie. Din numărul mare de întruniri pe care le organiza Constable Steel & Mining în timpul anului, aceasta de acum era cea mai importantă. Participau şi trei reprezentanţi ai firmei-mamă din Statele Unite, direct de la New York. Erau probleme de secretariat obişnuite, în legătură cu hoteluri nesatisfăcătoare, feluri de mâncare nedisponibile, neveste plictisite, programe amânate şi altele de acest gen, când soşi seara de vineri, oftatul de uşurare al lui Mary era din adâncul inimii, în aceeaşi măsură cu cel al lui Archie Johnson. Erau amândoi în biroul lui de la ultimul etaj al turnului Constable, cu picioarele ridicate pe scaune şi privind ameţiţi panorama rotitoare de lumini dispersate pe întregul orizont încărcat de stele.

— Cristos pe bicicletă, Mary, ce bucuros sunt că s-a terminat! exclamă Archie, împingându-şi farfuria deoparte. Ai avut o idee excelentă să comandăm aici mâncare chinezească.

— M-am gândit că ţi-ar face plăcere.

Îşi flutură dezinvolt degetele de la picioare.

— Îmi simt picioarele cu un număr mai mari şi am tânjit toată ziua să-mi scot pantofii. Credeam că doamna Hiran P. Schwartz nu-şi mai găseşte paşaportul la timp pentru a prinde avionul şi aveam viziuni sumbre despre un sfârşit de săptămână petrecut cu ea.

Archie rânji. Pantofii impecabilei lui secretare erau aruncaţi care încotro, într-un colţ îndepărtat al încăperii, iar ea dispăruse aproape într-un imens fotoliu, cu picioarele ridicate pe un taburet.

— Ştii, Mary, ar fi trebuit să adopţi un copil întârziat mintal cu mulţi ani în urmă. Sfinte muşte în flăcări, ce schimbare la tine! N-am fost în stare niciodată să mă descurc fără tine, dar mărturisesc că e mult mai plăcut să lucrăm împreună în ultima vreme. N-aş fi crezut niciodată că voi apuca ziua în care să recunosc că îmi face plăcere compania ta, babă afurisită, dar uite că recunosc! Cred că toate astea se aflau înlăuntrul tău în toţi anii ăştia, dar tu n-ai lăsat să iasă nimic la suprafaţă, niciodată. Acesta, draga mea, este un afurisit de păcat.

Ea oftă, aproape zâmbind.

— Poate. Dar ştii, Archie, toate se întâmplă la momentul potrivit. Dacă îl întâlneam pe Tim cu ani în urmă, nu m-ar fi interesat persoana lui. Unora dintre noi ne trebuie jumătate de viaţă ca să ne trezim.

Archie îşi aprinse o ţigară şi o pufăi cu satisfacţie.

— Am fost atât de ocupaţi încât nu am avut ocazia să te întreb ce s-a întâmplat, de fapt, vinerea trecută. A murit mama lui?

— Da. A fost groaznic.

Se înfioră.

— I-am dus pe Tim şi pe tatăl lui, Ron, la cabană duminica trecută şi i-am lăsat acolo. Mă duc în seara asta la ei. Sper să fie bine amândoi, dar bănuiesc că dacă ar fi avut probleme mi-ar fi dat de veste. Cred că Tim încă nu pricepuse ce s-a întâmplat. O, ştie că mama lui a murit şi ştie ce înseamnă asta, dar realitatea concretă a dispariţiei ei nu începuse să-şi facă efectul asupra lui, încă nu începuse să-i simtă lipsa până să plec eu de acolo. Ron spunea că îi va trece foarte repede şi sper să fie aşa. Îmi pare foarte rău pentru Ron. Fiica lui a făcut o adevărată scenă vineri, când m-am dus să-l iau pe Tim.

— O?!

— Da.

Mary se ridică şi se îndreptă spre bar.

— Vrei coniac sau altceva?

— După mâncare chinezească? Nu, mulţumesc. O să beau o ceaşcă de ceai, te rog.

O privi ocolind barul, în drum spre reşou şi chiuvetă.

— Ce fel de scenă?

Capul ei era aplecat asupra ibricului.

— E puţin jenant să vorbesc despre asta. O scenă urâtă, hai să o lăsăm aşa. Ea — o, nu contează!

Ceştile zornăiră.

— Ea ce? Haide, Mary, dă-i drumul!

Îl privi cu ochi ce străluceau de sfidare şi mândrie rănită.

— A sugerat că Tim este amantul meu.

— Cârnaţi de rahat!

Archie îşi azvârli capul pe spate şi râse.

— Sub orice critică, sub orice critică! I-aş fi spus eu dacă m-ar fi întrebat.

Se ridică din fotoliu şi veni să se sprijine de bar.

— N-o lăsa să te necăjească Mary. Cât de meschină poate fi fata!

— Nu, ea nu e meschină. S-a măritat cu un individ meschin, asta e, şi face tot posibilul ca ea să fie la fel. Nu cred sincer că ceea ce a spus a fost altceva decât să repete papagaliceşte vorbele pe care i le-a şoptit la ureche soţul ei. Ea ţine foarte mult la Tim şi vrea să-l apere cu orice preţ.

Capul ei se înclină până sub nivelul tejghelei barului, iar următoarele cuvinte le murmură.

— Vezi, ei toţi au crezut că sunt mult mai bătrână decât sunt, deci când am apărut să-i iau pe Tim, au fost cam şocaţi.

— Cum au dobândit impresia asta?

— Tim le-a spus că am părul alb şi pentru că am părul alb, Tim a presupus că sunt bătrână, foarte bătrână. Deci le-a spus că sunt foarte bătrână.

— Dar nu i-ai întâlnit niciodată înainte de moartea mamei? Nu prea îţi seamănă să te furişezi prin alei dosnice! De ce nu le-ai corectat falsa impresie?

Mary se îmbujoră de durere.

— Sincer, nu știu de ce nu m-am prezentat niciodată personal părinților lui Tim. Dacă am avut temeri că ar putea întrerupe prietenia noastră aflând vârsta mea reală, te asigur că aceste temeri au fost inconștiente. Știam că Tim este în absolută siguranță cu mine. Îmi plăcea să-l ascult vorbind despre familia lui și cred că, oarecum, tot amânam întâlnirea cu ei pentru că poate nu semănau deloc cu oamenii despre care povestea Tim.

Archie se întinse peste tejghea și o bătu pe umăr.

— Ei bine, nu trebuie să-ți faci griji. Continuă, spuneai că sora lui Tim ține foarte mult la el?

— Da. Tim ținea și el foarte mult la ea până când s-a măritat, apoi s-a îndepărtat puțin de ea. Părea să simtă că l-a părăsit, deși am încercat să-l conving că nu este așa. Din tot ce mi-a povestit despre ea am înțeles că este o fată deșteaptă, rezonabilă și cu inimă bună. Foarte inteligentă. Nu e ciudat?

— Nu știu. Este? Ce ai făcut?

— Am fost distrusă. Cred că am plâns. Imaginează-ți, eu plângând!

Ridică privirea, încercând să zâmbească.

— Îți zgândăre imaginația, nu-i așa?

Apoi oftă, rămânând pe gânduri întristată.

— Dar mi-am luat porția de lacrimi mai târziu, Archie, mi-am luat porția de lacrimi.

— Îmi zgândăre imaginația, dar te cred. Deși cred că, ocazional, ar trebui să plângem cu toții. Am plâns și eu, recunoscu el măret.

Mary râse, relaxându-se.

— Eşti, după propriul tău limbaj, o figură, Archie.

El o privi cum turna ceaiul, cu un licăr de milă în ochi. Trebuie să fi fost o lovitură cumplită pentru mândria ei, gândi el, faptul că acest sentiment rar şi preţios fusese redus la un nivel atât de elementar. Pentru ea, doar ideea unei implicări fizice era o înjosire; avea o viziune copilărească asupra vieţii şi ce, era de mirare? Ce viaţă stranie, închisă şi izolată a avut! Suntem cine suntem, gândi el, şi nu putem fi mai mult decât ne-au îngăduit condiţiile vieţilor noastre.

— Mulţumesc, dragă, zise el luându-şi ceaiul.

Aşezat în fotoliu şi privind pe fereastră, vorbi iarăşi.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc pe Tim dacă se poate, Mary.

Urmă o tăcere îndelungată, apoi vocea ei se auzi foarte încet.

— Zilele astea.

O spuse astfel încât ocazia părea foarte îndepărtată.

21

Mary își parcă mașina lângă cabană după miezul nopții. Luminile erau încă aprinse în camera de zi, iar Tim sări nerăbdător să-i deschidă portiera. Tremura de bucurie la vederea ei și aproape că o ridică de la pământ într-o îmbrățișare sufocantă. Era prima dată când emoțiile revederii depășiseră abținerea învățată de-a lungul anilor și aceasta îi indică mai mult decât ar fi putut cineva să-i spună cât de nenorocit se simțise toată săptămâna și cât de mult îi lipsise mama lui.

— O, Mary, sunt așa de bucuros că te văd!

Ea se desprinse din îmbrățișare.

— Doamne, Tim, nu-ți cunoști puterea! Credeam că ești deja în pat.

— Nu înainte să vii tu. Trebuia să rămân treaz până soseai. O, Mary, sunt atât de bucuros că te văd! Îmi placi, îmi placi!

— Și tu îmi placi și sunt bucuroasă și eu că te văd. Unde este tatăl tău?

— Înăuntru. Nu l-am lăsat să iasă, am vrut să te văd eu primul, numai eu singur.

Dansă în jurul ei, dar Mary simți că o mică parte din încântarea lui se răcise, că greșise cu ceva față de el. Măcar dacă ar ști cu ce!

— Nu-mi place aici fără tine, Mary, continuă el, îmi place numai cînd ești și tu aici.

Până când intrară în casă reuși să se calmeze, iar Mary se îndreptă spre Ron pentru a-l saluta, cu brațele întinse.

— Ce mai faci? întrebă ea blând.

— Bine, Mary. Îmi pare bine că te văd. E bine aici.

— Ai mâncat?

— Da, dar vreau să fac, totuși, un ceai. Vrei?

— Mulțumesc, vreau.

Mary se întoarse spre Tim, care stătea la oarecare distanță de ei. Avea privirea aceea pierdută. Cu ce am greșit? se întrebă din nou. Ce am făcut de mă privește așa, ce am neglijat să fac?

— Ce s-a întâmplat, Tim? întrebă ea, venind lângă el.

— Nimic.

— Ești sigur?

— Da, nu-i nimic.

— Mă tem că e timpul să mergi la culcare, prietene.

El aprobă dezolat.

— Știu.

Privi înapoi, din ușă, cu o chemare mută în ochi.

— Vii să mă învelești, te rog?

— N-aș lipsi pentru nimic în lume, deci fuga, fuga! Vin și eu în cinci minute.

După ce plecă, Mary îl privi pe Ron.

— Cum a fost?

— Bine şi rău. A plâns mult după mama lui. Nu e uşor, pentru că nu mai plânge ca înainte, exteriorizat. Acum stă doar, cu lacrimile curgându-i pe obraji şi nu poţi să-l ispăteşti fluturându-i ceva bun pe la nas.

— Vino cu mine la bucătărie. Trebuie să fi fost foarte greu pentru tine şi îmi pare foarte rău că n-am reuşit să fiu aici să preiau o parte din greutatea de pe umerii tăi.

Umplu ibricul, apoi se uită neliniştită la ceas.

— Trebuie să mă duc să-i spun noapte bună lui Tim. Mă întorc repede.

Tim era deja culcat, privind fix spre uşă. Mary veni lângă patul lui, se luptă cu păturile până când reuşi să-l învelească strâns până sub bărbie. Apoi se aplecă şi îl sărută pe frunte. El se zbătu pe sub pături pentru a-şi elibera braţele, i le puse în jurul gâtului şi o trase spre el până când se văzu nevoită să se aşeze pe marginea patului.

— O, Mary, aş fi vrut să fi fost aici, zise el, într-un murmur.

— Şi eu aş fi vrut să fi fost aici, Tim, dar acum sunt aici şi tu ştii că o să fiu aici cu tine cât pot de mult. Îmi place să fiu aici cu tine mai mult decât orice pe lumea asta. Ţi-a fost tare dor de mama ta, nu-i aşa?

Braţele din jurul gâtului ei se încordară.

— Da. O, Mary, e îngrozitor când îmi aduc aminte că nu o să mai vină înapoi! Uit şi îmi aduc

aminte iar şi vreau foarte tare să se întoarcă şi ştiu că nu mai poate să vină înapoi, şi totul e aşa de învălmăşit... Dar vreau foarte mult să se întoarcă, vreau aşa de mult să se întoarcă!

— Ştiu, ştiu... Dar peste puţin timp va fi mai uşor, inimioară dragă. Nu vei simţi mereu aşa, o să vină alinarea. Durerea se va îndepărta tot mai mult şi te vei obişnui, nu o să te mai doară atât de tare.

— Dar mă doare când plâng, Mary! Doare îngrozitor de tare şi nu vrea să dispară!

— Da, ştiu. Te înţeleg. E ca şi cum ţi s-ar tăia o bucată din piept, nu-i aşa?

— Aşa e, exact aşa este!

Îşi trecu stângaci mâinile peste spatele ei.

— O, Mary, sunt aşa de bucuros că eşti aici! Tu ştii cum e totul, îmi spui şi eu mă simt mai bine după aceea. A fost groaznic fără tine!

Muşchii piciorului ei, striviţi de marginea patului, se încordară într-un cârcel dureros, aşa că Mary se desprinse din braţele lui.

— Acum sunt aici, Tim, şi voi fi aici tot sfârşitul de săptămână. Apoi vom merge împreună la Sydney, nu vă mai las aici singuri. Şi vreau să te întorci pe o parte şi să dormi de dragul meu, pentru că mâine avem o grămadă de treabă în grădină.

El se întoarse, supus.

— Noapte bună, Mary. Îmi placi, îmi placi mai mult decât oricine în afară de tata, acum.

Ron făcuse ceaiul şi tăiase în felii un tort cu susan. Şedeau la masă în bucătărie, faţă în faţă. Deşi nu îl cunoscuse înainte de moartea lui Esme, Mary

intuia că îmbătrânise și se prăbușise în sinea lui în timpul acestei ultime săptămâni. Mâna ce ducea ceașca la gură tremura și îi pierise toată viața. Exista în el un fel de transparență, o atenuare spirituală ce îi pătrunsese și în trup. Mary întinse mâna și și-o puse peste a lui.

— Cât de greu trebuie să fi fost pentru tine să-ți ascunzi propria durere și să fii obligat să veghezi durerea lui Tim. O, Ron, aș fi vrut să fi putut face ceva! De ce trebuie să moară oamenii?

Ron clătină din cap.

— Nu știu. Asta e cea mai grea întrebare pe lume, nu-i așa? N-am găsit niciodată un răspuns mulțumitor. E crud din partea lui Dumnezeu să ne dea oameni pe care-i iubim, să ne facă după chipul lui pentru a putea iubi, apoi să ni-i ia pe cei dragi. Ar fi trebuit să se gândească la o modalitate mai bună, nu crezi? Știu că nici unul dintre noi nu e un înger și că Lui îi părem ca niște viermi, dar cei mai mulți dintre noi facem bine cât putem și nu suntem toți chiar așa de răi. De ce trebuie să suferim așa? E greu, Mary, îngrozitor, îngrozitor de greu.

Mâna de sub mâna ei se ridică și Ron își acoperi ochii, începând să plângă. Măcar dacă ar putea face ea ceva! Cât de teribil era să stai și să privești durerea altuia, neputincios de a o ușura. Ron plânse mult timp, în spasme ce păreau a-i înghiți sufletul, adânci și singuratice. Într-un târziu își reveni, ștergându-și ochii și suflându-și nasul.

— Mai bei o ceaşcă de ceai? întrebă Mary.

Zâmbetul lui Tim apăru pe buzele lui pentru o clipă.

— Mulţumesc, aş vrea. Oftă. N-am crezut niciodată că o să fie aşa, Mary. Poate pentru că sunt bătrân, nu ştiu. N-am crezut niciodată că dispariţia ei o să lase un gol atât de mare. Parcă nici măcar Tim nu mai contează aşa de mult, numai ea, numai pierderea ei. Nu-i la fel dacă nu e aici ca să mă bombăne şi să mă dojenească pentru că am stat prea mult să sorb bere la Seaside, cum spunea ea. Am avut o viaţă bună împreună. Es şi cu mine. Aici e problema, te maturizezi împreună cu cineva pe măsură ce trec anii, până când ajungi ca o pereche de cizme vechi, călduroase şi comode. Apoi dispare aşa, dintr-o dată! Mă simt de parcă a plecat şi o jumătate din mine, ca atunci când cineva îşi pierde o mână sau un picior, ştii la ce mă refer. Crede că încă mai e acolo şi are un şoc teribil atunci când simte o mâncărime şi îşi dă seama că nu mai are ce să scarpine. Mă tot gândesc la lucruri pe care trebuie să i le spun, sau trebuie să mă opresc să nu spun cu voce tare că i-ar plăcea gluma asta, cum o să mai râdem de ea. E atât de greu, Mary, şi nici măcar nu ştiu dacă merită încercarea.

— Da, cred că înţeleg, zise Mary încet. Un amputat spiritual...

Ron îşi puse ceaşca pe masă.

— Mary, dacă mi se întâmplă ceva, o să ai grijă de Tim?

Nu încercă să protesteze, nu încercă să-i spună că este morbid sau stupid, aprobă doar și răspunse:

— Da, bineînțeles că o să am. Nu-ți face griji pentru Tim.

22

În timpul iernii lungi şi triste ce urmă morţii mamei sale, Tim se schimbă. Arăta ca un animal jelind; rătăcea din loc în loc, căutând ceva ce nu exista, ochii săi aprinzându-se neobosiţi la vederea vreunui obiect neînsufleţit, apoi se stingeau, dezamăgiţi şi tulburaţi, de parcă s-ar fi aşteptat să se întâmple ceva imposibil, iar motivul pentru care nu se întâmpla depăşea capacitatea lui de înţelegere. Nici măcar Harry Markham şi echipa sa nu reuşeau să o scoată la capăt cu el, îi spusese Ron lui Mary, disperat; se ducea la muncă în fiecare zi, dar glumele necugetat maliţioase din zilele trecute cădeau pe pământ sterp. Îndura şicanele colegilor la fel de răbdător precum îndura orice altceva. Părea să se fi retras din lumea reală, gândea Mary, plecat într-o sferă doar a lui şi închisă pentru totdeauna în faţa intruşilor.

Mary şi Ron purtau discuţii interminabile, zadarnice despre el, rămânând până târziu în nopţile ploioase, ascultând urletul vântului printre copacii din jurul cabanei, în timp ce Tim se retrăgea singur într-un colţ al casei sau la culcare. De la moartea lui

Esme, Mary insistase ca Ron să vină la cabană în fiecare sâmbătă, pentru că nu ar fi răbdat-o inima să plece cu Tim şi să-l lase pe bătrân singur în faţa căminului gol.

Târau parcă o tristeţe grea, mohorâtă. Pentru Mary nu putea fi la fel ca înainte, fiind nevoită să împartă orele dedicate lui Tim între ei doi; pentru Ron nimic nu conta foarte mult în afara zădărniciei zilelor sale; pentru Tim, nu ştia nimeni. Mary se afla pentru prima oară în contact direct cu durerea şi nu îşi imaginase aşa ceva niciodată. Partea cea mai insuportabilă era neajutorarea ei, incapacitatea ei de a îmbunătăţi lucrurile; nimic din ceea ce ar fi putut spune sau face nu avea importanţă. Trebuia să suporte tăcerile lungi, dispariţiile lor furişe pentru a cădea pradă lacrimilor, durerea.

Trebuia să aibă grijă şi de Ron, pentru că era tatăl lui Tim, pentru că era atât de singur, pentru că nu se plângea niciodată şi, o dată cu trecerea timpului, îi ocupa gândurile tot mai mult. Sezonul rece apropiindu-se de sfârşit, observă la el o fragilitate crescândă; uneori, când stăteau la soare împreună şi îşi ţinea mâna în lumină, o uluia faptul că lumina trecea prin ea, oasele fiind abia vizibile. Tremura tare, iar paşii lui, înainte fermi, ezitau chiar dacă nu exista un obstacol în cale. Indiferent cât de mult încerca să-l hrănească, slăbea întruna. Se topea văzând cu ochii.

Problemele trăgeau la ea ca împinse de o forţă invizibilă; părea să-şi petreacă zilele mergând pe o câmpie fără indicatoare şi fără o direcţie, şi doar

munca ei împreună cu Archie Johnson reprezenta o realitate. La Constable Steel & Mining putea să fie ea însăşi, şi-i alunga din minte pe Ron şi Tim şi intra în ceva concret. Era singura dominantă liniştitoare din viaţa ei. Ajunsese să-i fie groază de zilele de vineri şi să întâmpine cu bucurie pe cele de luni; Ron şi Tim deveniseră un duh rău de coşmar înlănţuit de gâtul ei, deoarece nu ştia ce să facă pentru a preveni dezastrele pe care le presimţea.

În primăvară, devreme, într-o dimineaţă de sâmbătă, Mary şedea pe veranda cabanei privind spre plajă, unde Tim stătea la marginea apei cu ochii aţintiţi dincolo de râu. Ce vedea oare? O căuta pe mama lui sau căuta răspunsurile pe care nu reuşise ea să i le dea? Pe Mary o îngrijora greşeala ei faţă de Tim mai mult decât orice, deoarece simţea că ea însăşi era una din cauzele principale ale izolării lui neobişnuite. Din noaptea în care se întorsese la cabană după ce îi lăsase o săptămână singuri aici, Mary era conştientă de faptul că Tim gândea că ea greşise cu ceva. Dar a vorbi cu el era totuna cu a vorbi cu un zid de cărămidă, părea că nu vrea să o asculte. Încercase de nenumărate ori să abordeze subiectul folosind momeli infailibile în trecut, însă el le ignora, privind-o aproape de sus. Dar era ceva insesizabil; se purta la fel de politicos ca de obicei, lucra cu plăcere în grădină şi în jurul casei, nu manifesta nemulţumire. Era doar plecat departe.

Ron ieşi pe verandă aducând tava cu ceaiul de dimineaţă şi o puse pe masă, lângă ea. Urmări privirea lui Mary până întâlni silueta nemişcată ca o santinelă şi oftă.

— O ceaşcă de ceai, Mary? Nu ai mâncat nimic de dimineaţă, draga mea. Am făcut un tort cu susan ieri, aşa că ce-ar fi să mănânci o bucată acum, la ceai, ei?

Mary îşi desprinse gândurile de Tim şi zâmbi.

— Pe legea mea, Ron, ai devenit un adevărat bucătar în ultimul timp.

Ron îşi muşcă buza pentru a-i potoli tremurul brusc.

— Lui Es îi plăcea tortul cu susan, era tortul ei preferat. Am citit în *Herald* că americanii mănâncă pâine cu susan, dar nu pun susan în tort. Prostii! Nu pot să-mi închipui ceva mai rău decât susan în pâine, dar într-un tort bun, dulce şi galben este grozav.

— Obiceiurile diferă, Ron. Probabil că ei ar spune exact invers dacă ar citi în ziare că australienii nu pun susan în pâine, dar, în schimb, îl mănâncă în tort. Deşi, sinceră să fiu, dacă te duci într-una din brutăriile continentale din Sydney, în ultima vreme poţi să cumperi pâine cu susan.

— Nu dau doi bani pe australienii ăştia noi, zise el cu dispreţul înnăscut al vechiului australian pentru noii imigranţi europeni. Oricum, nu contează la o bucată de tort, Mary.

Mary mâncă o jumătate de felie şi puse restul pe farfurie.

— Ron, ce-i cu el?

— La naiba, Mary, am stors până şi ultima picătură de zeamă din subiectul ăsta cu multe săptămâni în urmă! Tânti el, apoi se întoarse să o strângă de braţ, pocăit. Îmi pare rău, nu vreau să-ţi dau peste nas. Ştiu că eşti doar îngrijorată pentru el, că este singurul motiv pentru care întrebi. Nu ştiu, dragă, pur şi simplu nu ştiu. N-am crezut că va fi atât de dărâmat după moartea mamei lui, n-am crezut că va dura nici pe jumătate cât a durat până acum. Ţi se rupe inima, nu-i aşa?

— Da, mi se rupe inima. Nu ştiu ce să fac, dar trebuie să fac ceva şi cât de curând! Se îndepărtează tot mai mult de noi, Ron, şi dacă nu-l putem trage înapoi, îl vom pierde pentru totdeauna!

Ron veni să se aşeze pe braţul scaunului ei, trăgându-i capul spre pieptul lui slab şi legănând-o.

— Aş vrea să ştiu ce este de făcut, Mary dragă, dar nu ştiu. Cel mai rău este că nu pot să mă determin pe mine să-mi pese ca înainte, parcă Tim nu ar mai fi fiul meu, parcă nu aş mai putea să-mi fac griji. Sună îngrozitor, dar am motivele mele. Aşteaptă puţin.

Îi dădu drumul brusc şi dispăru în casă, ieşind peste un moment, grăbit, cu o mapă de hârtii sub braţ. Aruncă mapa pe masă lângă tava de ceai. Mary îl privi uluită şi supărată. Ron îşi luă alt scaun pe care îl trase în faţa ei, apoi se aşeză şi o privi direct, cu ochii scânteind straniu.

— Astea sunt toate documentele lui Tim, zise el. Aici înăuntru e testamentul meu, toate cărţile de

credit, poliţele de asigurare şi cotele anuale. Tot ce trebuie pentru a fi sigur că Tim nu va avea probleme de ordin financiar cât trăieşte.

Privi înapoi spre plajă, iar Mary nu putu să-i mai vadă faţa.

— Eu mor, Mary, continuă el încet. Nu vreau să mai trăiesc şi nici nu pot să mă conving că merită să mai trăiesc. Mă uzez ca maimuţa din ceas — ştii cum sunt, bat puţin în tobă, mărşăluiesc în sus şi-n jos, totul într-o mişcare lentă, apoi totul se opreşte, picioarele îşi încetează marşul şi toba îşi încetează bătaia. Ei bine, ăsta sunt eu. Mă uzez şi nu pot să fac nimic pentru a îndrepta lucrurile. Şi o, Mary, sunt bucuros! Dacă eram tânăr, nu simţeam lipsa ei atât de tare, dar cu vârsta e mare diferenţă. A lăsat o prăpastie mare în urmă, pe care nu o pot umple cu nimic, nici măcar Tim nu o umple. Tot ce vreau este să zac alături de ea, în pământ. Mă tot gândesc că trebuie să-i fie foarte frig şi că e foarte singură. Nu poate să-i fie altfel, nu după ce am dormit împreună atâţia ani.

Faţa lui era încă întoarsă spre plajă.

— Nu pot să suport gândul că-i e frig şi că e singură, nu pot să-l suport. Dacă ea a plecat, nu a mai rămas nimic în urma ei şi mie nici măcar nu-mi mai pasă de Tim. De asta m-am dus la avocatul meu săptămâna asta şi i-am spus să pună lucrurile la punct. Bănuiesc că nu-ţi las decât probleme dar, oarecum, am ştiut de la bun început că ţii foarte mult la Tim, că nu o să te supere deranjul. E egoist din partea mea, dar nu am ce face. Ţi-l las pe Tim.

Mary, şi totul e aici în actele astea. Ia-le! Ţi-am dat dreptul de reprezentant în problemele financiare ale lui Tim, pe toată durata vieţii tale. Nu cred că Dawnie îţi va face probleme, pentru că Mick nu-l vrea pe Tim prin preajmă, dar dacă, totuşi, îţi face, am lăsat două scrisori — una pentru Dawnie şi una pentru ticălosul ăla de Mick. I-am spus şefului că mă retrag de la serviciu. Am de gând să stau acasă şi să aştept, cu excepţia sâmbetelor, când mi-ar plăcea să vin aici cu tine şi cu Tim, dacă nu te deranjează. N-o să dureze mult, oricum.

— O, Ron, o, Ron! se trezi Mary plângând; forma suplă de pe plajă se dizolvă într-o perdea de lacrimi şi ea întinse mâinile spre tatăl lui Tim.

Se ridicară şi se îmbrăţişară strâns, fiecare fiind victima unui alt soi de durere. După un timp, Mary descoperi că el o consola mai mult decât ar fi putut ea să-l consoleze vreodată şi că era minunat de odihnitor şi întremător să stea în braţele lui, simţindu-i tandreţea şi compasiunea, protecţia lui bărbătească. Îl strânse în braţe mai tare, cu faţa îngropată în cutele încreţite ale gâtului lui slăbuţ, şi închise ochii.

Apoi, brusc, simţi un intrus; prin şira spinării îi trecu un fior de groază şi deschise ochii cu un început de spaimă. Tim stătea la mică distanţă de ei, privindu-i, şi pentru prima dată în lungile luni ale prieteniei lor îl văzu furios. Tremura de mânie; aceasta îi fulgera în ochi şi îi făcea întunecaţi ca nişte safire, iar muşchii i se încordau, spasm după spasm. Îngrozită, Mary îşi lăsă braţele să cadă şi se

retrase atât de brusc de lângă Ron încât acesta se dezechilibră şi trebui să se sprijine de stâlpul de susţinere al acoperişului. Se răsuci şi îl zări pe Tim; se priviră, poate un minut, fără a-şi vorbi unul altuia, apoi Tim se întoarse pe călcâie şi fugi pe cărare spre plajă.

— Ce s-a întâmplat cu el? şopti Ron înspăimântat. Voi să-l urmeze, dar Mary îl reţinu, apucându-l de braţ.

— Nu, nu!

— Dar trebuie să văd ce-i cu el, Mary! Ce a făcut? De ce ai sărit atât de speriată de el? Lasă-mă să mă duc după el!

— Nu, Ron, te rog! Lasă-mă pe mine să mă duc după el, tu stai aici, te rog! O, Ron, nu mă întreba de ce, lasă-mă pe mine să-l caut!

El cedă şovăind şi îndepărtându-se de marginea verandei.

— Ei bine, de acord, dragă. Eşti bună cu el şi poate că are mai multă nevoie de mângâierea unei femei decât de cea a unui bărbat. Dacă mama ar fi trăit aş fi trimis-o pe ea, atunci de ce nu tu?

Nu se vedea nici un semn că ar fi pe plajă, constată Mary coborând cărarea, se opri la marginea nisipului şi îşi duse mâna streaşină la ochi pentru a scruta întinderea golfului, dar nu-l zări. Se întoarse spre copăci şi se îndreptă către o mică poiană, unde îi plăcea lui să stea în ultima vreme. Era acolo, respirând uşurată, Mary se ghemui lângă trunchiul unui copac şi îl privi în linişte. Nefericirea şi durerea lui fără margini o şocară ca o lovitură de

ciocan ; fiecare trăsătură dureros de frumoasă a lui exprima suferința nerostită, în linia pură a profilului său era întipărită durerea. Era imposibil să stea departe, dar se apropie de el atât de tiptil încât el deveni conștient de prezența ei abia după ce îi atinse brațul. Sări de parcă degetele ei l-ar fi ars, iar mâna căzu, inutilă.

— Tim, ce este? Ce am făcut?

— Nimic, nimic!

— Nu-mi ascunde ce este, Tim ! Ce am făcut?

— Nimic!

Rosti cuvântul aproape țipând.

— Dar am făcut ceva! O, Tim, știu de mult timp că am greșit cu ceva față de tine, dar nu știu cu ce am greșit! Spune-mi, spune-mi!

— Pleacă!

— Nu, nu plec! Nu plec până când nu îmi spui despre ce este vorba! Tatăl tău și cu mine suntem peste măsură de îngrijorați și acolo, pe verandă, ne-ai privit de parcă ne urai. Ne urai, Tim!

Veni în fața lui și își puse mâinile pe brațele lui, cu degetele înfipte în piele.

— Nu mă *atinge*!

Se smulse din strânsoare și îi întoarse spatele.

— De ce, Tim? Ce am făcut de nu mai pot să te ating?

— Nimic!

— Nu te cred! Tim, n-am crezut niciodată că o să mă minți dar uite că mă minți! Spune-mi, te rog, ce ai, te rog!

— Nu pot! șopti el disperat.

— Ba poţi, sigur că poţi! Ai putut să-mi spui tot, întotdeauna! O, Tim, nu-mi mai întoarce spatele şi nu mă respinge! Mă sfâşii în bucăţele, sunt atât de copleşită de îngrijorare şi de teamă încât nu ştiu ce să mai fac!

Mary izbucni în plâns şi îşi şterse lacrimile cu palma.

— Nu pot, nu pot! Nu *ştiu*! Simt aşa de multe lucruri pe care nu le pot înţelege, nu ştiu ce înseamnă ele!

Se întoarse cu faţa spre ea atât de nerăbdător, încât Mary se retrase; o privea ca un străin, nu mai avea nimic familiar.

— Ştiu numai că nu mă mai placi, asta-i tot! Acum îl placi pe tata mai mult, nu mă mai placi pe mine! Nu m-ai mai plăcut de când l-ai întâlnit pe tata şi ştiam că aşa o să se întâmple, ştiam că aşa o să se întâmple! Cum ai putea să-ţi placă de mine când mintea lui face un dolar şi a mea nu? *Mie* îmi place mai mult de el decât de mine!

Mary întinse mâinile.

— O, Tim! O, Tim! Cum ai putut să crezi asta? Nu e adevărat! Îmi placi la fel de mult ca întotdeauna, n-ai încetat să-mi placi nici o clipită, cât de mică! Cum aş putea înceta să te plac?

— Ai putut când l-ai întâlnit pe tata!

— Nu, nu! Nu e adevărat, Tim! Crede-mă, te rog, pur şi simplu nu este adevărat! Îmi place tatăl tău, dar n-ar putea să-mi placă niciodată la fel de mult ca tine, niciodată! Dacă vrei să ştii, motivul

principal pentru care îmi place de el este faptul că e tatăl tău, el te-a făcut.

Se străduia să-şi menţină vocea calmă, sperând să-l liniştească.

— Tu eşti cea care minte, Mary! Pot să simt unele lucruri! Am crezut întotdeauna că tu crezi că sunt complet matur, dar acum ştiu că nu este aşa, nu acum, nu acum că v-am văzut, pe tine şi pe tata! Nu-ţi mai place de mine, acum îţi place de tata! Nu te superi dacă *tata* te mângâie! Te-am văzut, îl mângâi şi îl consolezi tot timpul! *Pe mine* nu mă laşi să te mângâi şi nu mă consolezi *pe mine*! Tot ce faci este să mă înveleşti înainte de culcare şi eu vreau să mă mângâi şi să mă consolezi, dar nu o faci! Însă o faci pentru tata! Ce nu este în regulă cu mine, de ce nu-ţi mai place de mine? De ce te-ai schimbat după ce a început şi tata să vină cu noi? De ce sunt mereu lăsat deoparte? Pot să-ţi spun că nu-ţi mai place de mine, pot să-ţi spun că de tata îţi place!

Mary se simţi complet blocată, dorind să răspundă la acel apel disperat şi singuratic pentru iubire, dar prea înspăimântată de bruscheţea acestuia. Era gelos! Era gelos în mod furios şi posesiv! Îl privea pe propriul său tată ca pe un rival la afecţiunea ei şi nu era pe de-a-ntregul gelozia unui copil. Era gelozia unui bărbat: a unui bărbat primitiv, posesiv şi sexual. Cuvintele abile de liniştire refuzară să sosească; nu găsea nimic de spus.

Se priviră în continuare, crispaţi şi cu pulsurile bătând nebuneşte, apoi Mary observă că îi tremură

picioarele atât de tare încât abia îi suportau greutatea. Bâjbâi până la o movilă apropiată şi se aşeză, fără să-l scape din priviri.

— Tim, zise ea ezitând şi alegându-şi cuvintele cu extremă delicateţe. Tim, ştii că eu nu te-am minţit niciodată. Niciodată! Nu aş putea să te mint, îmi placi mult prea mult. Ceea ce îţi voi spune acum este ceva ce nu aş putea să spun unui copil, pot să o spun doar unui om matur. M-ai asigurat că eşti matur, deci trebuie să suporţi toate lucrurile grele şi dureroase ce ţin de existenţa unui bărbat matur. Nu pot să-ţi explic chiar exact de ce îl las pe tatăl tău să mă mângâie şi pe tine nu, dar motivul nu este faptul că te văd pe tine ca pe un copil, ci faptul că el este un om bătrân. Ai înţeles totul pe dos, vezi? Tim, trebuie să fii pregătit pentru un alt şoc ca moartea mamei tale şi trebuie să fii tare. Trebuie să fii suficient de matur pentru a păstra secret ceea ce îţi voi spune, în special faţă de tatăl tău. Nu trebuie să afle niciodată că ţi-am spus. Dacă mai ţii tu minte, cu mult timp în urmă ţi-am explicat ce se întâmplă cu oamenii când mor, de ce mor, că devin prea bătrâni şi prea obosiţi, că se uzează ca un ceas uitat, până când inimile lor îşi încetează bătăile? Ei bine, uneori se întâmplă ceva care face uzura mai rapidă şi asta i s-a întâmplat tatălui tău. Când a murit mama ta, a început să se uzeze tot mai repede, a obosit din ce în ce mai tare cu fiecare zi trăită fără ea.

Tim încă mai stătea în picioare, tremurând în timp ce asculta, dar Mary nu ştia dacă tremurul era

urmarea mâniei sau reacția la ceea ce îi spunea. Continuă încet.

— Știu că îți este îngrozitor de dor de mama ta, Tim, dar ție nu-ți lipsește în felul în care îi lipsește lui, pentru că tu ești tânăr iar el este bătrân. Tata vrea să moară, vrea să doarmă în pământ alături de mama ta, așa cum dormeau când ea era în viață. Vrea să fie iarăși cu ea. Ei doi își aparțin unul altuia, înțelegi, nu poate trăi fără ea. Chiar acum, când m-ai găsit consolându-l pe verandă, îmi spusese că știe că va muri. Nu vrea să se mai plimbe și să mai vorbească, deoarece e bătrân și nu poate să învețe să trăiască fără ea. De asta îl îmbrățișasem. Eram întristată și plângeam pentru el, de fapt, tata era cel care mă consola pe mine, nu invers. Ai înțeles complet greșit.

O mișcare bruscă o făcu să-și înalțe privirea și ridică mâinile ca la comandă.

— Nu, nu plânge, Tim! Haide acum, trebuie să fii foarte curajos și tare, nu trebuie să observe că ai plâns. Știu că i-am dedicat tatălui tău mult timp, despre care tu credeai că îți aparține, dar lui i-a rămas atât de puțin timp, pe când tu ai toată viața înainte! E greșit din partea mea dacă încerc să-i ofer puțină fericire pentru zilele care i-au mai rămas? Acordă-i zilele acestea, Tim, nu fi egoist! E atât de singur! Îi lipsește mama ta îngrozitor de mult, inimioară dragă, îi lipsește așa cum mi-ai lipsi tu dacă ai muri. El trăiește într-o lume luminată doar pe jumătate.

Tim nu învățase niciodată să-și ascundă adevăratele sentimente; emoțiile se zugrăveau clar pe chipul lui în timp ce o privea și era foarte limpede că înțelesese destul din ceea ce auzise.

A-l face pe Tim să înțeleagă era, în general, o problemă de obișnuință, iar el o cunoștea de suficient timp pentru ca frazele și cuvintele utilizate de ea să nu-l mai descumpănească. Nuanțele îi depășeau, adevărul nu.

Mary oftă adânc.

— Nu mi-a fost ușor nici mie, lunile astea, să am grijă de amândoi, nu numai de tine. De multe, de foarte multe ori aș fi vrut să te am iarăși doar pentru mine. Dar când mă surprindeam gândind astfel, îmi era rușine de mine, Tim. Vezi, nu putem avea totul așa cum ne-am dori. Viața este rareori ideală și noi trebuie să ne învățăm cu ea așa cum este. Acum, trebuie să ne gândim la tatăl tău înainte de toate. Știi ce om bun și cumsecade este tatăl tău, iar dacă ești corect cu el trebuie să recunoști că nu te-a tratat ca pe un copilaș, nu-i așa? Te-a lăsat să ieși în lume pe cont propriu, să faci propriile greșeli, i-a plăcut să-și împartă timpul cu tine la Seaside, a fost cel mai bun și cel mai sincer prieten al tău; a ținut locul prietenilor de vârsta ta pe care nu ai avut șansa să-i întâlnești niciodată. Acum își trăiește propria lui viață, dar nu pentru că ar fi egoist; v-a avut întotdeauna pe tine, pe mama ta și pe Dawnie împreună, ca un fel de căldură și confort care să-i întregească viața. Ești foarte norocos, Tim, să ai un tată ca Ron! Nu crezi deci că ar trebui să încercăm

să-i dăm înapoi măcar puţin din ceea ce ţi-a oferit el din toată inima în toţi aceşti ani? De acum încolo, Tim, vreau să fii foarte bun cu tatăl tău şi foarte bun cu mine. Nu trebuie să-l îngrijorezi închizându-te în sinea ta ca până acum şi, indiferent ce s-ar întâmpla, nu trebuie să-i spui ce ţi-am mărturisit. Când tata e în preajmă, vreau să cânţi, să vorbeşti şi să râzi de parcă ai fi fericit, fericit cu adevărat. Ştiu că îţi este greu să înţelegi, dar voi sta aici şi îţi voi explica până când totul va fi clar pentru tine.

Ca ploaia şi vântul şi soarele, durerea şi bucuria alternau în ochii lui, apoi se estompară şi îşi îngropă faţa în poala ei. Mary rămase liniştită, mângâindu-i părul şi vorbindu-i blând, urmărindu-i cu vârful degetului linia gâtului şi a urechii, de jur împrejur.

Când ridică în sfârşit capul, o privi şi încercă să zâmbească, dar nu reuşi. Apoi expresia lui se schimbă, privirea aceea pierdută reveni, iar ochii înspăimântaţi se ascunseră ca sub un văl, trişti. Micul rid din colţul stâng al gurii deveni foarte pronunţat; era bufonul tragic al oricărei comedii, era iubitul nedorit, cucul din cuibul de ciocârlie.

— O, Tim, nu mă privi aşa! îl imploră ea.

— La serviciu îmi spun Tim Idiotul, zise el, dar dacă încerc din răsputeri, pot să gândesc puţin. De când a plecat mama, am încercat să mă gândesc la ceva ca să-ţi arăt cât de mult îmi placi, pentru că am crezut că îţi place mai mult de tata decât de mine. Mary, nu ştiu ce-mi faci, o simt numai şi nu pot să-ţi spun, pentru că nu ştiu cuvintele. Nu pot

să găsesc cuvintele niciodată... Dar am văzut în filme, la televizor, cum băiatul o mângâie pe fată şi apoi o sărută şi atunci fata ştie cât de mult o place băiatul. O, Mary, îmi placi! Mi-ai plăcut chiar şi atunci când credeam că nu-ţi mai place de mine; îmi placi, îmi placi!

Se agăţă de umerii ei şi o ridică în picioare, strângând-o, nepriceput, prea tare când îi cuprinse mijlocul cu braţul; capul ei se ridică, încercând să respire. Neştiind cum să-i găsească gura, îşi lipi obrazul de al ei de mai multe ori până când îi nimeri buzele. Luată complet prin surprindere, deoarece ultimele lui cuvinte şi mişcări se succedaseră mult prea repede pentru a le putea înţelege imediat, Mary se luptă frenetic pentru a se elibera. Apoi, oarecum, nu mai contă nimic, exista doar senzaţia acelui trup frumos şi a gurii explorând nerăbdătoare. La fel de nepricepută ca Tim, dar mult mai bine pregătită din punct de vedere intelectual, Mary simţi nevoia lui de ajutor şi de liniştire. Nu putea să-i înşele iar aşteptările, nu putea să-i calce mândria în picioare şi să-l umilească respingându-l. Strânsoarea lui slăbi îndeajuns pentru a-şi putea elibera mâinile; le ridică imediat spre capul lui, mângâind sprâncenele şi închizând ochii, explorând genele mătăsoase şi curbele line ale obrajilor lui. Tim o sărută aşa cum credea el că se face, cu buzele strânse puternic, şi se retrase nemulţumit; ea se eliberă puţin şi îi puse blând degetul pe buza inferioară, deschizându-i uşor gura, apoi mâinile ei se ridicară spre părul lui şi îi trase capul în jos, spre

ea. De data aceasta nu se mai simţi nemulţumit şi plăcerea lui înfiorată i se transmise şi ei.

Îl ţinuse în braţe şi înainte, dar ca pe un copil, niciodată ca pe un bărbat, iar şocul de a descoperi bărbatul din el o ameţi. A se pierde în braţele lui, a-i simţi gura, a permite mâinilor ei să urmărească liniile gâtului în jos, spre muşchii fini ai pieptului, însemna să descopere în ea însăşi nevoia de toate acestea, o plăcere agonizantă de a-i simţi mâinile pe trup. Tim găsise fără îndrumare conturul sânilor ei acoperiţi, apoi mâna lui alunecă sub gulerul rochiei şi se rotunji pe umărul ei gol.

— Mary! Tim! Mary! Tim! Unde sunteţi, mă auziţi? Sunt Ron! Răspundeţi-mi!

Mary se smulse de lângă Tim şi îl luă de mână, târându-l după ea la adăpostul copacilor. Alergară până când vocea lui Ron se stinse departe în urma lor, apoi se opriră. Inima ei bătea atât de tare încât abia putea să respire şi, pe moment, crezu că va leşina. Gâfâind şi icnind, se agăţă de braţul lui Tim până când se simţi mai bine, apoi se îndepărtă de el, şovăielnică.

— Te uiţi la o proastă bătrână şi stupidă! zise ea apoi, întorcându-se cu faţa spre el.

Tim îi zâmbea cu vechiul lui zâmbet de iubire absolută, dar acum exista o diferenţă, o fascinaţie şi o mirare suplimentară, de parcă ar fi câştigat în ochii lui o altă dimensiune. Mary se trezi la realitate şi îşi duse mâna la frunte, încercând să gândească. Cum se întâmplase? Cum se va descurca, cum îl va întoarce pe vechiul făgaş fără să-l jignească?

— Tim, n-ar fi trebuit să facem asta, zise ea încet.

— De ce?

Fața lui radia de fericire.

— O, Mary, n-am știut că-e așa! Mi-a plăcut, mi-a plăcut mult mai mult decât să fiu mângâiat și consolat!

Mary scutură vehement capul.

— Nu contează, Tim! Nu ar fi trebuit să facem asta. Există unele lucruri pe care oamenii nu au voie să le facă și aceasta este unul din ele. Foarte rău că ne-a plăcut, deoarece nu se va mai întâmpla, nu pentru că nu mi-a plăcut la fel de mult ca și ție, ci pentru că nu ne este permis. Trebuie să mă crezi, Tim; pur și simplu nu avem voie! Eu sunt responsabilă pentru tine, trebuie să am grijă de tine așa cum ar dori mama și tatăl tău și asta înseamnă că nu putem să ne sărutăm, nu putem.

— Dar de ce, Mary? De ce e greșit? Mi-a plăcut!

Lumina de pe fața lui dispăruse complet.

— Nu este greșit să săruți, Tim. Dar între mine și tine este interzis, e un păcat. Știi ce este un păcat?

— Sigur că știu! Este atunci când faci ceva ce nu-i place lui Dumnezeu.

— Ei bine, lui Dumnezeu nu-i place ca noi să ne sărutăm.

— Dar de ce s-ar supăra Dumnezeu? O, Mary, nu am mai simțit așa ceva niciodată! M-am simțit foarte aproape de a avea mintea întreagă! De

ce s-ar supăra Dumnezeu? Nu e corect ca Dumnezeu să se supere, nu e corect!

Mary oftă.

— Așa este, Tim, nu e corect. Dar câteodată ne este greu să înțelegem motivele lui Dumnezeu. Există multe lucruri pe care trebuie să le facem fără a înțelege de ce, nu-i așa?

— Da, cred că da, răspunse el morocănos.

— Ei bine, atunci când trebuie să înțelegem motivele lui Dumnezeu, nici unul dintre noi nu are mintea întreagă — nici tu, nici eu, nici primul ministru al Australiei și nici regina. Tim, trebuie să mă crezi! se rugă ea. Trebuie să mă crezi, altfel nu vom mai putea fi prieteni; va trebui să nu ne mai vedem. Pentru noi nu sunt îngăduite mângâierile și sărutările, în ochii lui Dumnezeu sunt păcate. Tu ești un bărbat tânăr și mintea ta nu este întreagă, pe când eu sunt bătrână și mintea mea este absolut întreagă. Sunt destul de bătrână pentru a putea fi mama ta, Tim!

— Dar ce legătură are asta?

— Lui Dumnezeu nu-i place să ne mângâiem și să ne sărutăm pentru că există o diferență atât de mare între noi, ca vârstă și ca mentalitate. Tim, asta-i tot. Îmi placi, îmi placi mai mult decât oricine pe lumea asta, dar nu pot să te mângâi și să te sărut. Nu am voie. Dacă mai încerci să mă săruți, Dumnezeu mă va opri să te mai văd, iar eu nu vreau să nu te mai văd.

Tim cântări trist vorbele ei, apoi oftă, învins.

— Ei bine, Mary, mi-a plăcut teribil de mult, dar prefer să te văd în continuare decât să te sărut şi să nu te mai văd.

Mary bătu din palme încântată.

— O, Tim, sunt atât de mândră de tine! Ai vorbit ca un bărbat, ca un bărbat adevărat şi cu mintea întreagă. Sunt foarte mândră de tine.

Tim râse cu poftă.

— Tot mai cred că nu e corect, dar îmi place când eşti mândră de mine.

— Eşti mai fericit acum că ştii totul?

— Mult mai fericit!

Se aşeză sub un copac şi îi indică locul de lângă el, cu palma.

— Aşează-te, Mary. Promit că nu o să te sărut.

Se ghemui lângă el şi îi luă mâna, despărţindu-i degetele cu tandreţe.

— Asta este tot ce putem face când ne atingem, Tim. Ştiu că nu o să mă săruţi, nu îmi fac absolut nici o grijă că îţi vei încălca promisiunea. Şi trebuie să-mi promiţi încă un lucru.

— Ce?

Mâna lui liberă smulse câteva fire de iarbă de sub coapsă.

— Ceea ce s-a întâmplat, adică sărutul, trebuie să fie micul nostru secret. Nu trebuie să spunem nimănui, niciodată despre el, Tim.

— Bine, răspunse el docil.

Redevenea copil, acceptându-şi rolul cu drăgălăşenia şi solicitudinea ce-i caracterizau. După un timp întoarse capul şi o privi, iar ochii mari, albaştri

erau atât de plini de dragoste încât Mary își ținu respirația, nervoasă și necăjită. Avea mare dreptate, nu era corect, pur și simplu nu era corect.

— Mary, ce mi-ai spus despre tata, că vrea să doarmă în pământ cu mama. Știu ce vrei să spui. Dacă tu ai muri și eu aș vrea să mor, nu mi-ar plăcea să mă plimb și să vorbesc, să râd și să plâng, sincer. Mi-ar plăcea să fiu acolo cu tine, adormit în pământ. N-o să-mi placă dacă tata nu o să mai fie aici, dar știu de ce vrea să plece.

Mary își lipi mâna lui de obraz și o ținu acolo.

— Întotdeauna e mai ușor să înțelegi lucrurile atunci când poți să te imaginezi în aceeași situație, nu-i așa? Ascultă, ne cheamă tata. Crezi că poți vorbi cu el fără să plângi?

El aprobă liniștit.

— Ô, da, o să fie bine. Îmi place tata grozav de mult, alături de tine cel mai mult, dar el aparține mamei, într-un fel, nu-i așa? Eu îți aparțin ție, așa că nu-mi mai fac atâtea griji acum. Acum îți aparțin ție. Doar să-ți aparțin nu este un păcat, nu-i așa, Mary?

Mary clătină din cap.

— Nu, Tim, nu este un păcat.

Vocea lui Ron se apropie. Mary îl strigă pentru a-l anunța unde îi găsește și se ridică în picioare, așteptându-l.

— Mary?

— Da?

Era încă așezat pe pământ, privind în sus spre ea cu un început de înțelegere.

— Tocmai m-am gândit la ceva! Ţii minte ziua de după moartea mamei, când ai venit la noi acasă după mine?

— Da, bineînţeles că da.

— Ei bine, Dawnie ţi-a spus nişte lucruri urâte, oribile şi eu nu am ştiut de ce a fost aşa de supărată. Am încercat iar şi iar, dar n-am ştiut de ce a fost aşa de supărată. Când a ţipat la tine, m-am simţit ciudat pentru că bănuiam că ea crede că noi am făcut ceva îngrozitor. Acum cred că ştiu! Credea că ne sărutăm?

— Cam aşa ceva, Tim.

— O!

Se gândi un moment.

— Atunci te cred, Mary, te cred că nu avem voie să ne sărutăm. N-am mai văzut-o pe Dawnie aşa niciodată şi de atunci e neprietenoasă cu tata şi cu mine. S-a certat tare de tot cu tata, după câteva săptămâni, pentru că veneam să stau la tine şi acum nu mai vine să ne vadă. Aşa că te cred că e un păcat, trebuie să fie un păcat dacă Dawnie s-a purtat aşa. Dar de ce a crezut că tu ai permis să ne sărutăm tot timpul? Ar trebui să te cunoască mai bine, Mary. Tu nu laşi niciodată să facem ceva rău.

— Da, ar trebui să ştie, sunt de acord, dar câteodată oamenii sunt prea supăraţi pentru a mai putea să judece drept şi, în definitiv, nu mă cunoaşte nici pe departe atât de bine ca tine şi ca tatăl tău.

Tim o privi cu o isteţime neaşteptată.

— Dar tata ţi-a luat apărarea şi atunci nu te cunoştea deloc, nici el.

Ron se apropia printre copaci, gâfâind.

— Totul în regulă, Mary dragă?

Mary zâmbi, făcându-i cu ochiul lui Tim.

— Da, Ron, absolut în bună regulă. Tim şi cu mine am avut o discuţie şi am îndreptat lucrurile. Nici o problemă serioasă, poţi să mă crezi, doar o mică neînţelegere.

23

Dar nu era totul în bună regulă; câinii adormiți se treziseră. Mary avea toate motivele să fie recunoscătoare pentru faptul că Ron îmbătrânea; dacă ar fi fost perfect sănătos la trup și la minte ar fi observat imediat schimbarea lui Tim. Astfel, umorul vesel ce revenise în relațiile lor îl satisfăcea, fără să privească lucrurile în profunzime. Doar Mary observase suferința lui Tim. Surprindea ochii lui flămânzi și nervoși îndreptați asupra ei de zeci de ori pe zi, iar când îl surprindea privind-o astfel, el ieșea din încăpere imediat, simțindu-se vinovat și confuz.

De ce trebuie să se schimbe lucrurile? se întreba, de ce nu poate ceva perfect să rămână perfect? Pentru că suntem cu toții ființe umane, îi răspundea cealaltă parte a conștientului ei, pentru că suntem complecși și avem slăbiciuni, pentru că dacă ne apare un lucru în cale, acesta trebuie să revină și, revenind, alterează forma și esența a ceea ce a fost înainte. Nu exista cale de întoarcere spre prima fază a prieteniei lor, deci rămâneau doar două alternative: să meargă mai departe sau să

stea pe loc. Dar nici o variantă nu părea posibilă sau funcțională. Dacă Tim ar fi fost normal din punct de vedere intelectual, ar fi putut să încerce, dar a pune din nou problema însemna să-l tulbure mai tare, să-l facă mai nefericit. E o situație ambiguă, gândi ea, apoi clătină din cap cu exasperare, îngrijorată; prea explozivă pentru a fi doar o situație ambiguă. Atunci un impas.

La început se gândi să vorbească cu Archie Johnson. Era un om deștept și simpatic, dar nu ar fi înțeles dedesubturile situației. Emily Parker? Era o bătrânică amabilă și urmărise relația ei cu Tim sincer interesată, de la bun început, dar ceva dinlăuntrul ei o reținea să-și mărturisească dilema acelei încarnări înflorate a suburbiei matriarhale. Până la urmă îl sună pe John Martinson, profesorul de la școala de copii întârziați. Își aduse aminte de ea imediat.

— M-am întrebat de multe ori ce s-a întâmplat cu dumneavoastră, zise el. Cum mai stau lucrurile, domnișoară Horton?

— Nu foarte bine, domnule Martinson. Am nevoie disperată să vorbesc cu cineva și dumneavoastră sunteți singura persoană la care mă pot gândi. Îmi pare foarte rău că trebuie să vă deranjez cu problemele mele, dar nu știu ce să fac și am nevoie de ajutor calificat. Mă întrebam dacă aș putea să-l aduc pe Tim la dumneavoastră?

— Sigur că puteți. Ce ziceți de mâine seară după cină, la mine acasă?

Mary notă adresa, apoi sună la reşedinţa Melville.

— Ron, sunt Mary.

— O, bună ziua, dragă. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Mă întrebam dacă aş putea să-l duc pe Tim la cineva mâine, după cină.

— Nu văd de ce nu? Cine e persoana?

— Un profesor de la o şcoală de copii întârziaţi, un om minunat. Cred că ar putea să-l examineze pe Tim şi să ne dea o idee despre cât de mult trebuie să-l obligăm să înveţe.

— Orice doreşti, Mary. Ne vedem mâine seară.

— Bine. Şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu-i spui lui Tim nimic, aş vrea să-l întâlnească complet nepregătit pe omul acesta.

— Desigur. Pa, dragă.

John Martinson locuia lângă şcoală, în oraşul satelit Peurith, chiar la poalele Munţilor Albaştri. Tim, obişnuit să călătorească spre nord, era încântat să iasă din Sydney în altă direcţie. Mireasma şoselei Post din autostrada Streat Western îi ţinu nasul lipit de geam şi numără saloanele feeric luminate de vânzare a automobilelor, chioşcurile non-stop cu hamburgeri şi cinematografele în aer liber.

Casa Martinson era mare, dar nepretenţioasă, construită din scândură fibroasă vopsită în roz-pal, şi răsuna de râsetele copiilor.

— Intraţi prin veranda din spate, îi zise John Martinson lui Mary când răspunse la uşă. Să mergem în birou, acolo nu ne deranjează nimeni.

Se prezentară scurt soției și celor trei copii ai lui John Martinson, apoi trecură în partea din spate a casei.

Ochii lui John Martinson îl urmăreau pe Tim cu curiozitate și cu sinceră admirație. Deschise două sticle de bere și le împărți cu Tim în timp ce vorbea, șezând degajat într-un fotoliu mare de o parte a mesei de lucru. Timp de o jumătate de oră, Mary nu scoase o vorbă, iar cei doi bărbați discutară tihnit la un pahar de bere. Lui Tim îi plăcu profesorul și se relaxă imediat, flecărind despre cabană și grădină, despre munca lui cu Harry Markham, total inconștient de faptul că era examinat de către un specialist.

— Îți plac filmele western, Tim? îl întrebă John Martinson în sfârșit.

— O, da, le iubesc!

— Ei bine, eu am niște afaceri de discutat cu domnișoara Horton și nu cred că ar fi prea interesant pentru tine să stai și să ne asculți. Ce-ar fi să treci dincolo, la copiii mei? Peste câteva minute începe la televizor un film western foarte bun.

Tim plecă bucuros și, în timp ce gazda ei revenea în birou, Mary îl auzi râzând, undeva în interiorul casei.

— E bine acolo, domnișoară Horton. Familia mea este obișnuită cu oameni ca Tim.

— Nu sunt îngrijorată din cauza asta.

— Despre ce este vorba, domnișoară Horton? Pot să vă spun Mary?

— Da, bineînțeles.

— Bine! Spune-mi John. Acum înțeleg la ce te refereai când spuneai că Tim este spectaculos. Nu cred că am văzut bărbat mai frumos ca el, nici măcar în filme.

Râse, privind în jos la propriul corp, prea slab.

— Mă face să mă simt un slăbănog de nouăzeci de pfunzi.

— Credeam că ai să spui că e mare păcat ca cineva atât de frumos să fie întârziat mintal.

John păru surprins.

— De ce aș crede asta? Nici unul dintre noi nu este născut fără ceva frumos și fără ceva nedorit. Recunosc că trupul și trăsăturile lui Tim sunt magnifice, dar nu crezi că mare parte din frumusețea aceasta absolut uluitoare vine din suflet?

— Da, confirmă Mary recunoscătoare; înțelesese corect, a avut dreptate să-l aleagă.

— Pe moment pot să spun că este un tovarăș plăcut. Unul dintre cei drăguți... Vrei să fie examinat de experți?

— Nu, nu am venit pentru așa ceva. Am venit pentru că împrejurările m-au plasat într-o situație ce pare a fi o adevărată dilemă și chiar nu știu ce să fac. E îngrozitor pentru că, indiferent ce aș decide, Tim va avea de suferit, poate chiar mult de suferit.

Ochii albaștri întunecați nu o slăbiră nici o clipă.

— Nu sună prea bine. Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, totul a început cu moartea mamei lui, acum nouă luni. Nu știu dacă ți-am spus, era în vârstă de șaptezeci de ani. Ron, tatăl lui, are aceeași vârstă.

— Înţeleg, sau cel puţin cred că înţeleg. Lui Tim îi lipseşte mama lui.

— Nu, nu chiar. Mai mult îi lipseşte tatălui lui, atât de mult încât nu cred că va mai trăi mult. E un bătrân foarte cumsecade, dar se pare că, de când a murit nevasta lui, toată lumina vieţii sale a dispărut. Îl văd stingându-se chiar în faţa ochilor mei. Şi ştie; mi-a spus zilele trecute că ştie.

— Iar dacă moare, Tim rămâne singur.

— Da.

— Tim are idee despre aceasta?

— Da, a trebuit să-i spun. A suportat foarte bine vestea.

— Este asigurat din punct de vedere financiar?

— Din plin. Familia a investit aproape totul în vederea asigurării lui materiale, astfel încât nu va duce lipsă de bani niciodată.

— Şi unde începe rolul tău în povestea asta?

— Ron, tatăl lui Tim, m-a întrebat dacă-l iau pe Tim în grija mea în caz că el moare şi eu i-am spus că da.

— Îţi dai seama la ce te înhami?

— O, da. Dar au apărut complicaţii neprevăzute. Îşi privi mâinile.

— Cum aş putea să-l iau, John?

— Te referi la ce va spune lumea?

— În parte, dar dacă ar fi fost numai asta, aş fi pregătită să suport consecinţele. Nu-l pot adopta, a trecut de mult de vârsta majoratului, dar Ron mi-a dat drept deplin de reprezentare în afacerile

financiare ale lui Tim şi, oricum, am şi eu foarte mulţi bani; nu am nevoie de ai lui Tim.

— Atunci ce este?

— Tim a fost întotdeauna foarte ataşat de mine, nu ştiu de ce. Ciudat... M-a plăcut chiar de la început, de parcă ar fi văzut la mine ceva ce eu însămi nu pot să văd. Au trecut aproape doi ani de când l-am întâlnit. Atunci, în zilele de început, a fost simplu. Eram prieteni, prieteni foarte buni. Apoi, când mama lui a murit, am fost acasă la ei, iar sora lui Tim, Dawnie, care este o fată foarte deşteaptă şi foarte devotată lui Tim, a ridicat unele acuzaţii groaznice şi complet neadevărate la adresa mea. A sugerat că sunt amanta lui Tim şi că profit de debilitatea lui mintală pentru a-l exploata şi corupe.

— Înţeleg. A fost un şoc, nu-i aşa?

— Da, am fost îngrozită, pentru că nu era nimic adevărat. Tim era de faţă când a spus toate acestea, dar din fericire nu a înţeles la ce se referea. Oricum, pentru mine s-a stricat totul şi, astfel, şi pentru Tim. Îmi era ruşine. Tatăl lui Tim era şi el acolo, dar mi-a luat apărarea. Nu e ciudat? A refuzat să creadă vorbele ei, deci nu ar fi trebuit să se schimbe nimic în relaţia mea cu Tim. Dar schimbarea exista, poate inconştient, poate şi conştient. Nu ştiu. Îmi era mai greu să mă relaxez alături de Tim şi, pe de altă parte, îmi părea atât de rău pentru Ron, încât l-am luat şi pe el la cabană cu noi. Aceasta a durat aproape şase luni, timp în care Tim s-a schimbat. A devenit retras şi tăcut, nu accepta

să comunice cu nici unul dintre noi. Eram teribil de îngrijoraţi. Apoi, într-o dimineaţă, a avut loc o scenă extraordinară între mine şi Tim, când totul a ieşit la iveală. Tim era gelos pe tatăl lui, credea că Ron îi luase locul în inima mea. Acesta este motivul pentru care am fost nevoită să-i spun că tatăl lui va muri.

— Şi? întrebă John când ea ezită, se aplecase înainte, privind-o fix.

În mod straniu, interesul lui real îi dădu curaj să continue.

— Tim a fost copleşit de bucurie când şi-a dat seama că sentimentele mele pentru el nu s-au schimbat, că îl plăceam în continuare. A plăcea este micul lui cuvânt specific; o să spună că iubeşte tortul, sau filmele western, sau budinca cu gem, dar dacă vorbeşte de oameni la care ţine, spune că-i plac, nu că îi iubeşte. Ciudat, nu? Mintea lui este atât de pură, încât a acceptat interpretarea literală a cuvintelor a plăcea şi a iubi; i-a auzit pe oameni spunând că iubesc mâncarea sau vremea frumoasă, dar a observat că atunci când vorbesc despre fiinţe umane folosesc cuvântul a plăcea. Deci el spune la fel, fiind sigur că are dreptate. Poate că aici chiar are dreptate.

Mâinile ei tremurau; le potoli strângându-le laolaltă în poală.

— Aparent, în această perioadă de timp în care credea că îmi place Ron mai mult decât el, a fost atât de tulburat încât s-a apucat să conceapă un mod de a-mi arăta că felul lui de a mă place e veritabil şi nemuritor. Televizorul i-a dat răspunsul; a

făcut raționamentul că atunci când unui bărbat îi place o femeie, i-o arată sărutând-o. Fără îndoială că a observat și faptul că în filme rezultatul unei asemenea acțiuni este un sfârșit fericit.

Se înfioră ușor.

— Sunt de condamnat, într-adevăr. Dacă aș fi fost mai atentă, aș fi putut să previn aceasta, dar am fost prea obtuză ca să-mi dau seama la timp. Tâmpită! A fost o scenă îngrozitoare, în timpul căreia m-a acuzat că îl plac mai mult pe Ron decât pe el și așa mai departe. A trebuit să-i explic de ce îi dau atât de multă atenție lui Ron, că Ron va muri. Poți să-ți imaginezi, a fost zdruncinat. Nici unul din noi nu eram în starea emoțională obișnuită, eram supărați și foarte încordați. Când șocul de a afla apropierea morții tatălui său s-a mai atenuat puțin, și-a dat seama că încă îmi place mai mult decât Ron. A sărit în picioare și m-a ridicat și pe mine atât de repede încât nu mi-am dat seama ce vrea înainte de a fi mult prea târziu.

Îl privi implorator pe John Martison.

— Nu știam cum e mai bine să fac, dar n-am putut să-l umilesc respingându-l.

— Înțeleg foarte bine, Mary, răspunse el blând. Deci i-ai răspuns, presupun?

Se îmbujoră stânjenită, dar reuși să continue calm.

— Da. Pe moment părea cea mai bună soluție, era mai important să nu sufere că este respins decât să mă feresc eu. De altfel, eu... eram implicată prea profund și eu, nu puteam să reacționez.

M-a sărutat şi, din fericire, nu a trebuit să mă confrunt cu ceva mai serios decât atât, deoarece l-am auzit pe Ron strigându-ne, scuză excelentă pentru a mă depărta de el.

— Cum a reacţionat Tim la sărut?

— Nu chiar cum mi-am imaginat. I-a plăcut foarte mult, l-a excitat. De atunci, aş putea spune că mă vede altfel, că doreşte mai mult să retrăiască senzaţia aceasta nouă. I-am explicat că nu este bine, că este interzis, că deşi se poate întâmpla între mulţi alţi oameni, nu se poate întâmpla între noi şi, superficial, a înţeles. Nu s-a mai întâmplat de atunci şi nu se va mai întâmpla nici în viitor.

Din casă se auzi un hohot brusc de râs; Mary tresări speriată, pierzându-şi momentan şirul gândurilor. Trăgând de încuietoarea poşetei, şedea fără glas şi palidă.

— Continuă, zise el. Nu s-a mai întâmplat de atunci şi nu se va mai întâmpla nici în viitor.

— Bănuiesc că pentru Tim este de parcă ar fi deschis o uşă spre o lume complet nouă, ca să descopere apoi că nu poate intra. Deşi ştie acest lucru tot timpul, uşa rămâne în continuare deschisă, iar noua lume este verde şi minunată. Îmi pare atât de rău pentru el şi nu pot să-l ajut deloc. Eu sunt cauza nefericirii lui. Ron l-a lăsat absolut ignorant în probleme de natură fizică şi, neavând cunoştinţă de ele, lăsat în voia lui, nu le simţea lipsa. Acum a gustat o mică parte ce îl macină fără milă.

— Desigur, oftă John. Era inevitabil, Mary.

Mary privi pe deasupra capului lui şi îşi fixă privirea asupra unui păianjen micuţ ce cobora pe perete, incapabilă să susţină privirea profesorului.

— Natural, nu puteam să-i spun lui Ron ce s-a întâmplat şi, totuşi, totul e diferit. Cum aş putea să-l iau dacă Ron moare? Dacă Ron ar fi ştiut adevărul, nu mi-ar fi cerut asta niciodată, sunt sigură. Acum nu *pot* să-l iau, aş înnebuni. Pe moment mă descurc, pot să-l ţin pe Tim ocupat şi fericit două zile pe săptămână, în special când este şi Ron cu noi. Dar cum ne-am putea obişnui să locuim în aceeaşi casă, tot timpul împreună? John, nu ştiu ce să fac! Dacă aş şti că există o şansă ca Tim să uite, ar fi altfel, aş găsi o modalitate. Dar ştiu că nu va uita şi când îl surprind privindu-mă, eu... Tim nu este un prostovan limitat, înţelegi; are capacitatea de a absorbi şi consolida amintiri dacă acestea produc asupra lui o impresie destul de puternică sau dacă le repetă îndeajuns. De fiecare dată când mă priveşte îşi aduce aminte, nu este suficient de deştept pentru a putea ascunde acest lucru. E furios şi jignit, plin de resentimente şi, deşi înţelege că nu se mai poate întâmpla, nu va înţelege niciodată motivul.

— Te-ai gândit la o soluţie, Mary?

— Nu chiar. Probabil că există azile în care oameni ca Tim, adulţi fizic, dar nedezvoltaţi mintal, pot locui în caz că rămân singuri, fără familie. Dacă ar sta într-un asemenea loc, aş putea să-l iau la mine în fiecare sâmbătă. Aşa m-aş putea descurca.

— Şi altceva?

— Să nu-l mai văd. Dar cum aş putea să fac asta, John? Nu i-ar fi de folos să treacă în grija lui Dawnie — sau e doar egoism din partea mea? Însemn chiar atât de mult pentru el sau doar mă amăgesc singură? Bănuiesc că există posibilitatea ca el să mă uite odată instalat în casa lui Dawnie, dar mă tot gândesc la ea şi soţul ei trăindu-şi viaţa alături de Tim. Ea are responsabilităţi mult mai importante, nu i se poate dedica aşa cum pot eu.

— Ştii, mai există un răspuns.

— Există?

Se înclină spre el nerăbdătoare.

— O, dacă ai şti cât de mult mi-am dorit să spui asta!

— De ce nu te-ai căsători cu Tim?

Mary se holbă la el, atât de uluită, încât avu nevoie de câteva secunde pentru a răspunde.

— Glumeşti!

Brusc, scaunul deveni prea tare şi prea incomod, se ridică şi străbătu camera în lungime, apoi reveni dinaintea lui.

— Glumeşti? repetă ea cu milă, transformând exclamaţia în întrebare.

Pe masa de lucru zăcea o pipă; John o ridică şi începu să o umple, presând tutunul încet şi cu mare grijă, dând impresia că făcând acest lucru se concentra pentru a rămâne calm.

— Nu, nu glumesc, Mary. Este singurul răspuns logic.

— Răspuns logic? Cerule, John! Nu este câtuşi de puţin un răspuns! Cum aş putea să mă mărit cu

un băiat întârziat mintal care mi-ar putea fi fiu? E criminal!

— Palavre!

Trase din pipă furios, lovindu-şi dinţii de ea.

— Fii rezonabilă, femeie! Ce altceva poţi să faci decât să te măriţi cu el? Nu înţeleg cum de nu te-ai gândit tu la soluţia asta, dar acum, că ideea ţi-a fost dată, nu ai nici o scuză să o respingi! Asta ar fi criminal, dacă îţi place cuvântul. Mărită-te cu el, Mary Horton, mărită-te cu el!

— Nici vorbă!

Era sufocată de furie.

— Care-i problema, te sperie ce va spune lumea?

— Ştii bine că nu! Îmi este imposibil să mă mărit cu Tim! Ideea este complet nebunească!

— Vorbe, prostii! Bineînţeles că te poţi mărita cu el!

— Nu, nu pot! Sunt destul de bătrână pentru a-i putea fi mamă, sunt o fată bătrână acră şi urâtă, nu o parteneră potrivită pentru Tim!

El se ridică, se apropie de ea, o apucă de umeri şi o scutură până când simţi că ameţeşte.

— Acum ascultă-mă, domnişoară Mary Horton! Dacă tu nu eşti o parteneră potrivită pentru el, atunci el nu este un partener potrivit pentru tine! Ce înseamnă asta, nobil sacrificiu de sine? Nu pot să sufăr nobleţea, nu face decât să nefericească pe toată lumea. Am spus că trebuie să te căsătoreşti cu el şi am vorbit serios! Vrei să ştii de ce?

— O, neapărat!

— Pentru că nu puteți trăi unul fără celălalt, de-aia! Doamne Dumnezeule, femeie, se simte de la o poștă cât de mult ții la el și el la tine! Nu este o prietenie platonică și nu a fost niciodată! Ce s-ar întâmpla dacă ai alege a doua alternativă și ai înceta să-l mai vezi? Tim nu i-ar supraviețui tatălui său mai mult de șase luni, știi asta, iar tu, probabil că ai trăi un șir lung de ani ca o umbră a ceea ce erai înainte, într-o lume atât de cenușie și plină de lacrimi încât ți-ai dori să fii moartă de o mie de ori în fiecare nesfârșită zi. Cât despre prima ta alternativă, nu există asemenea azile, deoarece pentru locurile existente așteaptă liste întregi de oameni ani de zile. Tim nu ar trăi suficient ca să poată intra într-un azil. Asta vrei — să-l omori pe Tim?

— Nu, nu!

Scotoci după o batistă.

— Ascultă-mă! Trebuie să încetezi să te gândești la tine ca la o fată bătrână acră și urâtă, chiar dacă este adevărat. Desfid pe oricine mi-ar explica ce vede o persoană la cealaltă, cât despre tine, nici măcar nu ar trebui să îndrăznești a pune problema. Orice ai crede tu că ești, Tim socotește că ești cu totul altfel, mult mai atrăgătoare. Ziceai că nu știi ce Dumnezeu a putut să vadă la tine, că orice ar fi, nu poți să vezi nici măcar tu însăți. Fii recunoscătoare pentru asta! De ce să-l respingi într-un acces de mândrie sau sacrificiu de sine? Sacrificiul ăsta este atât de inutil și fără rost! Crezi că se va schimba, că se va plictisi de tine? Bagă-ți mințile în cap! Nu este un bărbat de lume, frumos și

sofisticat, este o sărmană creatură idioată, simplă şi credincioasă ca un căine! O, nu-ţi place că îţi spun asemenea lucruri, ei? Ei bine, chiar acum, în acest moment, nu există loc pentru eufemisme şi iluzii, Mary Horton; există loc numai pentru adevăr, pentru adevărul pur. Nu mă interesează de ce îţi poartă Tim această afecţiune, mă interesează doar faptul că ţi-o poartă. Te iubeşte, nimic mai simplu. Nici eu nu cunosc în mai mare măsură decât tine motivul, dar este un fapt concret. Şi, ce Dumnezeu se întâmplă cu tine, cum poţi concepe să-i respingi dragostea?

— Nu înţelegi! Mary plângea, cu capul în mâini şi cu degetele făcând ravagii prin şuviţele ordonate ale părului ei.

— O, înţeleg mai bine decât crezi, replică el mai blând. Tim te iubeşte, te iubeşte cu fiecare colţişor al fiinţei lui. Din anumite motive, dintre toţi oamenii pe care i-a cunoscut, şi-a fixat afecţiunea asupra ta şi asupra ta va rămâne. Nu va obosi sau nu se va plictisi de tine, nu te va părăsi pentru o femeie mai tânără şi mai frumoasă şi nu umblă după banii tăi. Nu vei avea de ce să te plângi, nu va trebui să-ţi plângi frumuseţea pierdută, nu-i aşa? De fapt, ei are prea multă frumuseţe pentru voi amândoi.

Mary înalţă capul, încercând să zâmbească.

— Nu se poate spune că nu eşti sincer.

— Sunt sincer pentru că trebuie să fiu. Dar asta este numai jumătatea problemei, nu-i aşa? Să nu-mi spui că, în sinea ta, nu ai recunoscut nicio-

dată că îl iubeşti în aceeaşi măsură în care te iubeşte el pe tine!

— O, am recunoscut asta, răspunse ea.

— Când? Recent?

— De mult, înainte de moartea mamei lui. Într-o seară mi-a spus că arăt ca Sfânta Tereza din icoana lui şi, nu ştiu din ce cauză, spunând asta mi-a înecat corăbiile. L-am iubit de când l-am văzut prima dată, dar abia atunci am recunoscut.

— Şi e posibil să te plictiseşti de el?

— Să mă plictisesc de Tim? Nu, o, nu!

— Atunci de ce nu poţi să te căsătoreşti cu el?

— Pentru că sunt îndeajuns de bătrână pentru a-i putea fi mamă şi pentru că e atât de frumos.

— Nu-i un argument, Mary. Toată povestea asta cu aparenţele este falsă şi nici măcar nu mă ostenesc să mă contrazic cu tine pe tema asta. Cât despre vârstă, cred că merită să discutăm. *Nu eşti* mama lui, Mary! Tu nu simţi ceea ce simţea mama lui, iar el nu te priveşte ca pe o mamă. Nu este o situaţie obişnuită, ştii doar; nu este vorba de doi oameni normal dezvoltaţi mintal şi fizic, cu o diferenţă de vârstă ce ridică îndoieli asupra autenticităţii legăturilor emoţionale dintre ei. Tu şi Tim sunteţi unici în analele omenirii. Nu mă refer la faptul că niciodată o fată bătrână trecută de patruzeci de ani nu s-a căsătorit cu un tânăr care putea să-i fie fiu, poate chiar întârziat mintal, ci la aceea că sunteţi un cuplu absolut neobişnuit din orice punct de vedere şi poţi să accepţi unicitatea voastră. Nu vă leagă nimic, cu excepţia iubirii dintre

voi, nu-i așa? Există diferența de vârstă, de frumusețe, de minte, de avere, de stare socială, de pregătire, de temperament — aș putea să tot continui, nu-i așa? Legăturile emoționale dintre tine și Tim sunt reale, suficient de reale pentru a depăși aceste diferențe. Nu cred că cineva pe lumea asta, inclusiv tu, ar putea să descopere motivul pentru care vă potriviți. Pur și simplu vă potriviți. Deci, mărită-te cu el, Mary Horton, mărită-te cu el! Va trebui să înduri îngrozitor de multe șușoteli, vă vor arăta cu degetul și diverse alte neplăceri, dar astea nu contează, în realitate, nu-i așa? Ai avut parte de chestii de genul acesta până acum, aș spune. De ce nu le dai bătrânilor bâgăreți un subiect real de discuție? *Mărită-te cu el!*

— E... e indecent, aproape obscen!

— Sunt sigur că așa va spune toată lumea.

Bărbia ei se înălță, agresiv.

— Nu-mi pasă de ce va spune lumea, sunt îngrijorată numai de efectul vorbelor asupra lui Tim, de cum îl vor trata dacă se însoară cu mine.

John Martinson zâmbi.

— Va suporta speculațiile mai bine decât ar suporta despărțirea, te asigur.

Mâinile ei zăceau încleștate în poală, iar ei își așeză mâna peste ele, strângându-le, și cu ochii scânteind.

— Ia gândește-te la altceva, Mary. De ce să nu se căsătorească Tim? Ce este atât de special la Tim? Poți să protestezi cât vrei și să spui că te-ai gândit la el ca la un bărbat, dar eu nu te cred.

Singurele dăţi când te-ai gândit la el ca la un bărbat aproape ai murit de groază, nu-i aşa? Şi asta pentru că ai făcut aceeaşi greşeală pe care o fac toţi în legătură cu cei întârziaţi. În mintea ta, Tim s-a fixat ca un copil. Dar *nu* e copil, Mary! Ca oamenii normali, întârziaţii cresc şi se schimbă pe măsură ce se maturizează; în limitele dezvoltării lor psihice, tind să fie copii. Tim este un bărbat matur, cu toate atributele fizice ale unui bărbat matur şi cu un metabolism hormonal perfect normal. Dacă ar fi fost vătămat la picior — ar merge şchiopătând, dar pentru că vătămarea lui este la creier, el şchioapătă mintal, dar acest gen de handicap nu îl împiedică să fie bărbat mai mult decât l-ar împiedica un picior rănit. De ce ar trebui ca Tim să treacă prin viaţă lipsit de şansa de a-şi satisface una din cele mai acute necesităţi ale trupului şi spiritului său? De ce ar trebui să-i fie negată bărbăţia? De ce să fie ferit de trupul său? O, Mary, a fost deja lipsit de atât de multe! *Atât de multe!* De ce să-l lipseşti de încă ceva? Nu are el, un bărbat, dreptul la bărbăţia lui? Onorează-l pe bărbatul din el, Mary Horton! Mărită-te cu el!

— Da, înţeleg.

Rămase tăcută un timp, pe gânduri. Apoi înălţă capul.

— Bine, atunci. Dacă tu crezi că în condiţiile date este soluţia cea mai bună, o să mă mărit cu el.

— Bună fată!

Expresia lui se îmblânzi.

— Veţi câştiga amândoi mai mult decât crezi, ai să vezi.

Mary se înfioră.

— Dar va fi atât de dificil!

— Tatăl lui?

— Nu cred. Nu, cred că Ron va fi mulţumit, deşi s-ar putea să fie singurul. Dar Tim şi cu mine suntem la fel de nepregătiţi în problema asta şi nu sunt sigură că sunt în stare să mă descurc cu toate implicaţiile ei.

— Îţi faci griji inutil. Necazul este că gândeşti prea mult, încerci să rezolvi lucruri care au obiceiul să se rezolve singure la timpul potrivit. Iar în ceea ce priveşte necesităţile lui Tim, aş zice că eşti foarte bine dotată.

Înăbuşindu-şi nevoia de a ţipa, Mary reuşi să pară calmă.

— N-ar trebui să am copii, nu-i aşa?

— Nu, n-ar trebui. Nu pentru că deficienţa lui Tim ar fi ereditară, nu pare să fie. Dar faci parte dintr-o grupă de vârstă în care este posibil să nu trăieşti suficient pentru a-ţi vedea odrasla la vârsta maturităţii, iar condiţia lui Tim îl exclude din start din postura de înlocuitor dacă ţi se întâmplă ceva. Pe de altă parte, eşti mai mult decât suficient de bătrână pentru a repeta nenorocul mamei lui Tim, iar dacă s-ar întâmpla, totuşi, ar fi cea mai mare ironie a sorţii. Statistic vorbind, dacă începi să ai copii după vârsta de treizeci şi cinci de ani, şansele de a avea un copil normal scad vertiginos şi, cu cât înaintezi peste această limită, ele scad şi mai mult.

— Ştiu.

— Crezi că vei regreta că nu poţi avea copii? Ar putea să te dezamăgească?

— Nu! Cum aş putea? Nu m-am aşteptat şi nu mi-am dorit niciodată să mă mărit. Tim este mai mult decât suficient pentru mine.

— Nu va fi uşor.

— Ştiu.

John îşi puse pipa pe masă şi oftă.

— Ei bine, Mary, vă doresc noroc şi toată fericirea din lume. De-acum încolo depinde numai de tine.

Mary se ridică, luându-şi geanta şi mănuşile.

— Iar eu îţi mulţumesc foarte mult, John. Îţi sunt profund îndatorată şi îţi promit că te voi ajuta cât pot de mult în munca ta.

— Nu-mi datorezi nimic. Plăcerea mea de a-l şti pe Tim fericit este mai mult decât o recompensă pentru mine. Veniţi doar să vă văd din când în când.

În loc să-l lase, pur şi simplu, pe Tim în strada Surf, Mary intră şi ea în casă. Ron era în camera de zi, privind la televizor un colaj sportiv de noapte.

— Bună seara, Mary. Nu mă aşteptam să intri atât de târziu.

Mary se aşeză pe canapea în timp ce Tim îi puse mănuşile şi geanta la loc sigur.

— Am vrut să stau de vorbă cu tine, Ron. E foarte important şi vreau să trec peste asta şi să închei până mai am curajul necesar.

— Ai dreptate, dragă! Ce zici de o ceaşcă de ceai şi de o bucată proaspătă de budincă cu frişcă?

— Excelent.

Privi în sus, spre Tim, zâmbind.

— Mâine trebuie să te duci la serviciu, Tim?

El încuviinţă.

— Nu vreau să te gonesc, dar atunci cred că e ora de culcare, băiete. Tatăl tău şi cu mine avem ceva de discutat, dar îţi promit că o să-ţi spun şi ţie sâmbăta asta. Bine?

— Bine. Noapte bună, Mary.

Nu îi ceruse niciodată să-l înveleaască în casa lui Esme.

Ron scoase cești şi farfurioare pe masa din bucătărie în timp ce apa din ibric se încălzea, privind-o curios cu coada ochiului pe Mary.

— Arăţi dărâmată, draga mea, observă el.

— Chiar sunt. A fost o seară extenuantă.

— Ce a zis profesorul despre Tim?

Ceaşca ei era ciobită; şedea tăcută, frecându-şi vârful degetului, înainte şi înapoi de marginea ciobiturii, străduindu-se să găsească modul cel mai potrivit de a aborda subiectul. Când îl privi pe Ron, arăta bătrână şi obosită.

— Ron, nu am fost chiar sinceră când ţi-am spus pentru ce îl duc pe Tim la John Martinson în seara asta.

— Nu?

— Nu.

Degetul ei se mişca de jur împrejur pe marginea ceştii; privi spre el, incapabilă să vorbească, privind în ochii aceia mari şi albaştri, atât de

asemănători cu ai lui Tim ca formă şi atât de diferiţi ca expresie.

— Este foarte dificil pentru mine, deoarece nu cred că bănuieşti ce am să-ţi spun. Ron, te-ai gândit vreodată că îmi va fi greu să-l iau pe Tim la mine dacă ţi se întâmplă ceva?

Mâna de pe cutia de ceai tremură; ceaiul se vărsă pe masă.

— Te-ai răzgândit, da?

— Nu. Nu aş face asta, Ron, decât dacă nu eşti de acord cu soluţia mea la problema noastră.

Îşi prinse mâinile în faţa ceştii şi reuşi să-l privească ferm.

— Tim şi cu mine am avut întotdeauna o relaţie foarte specială, ştii asta. Din toţi oamenii pe care i-a întâlnit, pe mine mă place cel mai mult. Nu ştiu de ce, iar eu am renunţat să-mi mai pun întrebarea. Nu greşesc foarte mult dacă spun că mă iubeşte.

— Nu, nu greşeşti. Te iubeşte, Mary. De asta vreau ca tu să fii cea care să aibă grijă de el după moartea mea.

— Şi eu îl iubesc. L-am iubit din prima clipă în care l-am văzut, stând în soare şi privind betoniera ce descărca ciment peste oleandrii lui Emily Parker. Atunci nu ştiam că este întârziat mintal, dar când am aflat, nu s-a schimbat nimic, de fapt m-a determinat să-l iubesc mai mult. Multă vreme nu am dat importanţă diferenţei de sex, până când, mai întâi Emily Parker şi apoi fiica ta m-au şocat destul de dur în legătură cu acest subiect. Tu l-ai ferit pe Tim întotdeauna de asemenea lucruri, nu-i aşa?

— Am fost nevoit, Mary. Eș și cu mine fiind atât de bătrâni, știam că există o șansă foarte mare ca noi să nu fim aici când Tim va fi matur, deci am discutat ce avem de făcut încă de când era puști. Fără supravegherea noastră și el fiind atât de frumos, părea foarte posibil să intre în buclucuri mari dacă ar fi aflat de tânăr ce înseamnă femeile. A fost ușor până când a trebuit să meargă la lucru, dar după ce a început să lucreze cu Harry Markham știam că va fi greu. Așa că m-am dus să vorbesc cu Harry și i-am spus clar că nu vreau ca vreunul din băieți să caute să-l bage pe Tim în bucluc sau să încerce să-l deștepte în legătură cu păsărelele. L-am avertizat pe Harry că dacă încearcă vreunul dintre ei ceva, le aduc poliția pe cap pentru coruperea unui minor și, pe deasupra, a unui minor a cărui minte nu face un dolar. A fost singurul lucru pe care l-am cerut și presupun că s-au distrat păcălindu-l cu alte chestii, dar trebuie să spun că în privința sexului au fost cumsecade, chiar îl păzeau și țineau femeile la distanță. Bill Naismith vine de obicei împreună cu Tim pe cea mai mare parte a drumului de la serviciu până acasă, pentru că locuiește pe Coogie Bay Road. Deci, până la urmă, lucrurile s-au rezolvat binișor. Am fost norocoși, desigur. Exista întotdeauna posibilitatea să se întâmple ceva, dar nu s-a întâmplat niciodată.

Mary simți valul înțepător al sângelui invadându-i fața.

— De ce erați atât de drastici în privința asta, Ron? întrebă, încercând cu disperare să amâne momentul mărturisirii.

— Păi, Mary, trebuie întotdeauna să pui în balanță plăcerea și durerea, nu-i așa? Iar mie și lui Es ni s-a părut că bietul Tim ar avea parte de mai multă durere decât de plăcere din poveștile astea cu femei și sex. Mama și cu mine am hotărât că e mai bine să rămână ignorant. E foarte adevărat că nu ți-e dor de ceea ce nu cunoști și, făcând o muncă atât de grea, problema asta nu a fost o povară pentru el. Bănuiesc că pare crud pentru cineva care privește lucrurile din exterior, dar noi credeam că procedăm cum trebuie. Ce zici, Mary?

— Sunt sigură că ați acționat în interesul lui, Ron. Ca întotdeauna de altfel.

Dar el păru să interpreteze răspunsul ca evaziv, deoarece se grăbi să continue explicația:

— Din fericire, am avut un exemplu chiar sub nasul nostru, când Tim era adolescent. Mai în josul străzii locuia o fată debilă, iar mama ei a avut o groază de probleme cu ea. Era mult mai bolnavă decât Tim, cam de patru pence la minte, și urâtă. Un ticălos a profitat de ea când avea cincisprezece ani, era grasă, plină de coșuri și alte chestii de-astea. Unii bărbați sunt în stare de orice porcărie. Și de atunci a fost mereu însărcinată, biata prostuță, a avut o serie de copii chiori, cu buză de-iepure și ciungi, unul după altul, până când au dus-o la un azil. Aici legea greșește, Mary, ar trebui să cuprindă o prevedere pentru avorturi în cazurile

astea. Bărbaţii ajungeau la ea chiar şi la azil şi până la urmă i-au legat trompele. Mama ei ne-a spus să nu-l lăsăm pe Tim să-i vină idei, în nici un caz.

Ignorând murmurul liniştitor al lui Mary, se ridică şi traversă încăperea agitat; era dureros de vizibil faptul că decizia luată cu ani în urmă încă îl mai îngrijora.

— Există tipi şi tipe cărora nu le pasă dacă un copil e idiot. Tot ce vor e puţină distracţie şi le convine faptul că nu trebuie să-şi facă griji din cauza lui pentru că nu este destul de deştept să-i urmărească şi să le dea bătaie de cap dacă se plictisesc de el. De ce le-ar păsa? Ei cred că este atât de idiot încât nu simte nimic în felul în care simţim noi, oamenii obişnuiţi. L-ar goni ca pe un câine, rânjind cu toată faţa pentru că prostul de el se întoarce la ei dând din coadă şi cu burta la pământ. Dar debilii ca Tim şi ca fata din josul străzii *simt*, Mary, nu sunt chiar atât de idioţi, în special Tim. Doamne Dumnezeule, până şi un animal poate să simtă! Nu pot să uit niciodată, când Tim era mic, avea şapte sau opt ani. Abia începea să vorbească de parcă ştia ce semnificaţie au cuvintele... A intrat în casă cu o pisicuţă zgribulită şi Es i-a spus că poate să o păstreze. Nu mult timp după ce pisicuţa a devenit pisică, a început să se umfle ca un balon şi ştiam ce urmează — pisicuţe. Eram înnebunit, dar, spre norocul meu, gândeam eu, a fătat chiar în spatele căminului îmbrăcat în cărămidă din camera noastră şi am hotărât să scap de pui înainte ca Tim

să afle ceva. A trebuit să scot jumătate din cărămizi ca să ajung la ei, nu știu cum a reușit să se ascundă acolo. Erau pline de funingine, ea și pisicuțele, și o și vedeam pe Es prăpădindu-se de râs și zicând că parcă ar fi pisici negre, că funinginea nu se observă. Oricum, am luat toți puii, i-am dus în curte și i-am aruncat în canal. Și, în toată viața mea, nu am regretat ceva mai mult decât acest gest. Sărmana pisică s-a plimbat prin jurul casei zile întregi, plângând și țipând în căutarea puilor ei, întorcându-și capul spre mine și privindu-mă cu ochii aceia verzi plini de încredere, de parcă ar fi socotit că eu pot să-i găsesc. Și plângea, Mary, plângea cu lacrimi adevărate ce se rostogoleau pe fața ei de parcă ar fi fost o ființă omenească. N-am crezut niciodată că animalele pot plânge cu lacrimi adevărate. Iisuse! Îmi venea să-mi bag capul în cuptor și să dau drumul la gaz. Es n-a vorbit cu mine o săptămână și de fiecare dată când pisica plângea, plângea și Tim.

Trăgându-și scaunul mai aproape de masă, se așeză din nou, cu mâinile întinse. Vechea casă era cufundată în liniște, se surprinse Mary gândind în timp ce Ron făcea un efort să-și revină; se auzea doar ceasul demodat de bucătărie și zgomotul înghițiturilor lui Ron. Nu era de mirare că nu-i mai plăcea după ce o cunoscuse altfel.

— Înțelegi deci, Mary, dacă o pisică poate avea sentimente, atunci și un debil ca Tim poate avea, și chiar mai mult, pentru că el nu este chiar așa de debil. Nu o fi dat foc lumii cu ideile lui, dar are o ini-

mă, Mary, o inimă mare şi plină de iubire. Dacă ar fi avut o femeie pe care să o iubească, crezi că ea l-ar fi putut iubi, ei? Ar fi fost doar o piesă pe lângă ea, atâta tot, iar el s-ar fi gudurat în jurul ei. Nu aş fi putut să suport. Tim are un chip frumos şi un trup frumos şi au existat femei — şi bărbaţi — care au umblat după el încă de când avea doisprezece ani. Ce crezi că s-ar fi întâmplat cu Tim după ce l-ar fi dat deoparte? S-ar fi uitat la mine ca biata pisică, aşteptând să-i aduc prietena înapoi, şi nu ar fi înţeles de ce nu încerc măcar.

Se lăsă linişte. În interiorul casei se auzi zgomotul unei uşi trântite. Ron ridică privirea şi păru să-şi amintească de faptul că Tim era cu ei în casă.

— Scuză-mă un minut, Mary.

Mary rămase ascultând ceasul zgomotos şi monoton până când Ron reveni.

— Tipic australian, băiatul ăsta. Nu poţi să-l bagi în mai multe haine decât este strict necesar şi dacă are cea mai mică şansă, începe şi hoinăreşte prin casă gol-goluţ, cum l-a făcut maică-sa. Are prostul obicei să iasă din baie după duş şi să umble peste tot fără nici o haină pe el, deci m-am gândit să mă asigur că nu vine aici după ceva.

O privi sever.

— Sper că se comportă bine când stă la tine.

— Se comportă perfect, răspunse ea, simţindu-se jenată.

Ron se aşeză din nou.

— Ştii, e o adevărată binecuvântare că facem parte din clasa socială a muncitorilor, Mary. A fost

mai uşor să-l ascundem pe Tim decât dacă ţineam de categoria celor ca bărbatul lui Dawnie, Mick. Pentru snobii ăştia înţepaţi e mai greu să treacă neobservaţi, sunt mai vicleni, bărbaţii şi femeile, dar în special bărbaţii, bănuiesc. În loc să bea la un bar public cu tipi cumsecade, la Seaside, ar sta într-un salon sofisticat cu toate femeile lascive şi toate zânele sâsâite ale lumii. Clasa noastră are totul mai bine organizat, mulţumesc stelei mele norocoase. Negrul e mai negru, iar albul e mai alb şi nu există atâta gri între ele. Sper să înţelegi, Mary, de ce am făcut aşa.

— Înţeleg. Înţeleg, într-adevăr. Problema este că Tim s-a trezit, mulţumită televizorului. A privit scenele de dragoste şi a decis că este un mod foarte bun de a-mi arăta cât de mult mă place.

— O, Doamne! Credeam că l-am speriat, credeam că l-am înfricoşat atât de tare încât nu va încerca niciodată.

— Probabil că aţi reuşit să-l speriaţi, dar vezi, el nu a făcut asocierea între ceea ce făcea şi cele cu care l-aţi speriat voi. În mintea lui nu a pornit ca ceva carnal. Voia doar să-mi arate cât de mult mă place. Şi făcând asta, din nefericire, a descoperit că îi place foarte mult.

Ron era îngrozit.

— Vrei să spui că te-a violat? Nu cred!

— Bineînţeles că nu! M-a sărutat, asta e tot. Dar i-a plăcut şi de atunci îl preocupă. Am reuşit să-l conving că este interzis între noi, dar s-a trezit, Ron, s-a trezit! S-a întâmplat doar o dată, n-aş fi

permis să se întâmple iarăşi, dar, cum am putea, tu sau eu, să-l scoatem din minte ceea ce s-a întâmplat? Ce s-a făcut e bun făcut! Până când nu era nimic adevărat în ceea ce gândeau Dawnie sau Emily Parker sau oricine altcineva... nu conta, dar de când Tim m-a sărutat, aproape că am înnebunit gândindu-mă ce voi face cu el dacă se întâmplă ceva cu tine.

Ron se relaxă.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Ei bine, n-am ştiut încotro s-o apuc, cu cine să vorbesc despre aşa ceva. Acesta a fost motivul pentru care l-am dus pe Tim la John Martinson în seara asta, am vrut să-l vadă şi să-mi spună cinstit părerea asupra întregii situaţii.

— De ce n-ai vorbit cu mine, Mary? întrebă Ron jignit.

— Cum aş fi putut să vorbesc cu tine, Ron? Eşti tatăl lui Tim, eşti prea aproape de toate astea pentru a putea fi obiectiv. Dacă aş fi vorbit mai întâi cu tine, probabil că am fi ajuns la concluzia că nu există altă soluţie decât să-l separăm pe Tim de mine. M-am dus la John Martinson pentru că are foarte multă experienţă cu oameni întârziaţi mintal şi este preocupat de ei în mod real. M-am gândit că dintre toţi oamenii pe care îi cunosc el este singurul capabil să se gândească la Tim înainte de toate şi asta şi voiam, pe cineva capabil să se gândească exclusiv la Tim.

— În regulă, Mary, înţeleg. Ce a spus?

— Mi-a oferit o soluție și felul în care mi-a prezentat-o m-a convins de faptul că, fără nici o îndoială, este lucrul cel mai înțelept de făcut. I-am spus că presupun că vei fi de acord după ce vei auzi toată motivația, dar mărturisesc că, în sinea mea, nu mai sunt atât de convinsă de acest lucru pe cât eram când l-am asigurat de asta pe John Martinson. Orice ai spune sau gândi, te asigur că deja am spus și am gândit eu, deci nimic din ce ai putea spune nu mă va surprinde sau jigni.

Întinse ceașca după încă un ceai, ca să aibă ceva de făcut.

— Am patruzeci și cinci de ani, Ron, sunt destul de în vârstă pentru a putea fi mama lui Tim și sunt o femeie știutoare, nu prezint nici o atracție fizică pentru bărbați. Ceea ce vede Tim la mine mă depășește, dar cert este că există ceva. John Martinson spune că ar trebui să mă mărit cu Tim.

— Da?

Curios lucru, fața lui era inexpresivă.

— Da.

— De ce?

— Pe scurt, pentru că Tim mă iubește și pentru că Tim este bărbat, nu copil. A însoți tinerețea și frumusețea lui Tim cu mine este de parcă ai împerechea un cal pur-sânge cu o corcitură, și i-am spus-o. Iartă-mă că îți spun, dar mi-a răspuns că acest lucru poate fi privit din două puncte de vedere, că alăturarea inteligenței mele cu stupiditatea lui Tim este la fel de rea. Nu a spus-o chiar așa, cuvintele lui au fost: "Dacă tu nu ești o parteneră potrivită

pentru Tim, atunci el nu este un partener potrivit pentru tine". Părerea lui este că nici unul dintre noi nu este o partidă pentru o căsnicie, deci ce este atât de înspăimântător? M-am opus în continuare întregii idei, în principiu bazându-mă pe marea diferență de vârstă, dar a spulberat și acest argument. Tim mă place pe mine, nu pe fata din vecini sau pe fiica vreunui coleg de muncă. Ceea ce m-a convins că John Martinson are dreptate a fost ceva la care nu m-am gândit deloc și sunt sigură că nu te-ai gândit nici tu. Suntem prea apropiați de Tim pentru a vedea acest lucru.

Clătină din cap.

— Tim este un bărbat matur, Ron, din acest punct de vedere este perfect normal. John a fost chiar brutal de sincer în privința asta, m-a luat de umeri și m-a scuturat de mi-au clănțănit dinții, pentru că îl irita lipsa mea de clarviziune și înțelegere în legătură cu Tim. Ce este cu mine, m-a întrebat, de pot să-i refuz lui Tim dreptul de a fi bărbat în singurul fel în care poate să fie vreodată bărbat? De ce să nu profite de tot ceea ce-i poate oferi viața? Nu am privit lucrurile astfel niciodată înainte, eram atât de preocupată de ce ar crede lumea, de cum și-ar bate joc de el și l-ar tachina pentru faptul că s-a însurat cu o fată bătrână bogată care i-ar putea fi mamă. Dar trecusem complet cu vederea faptul că e îndreptățit să ia cât poate de la viață.

Începu iarăși să exploreze marginea ceștii cu vârful degetului; Ron își ascundea foarte bine reacțiile, Mary nu putea să-și dea seama ce

gândește el și, parcă pentru a o tulbura mai mult, ridică ceainicul pentru a-i umple ceașca.

— Am auzit cu toții despre ciudățenii. Țin minte că odată, la birou, eram foarte necăjită pentru că una dintre fete se îndrăgostise de un paralitic care refuza să se căsătorească cu ea. Archie o cunoștea pe fată suficient de bine pentru a fi sigur că va fi femeia unui singur bărbat, că în viața ei nu va exista alt bărbat în afara acestuia. S-a dus să-l vadă pe individ și i-a spus să nu înlăture șansa lor de a fi fericiți doar pentru faptul că nu este bărbat într-o anumită privință. Și toți am fost de acord că Archie a procedat corect, nu exista nici un motiv ca fata să nu se mărite cu omul ei din scaunul cu rotile. În viață există mult mai multe, i-a spus Archie. Există în viață mult mai multe, Ron, dar ce ne facem cu Tim? Cât de multe există pentru el în viață și cât de multe ar putea să existe? Acum că ni s-a pus problema, avem oare dreptul să-i negăm lui Tim ceva la care are acces ca ființă omenească? Aceasta este cheia argumentației lui John Martinson.

— Ne-a cam pus pe gânduri, nu-i așa? zise el.

Ron își trecu obosit mâna prin păr.

— Nu m-am gândit niciodată așa la problema asta.

— Ei bine, am recunoscut adevărul argumentului lui, am fost nevoită să recunosc. Dar de ce eu? am întrebat. Desigur, Tim poate să găsească o fată mai bună ca mine. Dar poate? Poate, într-adevăr? Orice aș fi, Tim mă iubește. Și orice ar fi Tim, îl iubesc. Cu mine va fi în siguranță, Ron, și dacă

măritându-mă cu el pot să-i întregesc viața, atunci mă voi mărita cu el în ciuda tuturor, inclusiv a ta.

Senzația ei de echilibristică pe marginea prăpastiei dispăruse complet pe măsură ce vorbea; Ron o privi curios. O văzuse de multe ori ieșită din starea ei de calm obișnuit, dar niciodată ca acum, atât de vie și vibrantă. Nu era chiar ștearsă, indiferent de dispoziția în care se afla, dar, în general, fața ei netedă și bună se distingea numai prin tărie de caracter. Acum părea însuflețită de o frumusețe aprinsă care se va stinge o dată cu stingerea zelului ei, se surprinse întrebându-se ce i-ar putea aduce ei mariajul cu Tim. Mai bătrân și infinit mai lumesc decât Mary, știa că nu există un răspuns ușor la această întrebare.

— În mod normal, femeilă trăiesc mai mult, continuă ea aprins, deci există șansa să fiu alături de el mulți ani de acum încolo. Nu sunt atât de bătrână încât anii mei în plus să constituie un considerent major. El nu va pleca să caute o femeie mai tânără și mai drăguță pentru că nevasta lui este bătrână și ștearsă. Sunt bătrână și ștearsă acum, Ron, dar asta nu-l deranjează deloc. M-am gândit să trăiesc, pur și simplu, cu el pentru că în ochii multor oameni aceasta ar fi în mai mică măsură un păcat. Dar John Martinson are dreptate. Căsătoria este mai potrivită. Dacă mă căsătoresc cu el, am autoritate legală totală asupra vieții lui; Dawnie nu-l poate lua niciodată. Vezi, Dawnie mă cam îngrijorează în ultimul timp. Nu știu dacă te-ai gândit cât de ușor îi poate scoate pe Tim de sub tutela mea în momentul

în care ţi se întâmplă ceva. De ce te-ai fi gândit? Este fiica ta şi o iubeşti mult. Dar ea nu mă iubeşte pe mine deloc şi nu va recunoaşte niciodată că pentru Tim sunt mai bună decât ea. Scrisorile tale pentru ea şi Mick, dreptul de reprezentant, toate acestea nu înseamnă nimic dacă Dawnie vrea să-mi facă necazuri. După moartea ta, Dawnie devine tutorele legal al lui Tim în faţa oricărei instanţe din ţară, indiferent de dorinţa ta. Eu nu sunt rudă, nici măcar nu-l cunosc pe Tim de foarte mult timp, iar relaţia noastră este mai mult decât suspectă. Când m-ai rugat să-l iau pe Tim, nu m-am gândit mai departe de faptul că aveai o încredere oarbă în mine, dar cred că eşti destul de obiectiv pentru a o vedea pe Dawnie în adevărata ei lumină. Îl iubeşte pe Tim, dar mă urăşte pe mine cu atât mai mult, iar Tim ar deveni o victimă pe altarul ei. John Martinson nu ştia cât de mult mă duşmăneşte Dawnie şi, cu toate acestea, a fost convins că nu există decât o singură soluţie. *Trebuie* să mă căsătoresc cu Tim.

Ron râse strâmb.

— Nu-i caraghioasă viaţa ? Ai dreptate asupra unui lucru, Mary. Oamenii ar înţelege dacă doar ai trăi cu el mult mai uşor decât vor înţelege căsătoria. Este una din situaţiile ciudate în care căsnicia este o crimă, nu-i aşa?

— Este exact cuvântul pe care i l-am spus lui John Martinson. Criminal.

Ron se ridică şi ocoli masa pentru a-şi pune braţul în jurul umerilor ei, apoi se înclină şi o sărută pe frunte.

— Eşti o fiinţă bună, Mary. Voi fi foarte fericit să te văd măritată cu fiul meu. Eu şi Es n-am fi putut dori un răspuns mai bun şi cred că te binecuvântează şi ea. Dar ar fi mai bine să se întâmple foarte curând, Mary, foarte curând. Dacă sunt aici şi întăresc prin testament că aprob acest lucru, atunci Dawnie nu poate să mai facă nimic. Dacă o laşi până după moartea mea, nu vei avea nici o bază de discuţie. Ar fi trebuit să văd şi singur cum stau lucrurile, dar omul este întotdeauna puţin orb atunci când e vorba despre copiii lui.

— Acesta este motivul pentru care a trebuit să discutăm chiar în seara asta. Va trebui să mă duc la un spital câteva zile, ca să mă asigur că nu voi avea copii, dar cred că ar trebui să ne căsătorim cât de curând cu putinţă.

— Ai dreptate! Lunea viitoare vom merge în oraş pentru a obţine autorizaţia şi cred că vă veţi putea căsători la sfârşitul săptămânii.

Mary mângâie drăgăstos bărbia ţepoasă.

— Nu mi-aş fi putut dori un socru mai drăguţ decât tine, Ron. Îţi mulţumesc foarte mult pentru înţelegere şi pentru consimţământ.

24

Până la urmă deciseră să nu-i spună lui Dawnie despre nuntă decât după ce faptul se va fi consumat, dar în ziua în care Mary şi Ron discutară acest lucru, ea îi spuse lui Archie Johnson:

— Sfinte stridii suferinde, glumeşti!

A avut nevoie de mult timp ca să-i explice că era cât se poate de serioasă. Şi după trecerea şocului iniţial, Archie îşi reveni şi o felicită sincer.

— Mary dragă, nu pot să-ţi spun cât de fericit sunt pentru tine. Este cea mai ciudată potrivire de la Chopin şi George Sand încoace, dar dacă cineva de pe mingea asta bătrână de noroi ştie ce face, apoi ăştia sunteţi voi. N-am de gând să-ţi amărăsc viaţa ridicând tot soiul de obiecţii, pentru că sunt al naibii de sigur că tu te-ai gândit deja la toate. Singurul lucru pentru care îmi pare rău este faptul că, după toţi anii aceştia în care mă credeam în siguranţă, o să te pierd. Pe chestia asta îmi vine să plâng.

— De ce Dumnezeu să mă pierzi?

— Păi nu trebuie să-ţi laşi serviciul ca să ai grijă de Tim al tău?

— Cerule, nu! Am nevoie de trei luni libere, aproape imediat, şi îmi pare rău că nu te-am avertizat din timp, dar nu am de gând să renunţ la serviciu şi nici Tim. Cred că este mai bine pentru amândoi să ieşim printre oamenii obişnuiţi. Dacă am renunţa la muncă şi nu am vedea pe altcineva în afară de noi înşine, ne-am deteriora amândoi.

— Mi-ar plăcea să vin la nunta ta, Mary. Ţin foarte mult la tine şi, deşi nu l-am întâlnit pe Tim, ţin foarte mult şi la el pentru că a adus o schimbare atât de mare în viaţa ta.

— Mi-ar face plăcere ca tu şi Tricia să veniţi la nunta mea.

— Când va fi?

— Vinerea viitoare, după-amiază, la birourile Registrar General's.

— Atunci de ce nu îţi iei liber chiar din momentul acesta? Dacă tot trebuie să mă descurc cu Celeste Murphy trei luni, aş putea să înfrunt muzica de pe acum.

— Fii binecuvântat, dar nu, mulţumesc. O iau pe Celeste sub aripa mea până miercurea viitoare. Va fi suficient de devreme atunci.

Emily Parker primi vestea foarte bucuroasă. Mary o invitase la ea după cină în seara aceea şi îi spusese noutatea.

— Doamne Sfinte, drăguţă, este exact ce vă trebuie la amândoi. Sunt grozav de încântată, zău că sunt. Este foarte sănătos ceea ce faceţi şi să trăiţi fericiţi până la adânci bătrâneţe.

— Veniţi la nunta mea?

— Mulțam, n-aș lipsi pentru nimic în lume. Să ai noroc, domnișoară Horton, sunt foarte mândră de dumneata!

În aceeași seară Mary se duse și la Harry Markham, după ce reuși să o împingă pe Emily Parker de cealaltă parte a tufelor de camfor.

Harry o privi curios pe vizitatoarea sa, sigur fiind de faptul că o mai văzuse undeva, dar incapabil să o localizeze.

— Îți aduci aminte că ai renovat casa lui Emily Parker din Artarmon, acum doi ani, domnule Markham?

— Mda, sigur.

— Sunt Mary Horton, vecina lui Emily Parker.

Fața lui se lumină.

— O, adevărat, adevărat! Știam eu că vă cunosc de undeva.

— Nu am venit pentru afaceri, domnule Markham, am venit să vorbim despre Tim Melville.

— Tim Melville?

— Chiar așa, Tim Melville. S-ar putea să fie un șoc pentru dumneata, domnule Markham, dar vinerea viitoare mă căsătoresc cu Tim.

Sărmanul Harry înghiți în sec timp de un minut întreg până când își regăsi vocea necesară ca să îngaime:

— Vă căsătoriți cu *Tim Idiotul*?

— Corect, vinerea viitoare. În condiții normale, auzind de la doamna Parker ce soi de glume vă place să-i faceți, l-aș convinge să-și aleagă alt patron, dar i-a plăcut să lucreze cu dumneata și cu

oamenii dumitale, deci voi fi fericită să-l văd că rămâne la dumneata.

Ochii lui Harry trecură de la ea la imensul Bentley parcat pe trotuar. Își aduse aminte că era socotită cea mai bogată femeie din Artarmon și decise că merita să fie împăciuitor.

— Ei bine, m-ați cam dărâmat! Asta da veste, nu-i așa?

— Sunt sigură că este, domnule Markham. Oricum, nu am prea mult timp de discuții și vreau s-o scurtez pe cât posibil. Sunt vreo două lucruri pe care trebuie să le clarificăm chiar acum. În primul rând, ai dori să-l păstrezi pe Tim ca angajat al dumitale dacă își ia trei luni libere începând de miercurea viitoare? În al doilea rând, dacă dorești să rămână angajatul dumitale, ești dispus să-ți ții oamenii în frâu în legătură cu subiectul căsniciei lui Tim?

Încă zbuciumându-se, Harry scuturâ din cap parcă pentru a și-l limpezi.

— La naiba, domnișoară Horton, nu știu ce să spun.

— Atunci îți sugerez să te hotărăști, domnule Markham. Nu pot să stau aici toată noaptea.

Harry se gândi un moment.

— Ei bine, o să fiu sincer cu dumneavoastră, domnișoară Horton. Tim ne place, mie și echipei mele. E un moment bun să-și ia trei luni libere acum, pentru că vine vara și pot să găsesc un student sau doi ca muncitori ocazionali, deși o să am nevoie de câțiva ca să-i țină locul lui Tim, bastarzi

inutili și mucoși ce sunt. Tim lucrează cu mine de doisprezece ani și e un muncitor al naibii de bun. Ar trebui să caut mult mai mult de trei luni ca să găsesc altul la fel de vesel, amabil și de încredere ca Tim, așa că, dacă nu aveți nimic împotrivă, aș dori să-l păstrez pe micuț.

— Bun. Cât despre al doilea punct, sper să ai înțelepciunea de a înțelege că ar fi foarte dăunător pentru Tim dacă ar fi tachinat pe tema căsniciei sale. În schimb, puteți continua cu genul de feste și glume pe care Tim pare să le accepte ca obișnuite. De fapt, acestea nu îl supără. Dar subiectul căsniciei este tabu absolut și îți dau cuvântul de onoare că, dacă descopăr vreodată că l-ați supărat sau umilit pentru faptul că s-a însurat cu o fată bătrână bogată, vă fac bucățele, pe dumneata și pe membrii echipei dumitale, din punct de vedere moral și financiar. Nu pot să vă împiedic să discutați despre asta și nici nu visez așa ceva, din moment ce sunt sigură că este un subiect de bârfă interesant și picant. Dar când Tim este de față nu trebuie să pomeniți nimic, niciodată despre asta, decât pentru a-i adresa felicitările de rigoare. S-a înțeles?

Mary Horton era mai mult decât un adversar potrivit pentru Harry Markham, acesta se predă fără luptă.

— Da, bineînțeles, domnișoară Horton, orice spuneți dumneavoastră, domnișoară Horton.

Mary îi întinse mâna.

— Mulțumesc foarte mult, domnule Markham, apreciez cooperarea dumitale. La revedere.

Următorul pe lista lui Mary era ginecologul. Având clar în minte ceea ce trebuia să facă, Mary dărâma obstacol după obstacol, succesiv, şi îi plăcea mai mult decât se aşteptase. Aceasta era treaba ei, să rezolve probleme; nu avea momente de îndoială, nu se răzgândea, acum că se hotărâse.

În biroul ginecologului, îi explică acestuia foarte calmă întreaga situaţie.

— Nu pot să risc o sarcină, sir, sunt sigură că înţelegeţi. Presupun că va trebui să mă internaţi în spital pentru a-mi lega trompele, deci m-am gândit că, în timp ce vă faceţi de lucru cu mine acolo, ar trebui să rezolvaţi ceva şi în legătură cu faptul că sunt virgină. Nu pot să pun în pericol relaţia aceasta prin trădarea celui mai mic semn de durere şi înţeleg că este foarte dureros pentru o femeie să-şi înceapă activitatea sexuală la vârsta mea.

Ginecologul îşi duse pripit mâna la gură, pentru a-şi ascunde zâmbetul involuntar; în mai mare măsură decât majoritatea bărbaţilor, el era obişnuit cu specia din care făcea parte Mary Horton, deoarece în spitalele australiene lucrau multe femei ca ea. Afurisite de fete bătrâne, dedicate trup şi suflet, gândi el, toate sunt la fel. Agere; practice şi cu o gândire deconcertantă şi, totuşi, în sinea lor femei, pline de mândrie, sensibilitate şi o blândeţe ciudată. Depăşind amuzamentul, ciocăni cu creionul în masă, bâlbâindu-se:

— Cred că sunt de acord cu dumneavoastră, domnişoară Horton. Acum, vreţi să treceţi în spatele

paravanului şi să vă dezbrăcaţi? Sora va veni imediat să vă aducă un halat.

Până sâmbătă dimineaţa, Tim era singurul care mai trebuia să afle. Mary îl rugase pe Ron să nu-i spună, dar refuză să plece la cabană doar cu Tim.

— Bineînţeles că vii cu noi, Ron, zise ea ferm. De ce ar trebui să facem vreo schimbare? Încă nu suntem căsătoriţi. Pot foarte bine să-l iau pe Tim deoparte şi să-i spun.

Ocazia se ivi în timpul după-amiezii; Ron plecă să se întindă puţin, făcându-i cu ochiul lui Mary în drum spre dormitorul său.

— Tim, ce-ar fi să ne ducem pe plajă, să stăm la soare?

El sări în picioare imediat, numai zâmbet.

— O, ce bine, Mary. E destul de cald ca să înotăm?

— Nu cred, dar oricum nu contează. Vreau să stau de vorbă cu tine, nu să înotăm.

— Îmi place să stau de vorbă cu tine, Mary, mărturisi el. N-am mai stat de vorbă de foarte multă vreme.

Mary râse.

— Linguşitorule! Doar vorbim tot timpul.

— Nu aşa ca atunci când spui "Tim, vreau să stau de vorbă cu tine". Atunci sunt cele mai bune discuţii, înseamnă că ai ceva foarte bun de spus.

Ochii ei se deschiseră larg.

— Eşti isteţ, nu-i aşa? Haide atunci, amice, nu mai târâgăna!

Îi era greu să se deconecteze de dispoziția intens practică și energică a ultimelor zile și, un timp, șezu pe nisip tăcută, încercând să coboare de pe platoul de istețime preocupată. Fusese necesar să adopte această atitudine pentru sănătatea ei mentală, altfel nu ar fi reușit să spună și să facă tot ce trebuia; orice semn de vulnerabilitate din partea ei ar fi produs un dezastru. Acum duritatea nu mai era necesară și trebuia înlăturată.

— Tim, știi ceva despre căsătorie?

— Cred că da. Este ce sunt mama și tata și ce-a făcut Dawnie.

— Poți să-mi spui mai multe despre asta?

— Habar n-am!

Își trecu degetele prin părul des și auriu, strâmbându-se.

— Înseamnă să te duci și să trăiești cu cineva cu care nu ai trăit întotdeauna, nu-i așa?

— În parte.

Mary îl privi.

— Atunci când crești și nu mai ești un copil, sfârșești prin a cunoaște pe cineva care îți place atât de mult încât te hotărăști să trăiești cu persoana respectivă în loc de mama și tata. Și dacă persoana care îți place te place și ea pe tine, atunci mergeți la un preot sau la un judecător și vă căsătoriți. Amândoi semnați o bucățică de hârtie și semnarea acelei bucățele de hârtie înseamnă că v-ați căsătorit și puteți trăi împreună tot restul vieții fără a-l ofensa pe Dumnezeu.

— Chiar înseamnă că poţi trăi împreună tot restul vieţii?

— Da.

— Atunci de ce nu m-aş căsători cu tine, Mary? Mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu tine, mi-ar plăcea să te văd îmbrăcată în rochie lungă şi albă, ca Dawnie şi ca mama în poza de la nuntă din dormitor.

— Multe fete poartă rochii lungi şi albe atunci când se căsătoresc, Tim, dar nu rochia lungă şi albă te face să fii căsătorit, ci bucăţica de hârtie.

— Dar mama şi Dawnie au purtat rochii lungi şi albe! susţinu el încăpăţânat, înamorat de idee.

— Chiar ţi-ar plăcea să te căsătoreşti cu mine? întrebă Mary, alungându-i ideea cu rochia albă şi lungă.

Tim scuturâ capul hotărât şi zâmbi.

— O, da, chiar mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu tine, Mary. Atunci aş putea trăi cu tine tot timpul, nu ar trebui să plec acasă duminică seara.

Râul alerga pe drumul lui la vale, spre mare, lipăind şi bolborosind mulţumit; Mary goni o muscă insistentă de pe faţă.

— Ai vrea să trăieşti cu mine mai mult decât să trăieşti cu tatăl tău?

— Da. Tata îi aparţine mamei, el doar aşteaptă să se ducă la ea în pământ, nu-i aşa? Eu îţi aparţin ţie, Mary.

— Ei bine, tatăl tău şi cu mine am discutat despre tine în seara în care te-am adus acasă de la domnul Martinson şi am hotărât că pentru tine ar fi bine ca noi doi să ne căsătorim. Ne facem foarte

multe griji pentru ce se va întâmpla cu tine, Tim, şi nu există pe lumea asta cineva care să ne placă mai mult ca tine.

Ochii albaştri scânteiară în lumina reflectată de râu.

— O, Mary, vorbeşti serios? Chiar vorbeşti serios? Te căsătoreşti cu mine?

— Da, Tim, mă voi căsători cu tine.

— Şi atunci voi putea trăi cu tine, chiar pot să-ţi aparţin?

— Da.

— Putem să ne căsătorim astăzi?

Mary clipi spre râu, brusc întristată.

— Nu astăzi, dragul meu, dar foarte curând. Vinerea viitoare.

— Tata ştie când?

— Da, ştie că va fi vinerea viitoare. Totul e aranjat.

— Şi o să porţi o rochie lungă şi albă, ca mama şi Dawnie a mea?

Clătină din cap.

— Nu, Tim, nu pot. Mi-ar plăcea să port o rochie lungă şi albă pentru tine, dar durează mult să mi-o fac, iar tatăl tău şi cu mine nu vrem să aşteptăm atât de mult.

Pentru o clipă, dezamăgirea umbri zâmbetul lui, apoi acesta răsări iarăşi.

— Şi nu mai trebuie să mă duc acasă după aceea?

— Va trebui să te duci acasă pentru puţin timp, pentru că eu trebuie să mă duc la spital.

— O, Mary, nu! Nu poţi să te duci la spital! Te rog, te rog, nu te duce la spital!

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Vei muri, Mary, vei pleca să dormi în pământ şi eu nu o să te mai văd niciodată!

Mary se întinse şi îi prinse mâinile într-o strânsoare puternică, liniştitoare.

— Haide, haide, Tim! Dacă mă duc la spital nu înseamnă că voi muri! Doar pentru că mama ta a murit când s-a dus la spital, nu înseamnă că voi muri şi eu, ştii? Mulţi, foarte mulţi oameni se duc la spital şi ies fără să moară. Spitalul e un loc în care te duci atunci când eşti bolnav şi vrei să te faci bine. Numai că, uneori, suntem atât de bolnavi încât nu ne mai putem însănătoşi, dar eu nu sunt bolnavă ca mama ta, nu-i aşa? Nu sunt slăbită şi nu am dureri, nu? Dar am fost la doctor şi vrea să facă o mică parte din mine, care nu este bună, să funcţioneze bine din nou şi vrea să facă asta înainte ca noi doi să trăim împreună, astfel încât să fie totul în regulă pentru tine.

Era greu să-l convingă că trebuie să o creadă, dar după un timp se calmă şi păru să accepte faptul că ea nu se ducea la spital ca să moară.

— Eşti sigură că n-ai să mori?

— Da, Tim, sunt sigură că n-am să mor. Încă nu pot să mor. Nu-mi vei permite să mor, încă.

— Şi ne vom căsători înainte să te duci la spital?

— Da, totul e aranjat pentru vinerea viitoare

Tim se lăsă pe spate, sprijinit în mâini, apoi se rostogoli pe nisip în josul pantei până când ajunse în golf, râzând.

— Mă voi căsători cu Mary, mă voi căsători cu Mary! cântă el, stropind-o cu apă atunci când ea îl urmă până pe malul râului.

25

În cinstea acestei ocazii, Mary purta un costum de mătase de culoarea piersicii, cu o pălăriuță de mătase de aceeași culoare și cu o garnitură modestă de trandafiri pe reverul taiorului. Nuntașii aranjaseră să se întâlnească pe partea parcului Hyde, în piața Victoria, peste drum de birourile Registrar General's. Mary își lăsă mașina în parcarea subterană Domain și luă banda rulantă până la ieșirea spre strada College, apoi traversă parcul. Archie se oferise să o conducă cu mașina lui dar ea refuzase.

— De la cununie trebuie să plec direct la spital, deci cred că e mai bine să merg singură.

— Dar ar trebui să mă lași să te duc eu, dragă! protestă el. Ce-ai de gând să faci, vrei să te întorci singură acasă când ai să ieși din spital?

— Bineînțeles. E un spital particular mare, organizat ca un hotel și, oricum, rămân acolo mult mai mult decât este necesar, deci voi fi complet refăcută la întoarcerea acasă. Nu vreau să-l dezamăgesc pe Tim ducându-mă acasă și nelăsându-l să se mute la mine imediat după aceea.

Archie o privise nedumerit.

— Ei bine, bănuiesc că ştii ce faci, pentru că tu ştii întotdeauna.

Mary îl strânsese de braţ cu afecţiune.

— Dragul şi bătrânul Archie, încrederea ta în mine este emoţionantă.

Ajunse deci la nuntă singură şi prima la colţul parcului. Archie şi Tricia sosiră curând după ea. Doamna Parker năvăli şi ea gâfâind, purtând o rochie scânteietoare de un albastru electric, iar apoi Tim şi Ron se precipitară dinspre ieşirea de la metrou, la câţiva paşi depărtare. Tim purta costumul cu care se îmbrăcase la nunta lui Dawnie, iar Ron pe cel de la înmormântarea lui Esme. Stăteau toţi în bătaia soarelui strălucitor, conversând timid, apoi Tim îi dădu o cutiuţă lui Mary, încredinţându-i-o rapid când nu-i privea nimeni. Era evident nervos şi nesigur de sine; ascunzând cutiuţa cu mâna, Mary îl conduse la câţiva paşi depărtare de ceilalţi şi se opri cu spatele la ei în timp ce deschidea cutia.

— Tata m-a ajutat să aleg, pentru că am vrut să-ţi dăruiesc ceva şi tata a spus că este în ordine să-ţi dăruiesc ceva. Am fost la bancă şi am scos două mii de dolari şi ne-am dus la magazinul mare de bijuterii din strada Castlereagh, lângă Hotel Australia.

În cutie era o broşă micuţă, cu un opal negru magnific în centru, înconjurat de diamante dispuse în formă de floare.

— Mi-a amintit de grădina ta de la cabană, Mary, culorile tuturor florilor şi soarele strălucind peste ele.

Trandafirii căzură pe asfaltul dogorit al trotuarului şi rămaseră acolo, uitaţi; Mary scoase broşa din patul ei de catifea şi i-o întinse lui Tim, zâmbind printr-o perdea de lacrimi.

— Nu mai este grădina mea, Tim, acum este grădina noastră. Aceasta este unul din lucrurile pe care le face căsătoria, face ca orice lucru ce aparţine unuia dintre noi să aparţină şi celuilalt, deci casa mea, maşina mea, cabana mea şi grădina mea îţi aparţin şi ţie în aceeaşi măsură în care îmi aparţin mie, după ce ne căsătorim. Vrei să mi-o prinzi, te rog?

Fusese întotdeauna rapid şi îndemânatic, ca şi cum mâinile lui scăpaseră din dezastrul psihic, apucă marginea reverului între degete, înfipse cu uşurinţă acul prin material, îl închise şi puse lănţişorul de siguranţă.

— Îţi place, Mary? întrebă el neliniştit.

— O, Tim, îmi place atât de mult! Nu am avut ceva atât de frumos niciodată în viaţa mea şi, până acum, nu mi-a dăruit nimeni o broşă. O voi păstra toată viaţa. Am şi eu un cadou pentru tine.

Era un ceas de aur masiv, foarte scump, şi Tim îl privi încântat.

— O, Mary, promit că o să încerc să nu-l pierd, zău! Acum că ştiu să spun cât e ceasul, e grozav să am un ceas al meu. Şi este atât de frumos!

— Dacă-l pierzi, o să-ţi cumpăr altul. Nu trebuie să-ţi faci griji că-l pierzi, Tim.

— N-o să-l pierd, Mary. De fiecare dată când mă voi uita la el o să-mi aduc aminte că mi l-ai dat tu.

— Acum hai să mergem, Tim, e timpul.

Archie o prinse de cot pentru a o conduce pe partea cealaltă a străzii.

— Mary, nu mi-ai spus că Tim este un tânăr atât de spectaculos.

— Ştiu că nu ţi-am spus. E jenant. Mă simt ca una dintre femeile acelea bătrâne şi trecute pe care le vezi învârtindu-se prin staţiunile turistice în speranţa că vor pune mâna pe un tânăr costisitor, dar splendid.

Deasupra mâinii lui, braţul tremura.

— Este un adevărat calvar pentru mine, Archie. Mă expun pentru prima oară privirilor curioase ale publicului. Îţi poţi imagina ce vor gândi cei de dinăuntru când îşi vor da seama cine se căsătoreşte cu cine? Ron arată mai potrivit ca soţ pentru mine decât Tim.

— Nu te lăsa cuprinsă de griji, Mary. Suntem aici ca să te sprijinim şi te vom sprijini. Până una-alta, îmi place Bătrâna, vecina ta. Trebuie să mă aşez lângă ea la cină, are vocabularul cel mai colorat pe care l-am întâlnit de mult timp încoace. Priveşte-le pe ea şi pe Tricia, flecăresc de parcă ar fi prietene de când lumea!

Mary îl privi recunoscătoare.

— Mulţumesc, Archie. Îmi pare rău că nu pot asista la cina propriei mele nunţi, dar vreau să scap

de afacerea asta cu spitalul cât mai curând cu putință, iar dacă întârzii până după cină, doctorul nu mă mai trece pe lista de operații pentru mâine, ceea ce înseamnă o așteptare de încă o săptămână, el operează acolo doar sâmbăta.

— E în regulă, dragă, o să bem noi partea ta de șampanie și o să mâncăm partea ta de chateaubriand.

Erau martori suficienți la ceremonie, doar o pereche de ochi privi fascinată ciudatul cuplu — ai oficiantului reprezentant al legii Majestății Sale. Ceremonia se încheie rapid, dezolant de lipsită de fast sau solemnitate. Tim răspunsese corect la întrebări, fiind pregătit de către Ron; Mary a fost cea care s-a încurcat. Au semnat documentele necesare și au părăsit clădirea fără a-și da seama că bătrânelul care oficiase căsătoria nu observase faptul că Tim este întârziat mintal. Acesta nu privise ciudata alăturare așa cum bănuiau ei; mulți tineri frumoși se căsătoreau cu femei suficient de bătrâne pentru a le putea fi mame. Ceea ce găsise ciudat era faptul că nu se sărutaseră.

Mary îi părăsi la același colț la care îi întâlnise, apucând mâneca hainei lui Tim, neliniștită.

— Acum mă vei aștepta răbdător și nu-ți vei face griji pentru mine, promiți? Eu voi fi bine.

Tim era atât de fericit încât Tricia Johnson și Emily Parker simțiră că le vine să plângă doar uitându-se la fața lui; singura umbră asupra fericirii lui era plecarea grăbită a lui Mary, dar nici aceasta nu-l putea necăji mult timp. Semnase bucățica de

hârtie, deci o avea pe Mary, acum aparţineau unul altuia şi, dacă era nevoie, putea să aştepte mult timp până să se mute la ea.

Operaţia o incomodă pe Mary câteva zile, dar o suportase foarte bine; în realitate, mai bine decât se aşteptase ginecologul ei.

— Eşti o bătrână robustă, o informă acesta. Ar fi trebuit să ştiu că te vei reface cu paşi mari. Fetele bătrâne ca tine nu pot fi ucise decât cu toporul. În ceea ce mă priveşte pe mine, ai putea să pleci acasă chiar mâine, dar poţi să rămâi aici cât doreşti. Ăsta nu e un spital, ştii, e un afurisit de palat. O să-ţi semnez hârtiile de externare când plec de aici astăzi, apoi poţi să te întorci acasă când vrei, săptămâna asta sau săptămâna viitoare sau după două săptămâni. Voi continua să vin doar dacă mai eşti aici.

26

Până la urmă, Mary rămase cinci săptămâni, preferând să se bucure de intimitatea casei vechi de pe malul mării, în Rose Bay, îngrozită de ideea revederii lui Tim. Nu spusese nimănui unde se duce să-şi facă operaţia, cu excepţia omuleţului uscăţiv care se ocupa de afacerile ei, iar cărţile poştale scrise laborios şi trimise de Tim îi fuseseră înmânate prin biroul omuleţului. Probabil că Ron îl ajutase foarte mult, dar scrisul şi frazele erau ale lui Tim. Mary le închidea grijulie într-o casetă. În timpul ultimelor două săptămâni de şedere, înotă în piscina spitalului şi jucă tenis pe terenurile acestuia, obişnuindu-se deliberat cu mişcarea şi efortul. Când plecă, în sfârşit, se simţea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic şi drumul până acasă nu reprezentă o dificultate.

Când îşi parcă maşina în garaj şi intră, casa din Artarmon era scăldată în lumină. Emily Parker se ţinuse de cuvânt, gândi Mary mulţumită. Bătrâna îi promisese că va face casa să arate de parcă ar fi

locuită. Puse valiza jos şi îşi scoase mănuşile, aruncându-le împreună cu poşeta pe masa din hol, apoi intră în camera de zi. Telefonul apăru în faţa ei ameninţător ca un monstru, dar nu îl sună pe Ron ca să-i spună că s-a întors acasă; era timp suficient pentru asta mâine sau poimâine, sau după două zile.

Camera de zi era, încă, predominant gri, dar acum se aflau multe tablouri pe pereţi, iar pete de roşu compact şi rubiniu străluceau ca jăraticul unui foc împrăştiat prin întreaga cameră. Pe o faţă de masă simplă era aşezată o vază de rubin din Suedia, iar peste covorul gri-perle, o carpetă de blană rubinie, ca un lac de sânge. Dar era plăcut acasă, gândi ea, privind în jur la testamentul neînsufleţit al gustului ei. În curând le va împărţi cu Tim, care a avut o contribuţie la scrierea acestuia, curând, curând... Totuşi, vreau să le împart cu el? se întrebă ea, plimbându-se neliniştită prin cameră. Cât de ciudat era; cu cât se apropia momentul întâlnirii, cu atât şovăiala ei creştea.

Soarele apusese în urmă cu o oră, iar partea de vest a cerului era la fel de întunecată ca şi restul lumii, doar luminile roşii ale oraşului pulsau sub un strat jos şi dens de nori. Dar ploaia căzuse departe, la vest, şi lăsase Artarmon pradă prafului de vară. Ce păcat, gândi Mary, era bună ploaia aici, grădina mea este atât de însetată. Se duse în bucătăria neluminată şi privi prin fereastra din spate, fără să

aprindă luminile din bucătărie şi de pe terasă, încercând să vadă dacă în casa lui Emily Parker era lumină. Dar tufele de camfor ascundeau casa vecină, trebuia să iasă pe terasă pentru a o vedea.

Ochii i se obişnuiseră cu întunericul când ajunse fără zgomot pe terasă, cu pasul ei uşor de pisică, şi se opri un moment pentru a inhala parfumul florilor de început de vară şi mirosul pământului din depărtare, reavăn după ploaie, foarte încântată. Era atât de bine acasă, adică ar fi fost atât de bine dacă mintea ei nu ar fi fost ocupată de imaginea lui Tim.

Ca şi cum ar fi putut reconstrui, conştient, amintirea imaginii lui, profilul şi silueta lui Tim prinseră contur pe cerul îndepărtat şi înlăcrimat. Tim şedea lângă balustradă, gol şi încă ud după duşul de seară, cu faţa ridicată spre noaptea fără stele, ca şi cum ar fi ascultat ritmul unei muzici dincolo de limitele urechii ei pământeşti. Lumina care mai era se unise cu părul lui strălucitor şi se lipise de-a lungul conturului feţei în linii de nestemate ce se frângeau în locul în care pielea scânteietoare se întindea peste muşchii liniştiţi şi relaxaţi. Chiar şi curbele genelor erau vizibile, coborâte acum pentru a-i ascunde gândurile în faţa nopţii.

O lună şi chiar mai mult de o lună, gândi ea, a trecut o lună de când nu l-am mai văzut şi iată-l aici, plăsmuire a imaginaţiei mele, Narcis aplecat deasupra apei învăluit în visuri. De ce mă şo-

cheză frumusețea lui de fiecare dată când îl revăd după un timp îndelungat?

Păși în liniște pe dalele de piatră și se opri în spatele lui, privind mușchiul puternic de la gâtul lui licărind ca un țurțure, până când tentația de a-l atinge deveni de neînfrânt. Degetele ei se închiseră blând pe umărul lui gol și se aplecă pentru a-și lipi obrazul de părul lui ud, cu buzele mângâindu-i urechea.

— O, Tim, ce bine îmi pare că ai venit să mă aștepți, șopti ea.

Venirea ei nu îl sperie și rămase nemișcat, de parcă i-ar fi simțit prezența, știind-o în spatele lui, în noapte. După un timp, se lăsă puțin pe spate, spre ea; mâna ce se odihnise pe umărul lui alunecă peste piept până la umărul celălalt, ținându-i capul prizonier în cercul brațului. Mâna ei liberă se furișă pe sub cotul lui, apăsându-i pântecele și trăgându-l spre ea. Mușchii abdomenului tresăriră sub mângâiere, apoi rămase perfect liniștit, dând impresia că încetase să respire. Tim își întoarse capul pentru a-i vedea fața. Era straniu de calm, iar ochii atât de serioși care căutau ochii ei aveau acea lucire voalată și argintie care o uimea de fiecare dată când o cuprindea, văzând-o pe ea, dar nevăzând-o pe Mary Horton. În timp ce gura lui o atingea pe a ei, el își ridică ambele mâini pentru a apuca brațul de pe piept. Sărutul era diferit de primul lor sărut, avea o senzualitate languroasă pe care Mary o găsi

fascinantă, având senzația că acea creatură pe care o surprinsese visând nu era Tim, ci o manifestare a nopții blânde de vară. Ridicându-se de lângă balustradă fără teamă sau ezitări, Tim o trase spre el și o ridică în brațe.

Coborî scările și o duse în grădină, iarba scurtă foșnind sub tălpile lui desculțe. Înclinată să protesteze pentru a-l determina să se întoarcă în casă, Mary își îngropă fața la gâtul lui și tăcu, cedând în fața purtării lui ciudate și tăcute. O așeză pe iarbă în umbra adâncă a tufelor de camfor și îngenunche lângă ea, mângâindu-i delicat fața cu vârful degetelor. Era atât de plină de iubire încât părea că nu vede și nu aude și se înclină spre el ca o păpușă de cârpă, cu mâinile depărtate de corp și cu capul lăsat pe pieptul lui. El îi desfăcu ușor părul, lăsându-l să-i cadă liber pe umeri, iar mâinile ei se încolăciră neajutorate în jurul coapselor lui. De la păr trecu la haine, scoțându-le și ,punându-le deoparte încet și sigur, ca un copil care dezbracă o păpușă, împăturindu-le cu grijă și așezându-le într-o grămăjoară crescândă, alături de ei. Mary se ghemui timidă, cu ochii închiși. Rolurile se inversaseră inexplicabil, el luase conducerea

Încheind, îi luă brațele și le rezemă de umerii lui, strângând-o la piept. Mary icni, ochii i se deschiseră pentru prima dată în viață simțea un corp gol lipit de al ei și nu putea decât să se abandoneze acestei senzații calde, străine și vii. Transa ei se

transformă într-un vis mai acut şi mai real decât întreaga lume existentă dincolo de întunecimea de sub tufele de camfor; dintr-o dată, pielea mătăsoasă de sub palmele ei prinse formă şi substanţă: pielea lui Tim acoperind trupul lui Tim. Nu exista nimic altceva sub soare, viaţa nu putea să-i ofere altceva, doar simţirea lui Tim în braţele ei, ţintuind-o de pământ. Bărbia lui Tim era cea care trasa fâşii dureroase pe gâtul ei, mâinile lui erau încleştate pe umerii ei, sudoarea lui Tim curgea pe trupul ei. Deveni conştientă de faptul că Tim tremura, că plăcerea ce îl copleşise i se datora ei, că nu conta dacă pielea ei era a unei fete tinere sau a unei femei de vârstă mijlocie cât timp ea, Mary, îi dăruia această plăcere pură şi inconştientă care îl elibera, îl descătuşa de constrângerile de care ea nu va scăpa niciodată, ea, cea care gândea.

Târziu în noapte, când ploaia slabă din vest trecu peste munţi, Mary se îndepărtă de el şi strânse grămăjoara de haine la piept, îngenunchind alături.

— Trebuie să intrăm, inimioară dragă, şopti ea, cu părul căzându-i pe braţul lui întins, acolo unde fusese capul ei. Se face ziuă, trebuie să intrăm acum.

Tim o ridică şi o duse imediat în casă. Luminile din camera de zi erau încă aprinse; întinzând mâna peste umărul lui, Mary le stinse una câte una în drum spre dormitor. O puse pe pat şi ar fi lăsat-o singură dacă nu l-ar fi reţinut.

— Unde te duci, Tim? întrebă şi se retrase pentru a-i face loc. Acum ăsta este patul tău.

Se întinse lângă ea, împingându-şi braţul sub spatele ei. Mary îşi puse capul pe umărul lui şi mâna pe pieptul lui, mângâindu-l somnoroasă. Mişcarea lentă şi tandră încetă brusc, şi ea înţepeni, cu ochii măriţi şi înfricoşată. Era prea mult pentru a putea să suporte; se ridică în cot şi se întinse peste el, aprinzând veioza de pe noptieră.

De la întâlnirea pe terasă, Tim nu scosese o vorbă, singurul lucru pe care-l dorea imediat era să audă vocea lui, dacă nu vorbea însemna că el nu era cu ea deloc.

Stătea întins, cu ochii larg deschişi, privind în sus spre ea, fără măcar să clipească la aprinderea bruscă a luminii. Faţa lui era tristă şi puţin severă şi avea o expresie pe care Mary nu o văzuse înainte, o maturitate pe care nu o observase. Fuseseră orbi ochii ei sau chipul lui se schimbase? Corpul lui nu mai era ciudat sau interzis pentru ea şi putea să-l privească, cu dragoste şi respect, pentru că adăpostea o creatură la fel de vie şi întreagă ca ea însăşi. Cât de albaştrii erau ochii lui, cât de perfectă era forma gurii, cât de tragic ridul mărunt din partea stângă a buzelor. Şi cât de tânăr era, cât de tânăr!

Tim clipi şi îşi mută focarul privirilor de la un infinit intim la faţa ei, ochii lui rătăcirâ pe liniile obosite şi îngrijorate ale chipului ei, apoi pe gura

dreaptă şi fermă, atât de saturată de sărutările lui încât buzele erau uşor umflate. Ridică o mână şi îşi frecă gingaş degetele de sânul ei tare şi rotund.

— Tim, de ce nu vorbeşti cu mine? Ce am făcut? Te-am dezamăgit?

Ochii lui se umplură de lacrimi care alergară în jos, pe faţă, pe pernă, dar răsări zâmbetul lui cald şi iubitor, iar mâna se închise pe sân.

— Mi-ai spus că într-o zi voi fi atât de fericit încât voi plânge şi — uite! O, Mary, plâng! Sunt atât de fericit, încât plâng!

Mary căzu la pieptul lui, sfârşită de uşurare.

— Credeam că eşti supărat pe mine.

— Pe *tine*?

Mâna lui îi leagănă capul, şuviţele de păr alunecându-i printre degete.

— Nu aş putea să mă supăr pe tine niciodată, Mary. Nu eram supărat pe tine nici măcar atunci când credeam că nu mă placi.

— De ce nu ai vorbit cu mine în seara asta?

O privi surprins.

— Trebuia să vorbesc cu tine? Nu credeam că trebuie să vorbesc cu tine. Când ai venit, nu puteam să mă gândesc la ce să-ţi spun. Tot ce voiam era să fac lucrurile pe care mi le-a spus tata cât ai fost tu la spital, apoi a trebuit să le fac, nu puteam să mă opresc ca să vorbesc.

— Tatăl tău ţi-a spus?!

— L-am întrebat dacă mai este un păcat să te sărut acum, că suntem căsătoriţi, şi mi-a spus că nu mai este un păcat. Mi-a povestit multe alte lucruri pe care mai pot să le fac. Spunea că trebuie să ştiu ce am de făcut ca să nu te rănesc şi să nu te fac să plângi, Mary. Nu te-am rănit, nici nu te-am făcut să plângi, nu-i aşa?

Mary râse, strângându-l tare în braţe.

— Nu, Tim, nu m-ai rănit şi nu am plâns. Eram încremenită de teamă, deoarece credeam că totul depinde de mine şi nu ştiam dacă voi putea să mă descurc.

— Chiar nu te-am rănit? Uitasem că tata mi-a spus să nu te rănesc.

— Ai fost magnific, Tim. Am fost pe mâini bune, mâinile tale! Te iubesc foarte mult!

— E un cuvânt mult mai bun decât a plăcea, nu-i aşa?

— Da, dacă este folosit corespunzător.

— O să-l păstrez numai pentru tine, Mary. Tuturor celorlalţi o să le spun că-mi plac.

— Exact aşa şi trebuie, Tim.

Când zorii pătrunseră în cameră şi o luminară cu prospeţimea şi limpezimea noii zile, Mary adormi repede. Tim era cel care privea fereastra, având grijă să nu se mişte ca să nu o trezească. Era atât de mică şi moale, mirosea atât de frumos. Cândva, obişnuise să-l ţină pe Teddy — ursuleţul lui la piept în acelaşi fel, dar Mary era vie şi putea să-l ţină şi

ea în braţe; era mult mai bine. Când i l-au luat pe Teddy, spunându-i că e mare şi nu mai trebuie să doarmă cu Teddy, plânsese săptămâni întregi cu braţele goale, mângâindu-şi pieptul gol, jelind plecarea unui prieten. Oarecum, ştia că mama nu dorise să-l ia pe Teddy, dar după ce se întorsese de la serviciu cu lacrimi în ochi şi îi spusese că Mick şi Bill şi-au bătut joc de el pentru că dormea cu ursuleţul Teddy, se străduise să o facă, iar Teddy plecă la coşul de gunoi în aceeaşi seară. O, noaptea era atât de mare, atât de întunecoasă şi plină de umbre ce se mişcau misterioase, încolăcindu-se în gheare şi ciocuri de pasăre şi în dinţi lungi, ascuţiţi. Cât timp Teddy fusese acolo ca să-şi ascundă faţa la pieptul lui, nu îndrăzniseră să vină mai aproape de peretele opus, dar i-a trebuit mult timp ca să se obişnuiască cu prezenţa lor, apăsându-i faţa fără apărare şi clămpănindu-i chiar la nas. După ce mama îi dăduse o lampă mai mare, lucrurile se mai aranjaseră, dar din ziua aceea el ura întunericul; era plin de primejdii şi de inamici ascunşi.

Uitând că nu trebuia să se mişte, întoarse capul pentru a o privi, apoi îşi ridică perna până când ajunse mult mai sus decât ea. Fascinat, o privi mult timp în lumina crescândă, străduindu-se să se obişnuiască cu noul ei aspect. Vederea sânilor ei era mistuitoare; nu putea să-şi desprindă privirea de acolo. Doar gândindu-se la ei se simţea excitat, iar

ceea ce trăia atunci când îi apăsa cu pieptul lui nu putea fi descris. Era de parcă părţile astea ale trupului ei fuseseră inventate anume pentru el, nu era conştient de faptul că era exact la fel ca oricare altă femeie. Ea era Mary, iar corpul ei îi aparţinea cu desăvârşire, cum îi aparţinuse Teddy; era a lui şi numai a lui, ca să-l apere de intruşii nopţii, alungând teroarea şi singurătatea.

Tata îi spusese că nu o mai atinsese nimeni, că ceea ce îi aducea el îi era străin şi necunoscut, iar el înţelesese dimensiunea responsabilităţii sale mai bine decât un bărbat care gândeşte, pentru că avusese puţine lucruri ale lui şi fusese respectat de foarte puţini oameni. În căldura sălbatică a trupului său orbit nu reuşise să-şi amintească tot ce-i spusese tata, dar gândi că data viitoare îşi va aminti mai multe. Devotamentul lui pentru ea era plin de abnegaţie; părea să vină din afara sa, cuprinzând recunoştinţă, iubire şi o siguranţă profundă, odihnitoare. Cu ea nu se simţea niciodată cântărit şi găsit necorespunzător. Cât de frumoasă e, gândi el, privindu-i formele şi pielea căzută, dar fără să le găsească urâte sau neatrăgătoare. O vedea prin ochii iubirii totale şi nemărginite, deci presupunea că tot ce-i aparţine e frumos.

Prima dată, când tata i-a spus că trebuie să se ducă la casa din Artarmon şi să o aştepte singur pe Mary acolo, n-a vrut să vină. Dar tata l-a trimis şi nu l-a lăsat să se întoarcă în strada Surf. A aşteptat

o săptămână întreagă, cosind iarba şi stropind straturile de flori şi aranjând arbuştii toată ziua, noaptea rătăcind prin casa goală până când obosea şi putea să adoarmă, cu toate luminile aprinse pentru a goni demonii din întunericul fără formă. Nu mai aparţinea casei din strada Surf, spusese tata, şi când îl implorase să vină cu el, întâmpinase un refuz categoric. Gândindu-se acum, la răsăritul soarelui, la toate acestea, decise că tata ştiuse exact ce se va întâmpla: tata ştia totdeauna.

În seara trecută tunetele bubuiseră spre vest şi în aer fusese un miros înţepător de ploaie. Când era băieţel, furtunile îl speriau foarte tare, până când tata i-a arătat cât de repede se poate goni teama ieşind afară şi privind frumuseţea lor, cu fulgerele brăzdând cerul de cerneală şi tunetele răgind ca un bivol uriaş şi invizibil. Făcuse deci duşul de seară şi ieşise gol pe terasă pentru a privi furtuna, tulburat şi neliniştit. În casă, demonii ar fi năvălit bolborosindu-i din fiecare colţ al camerei, dar pe terasă, unde vântul ud îi biciuia pielea, nu aveau nici o putere asupra lui. Treptat, întunecimea nopţii îl învălui; aluhecase într-o comuniune inconştientă cu toate fiinţele negânditoare ale pământului. Era de parcă ar fi putut să vadă fiecare petală a fiecărei flori şi cântecele fiecărei păsări îi inundau fiinţa cu o muzică fără sunet.

La început, fusese doar vag conştient de prezenţa ei, până când mâna iubită îi arse umărul şi îl

copleşi o durere ce nu era, totuşi, durere. Nu avea nevoie să conştientizeze schimbarea ei, recunoaşterea faptului că ei îi plăcea la fel de mult să-l atingă precum tânjise el să o atingă. Se lăsase pe spate pentru a-i simţi sânii lipiţi de corpul lui; mâna ei pe pântece îl amorţi şi electriză, nu îndrăznise să respire de teamă că se va retrage. Primul lor sărut de acum câteva luni îl făcuse să tremure de o foame pe care nu ştia cum să o potolească, dar acest al doilea sărut îi dădu senzaţia de putere deplină, triumfătoare, fiind înarmat şi cu cele spuse de tata. Dorise să-i simtă pielea, dar nu reuşise să găsească decât o parte a acesteia, împiedicat de hainele ei, dar se controlase suficient pentru a putea face ceea ce trebuia făcut, să i le scoată uşor, ca să nu o sperie.

Paşii lui îl duseseră în grădină pentru că nu-i plăcea casa din Artarmon; nu era a lui aşa cum era cabana şi nu ştia unde să o ducă. Numai în grădină se simţea acasă, deci se dusese în grădină. Şi în grădină îi simţise sânii, în sfârşit, în grădină, unde era doar una din miliardele de creaturi, reuşise să uite că nu are mintea întreagă, reuşise să se abandoneze în căldura dulce şi pătrunzătoare a corpului ei. Şi se abandonase astfel timp de ore întregi, aprins de plăcerea insuportabilă datorată ei şi gândului că ea era cu el tot timpul, cu fiecare părticică a sa.

Tristețea îl copleșise atunci când trebuise să se întoarcă în casă și crezu că se vor despărți. Se agățase de ea cât putuse de mult, ducându-i trupul mic în brațe, îndurerat la gândul că trebuie să o lase singură, întrebându-se cât timp va trece până se va întâmpla din nou. Fusese groaznic să o pună în pat și să plece spre patul lui; când îl reținuse și îi spusese să se întindă lângă ea, el făcuse întocmai, mut de uimire, deoarece nu-i trecuse prin cap să-l întrebe pe tata dacă el și Mary vor fi exact așa ca mama și tata, adică dacă vor dormi împreună în fiecare noapte.

Apoi urmase mișcarea care îl convinsese că îi aparținea, într-adevăr, că putea să coboare în pământ cufundat într-un ultim somn nesfârșit, în siguranță și eliberat de frică, deoarece ea era acolo, alături de el în întuneric, pentru totdeauna. Nu putea să-l mai sperie nimic de acum încolo. Învinsese teroarea descoperind că nu va fi singur niciodată. Pentru că viața lui fusese atât de izolată, închisă față de lumea celor ce gândeau, mereu rămas pe din afară, privind, dorind să pătrundă în lumea aceea și nereușind niciodată. Acum nu mai conta. Mary se aliase cu el în felul cel mai alinător. Și o iubea, o iubea, o iubea...

Alunecând în jos pe pat își lipi fața de sânii ei pentru a le simți moliciunea, vârfurile degetelor urmărind conturul unui sfârc tare, chinuitor. Mary se trezi, suspinând, și îl cuprinse cu brațele. Dori să o

sărute din nou, dori să o sărute din răsputeri, dar se trezi râzând.

— Ce este atât de nostim? întrebă ea somnoroasă, întinzându-se.

— O, Mary, eşti *mult* mai drăguţă decât Teddy! chicoti el.

27

Când Mary îl sună pe Ron ca să-l anunțe că se întorsese acasă, acesta îi păru obosit.

— De ce nu vii să stai cu noi câteva zile? întrebă ea.

— Nu, mulțumesc, dragă, mai bine nu vin. O să vă simțiți mai bine fără mine prin preajmă.

— Nu-i adevărat, știi doar. Ne facem griji pentru tine, ne este dor de tine și vrem să te vedem. Vino aici, Ron, te rog, sau lasă-mă să vin după tine cu mașina.

— Nu, nu vreau să vin.

Vocea lui suna încăpățânată, era decis să facă ceea ce hotărâse.

— Atunci putem să venim să te vedem?

— După ce vă întoarceți la serviciu, puteți veni până aici într-o seară, dar nu vreau să vă văd înainte, în ordine?

— Nu, nu este în ordine, dar dacă așa vrei, nu avem ce face. Înțeleg că îți închipui că faci ce este bine, că trebuie să fim lăsați în pace, dar greșești,

să știi. Tim și cu mine am fi foarte bucuroși să te vedem.

— Când vă întoarceți la serviciu, nu înainte.

Urmă o pauză scurtă, apoi vocea lui se auzi din nou, mai slabă și mai îndepărtată.

— Cum se simte Tim, dragă? E bine? Este într-adevăr fericit? Am făcut bine ceea ce am făcut, am reușit să-l facem să se simtă cu mintea mai întreagă? A avut dreptate domnul Martinson?

— Da, Ron, a avut dreptate. Tim este foarte fericit. Nu s-a schimbat deloc și, totuși, s-a schimbat enorm. S-a întregit și a devenit mai sigur de sine, mai mulțumit și mai puțin un spectator.

— Este tot ce am vrut să aud.

Vocea deveni o șoaptă.

— Mulțumesc, Mary. Pe curând.

Tim era în grădină, curățând feriga din nisip. Cu o legănare în mers care era nouă, Mary traversă peluza zâmbindu-i. El răsuci capul și îi întoarse zâmbetul, apoi se aplecă asupra frunzelor fragile, tăind o tulpină subțire și neagră de sub locul unde planta arăta slăbită. Așezându-se lângă el pe iarbă, își sprijini bărbia de umărul lui cu un oftat.

— Am vorbit cu tata.

— O, ce bine! Când vine încoace?

— Spune că nu vrea să vină până după ce ne reluăm serviciul. Am încercat să-l conving că ar trebui să vină mai devreme, dar nu vrea. Crede că tre-

bule să ne bucurăm de perioada asta singuri și este foarte drăguț din partea lui.

— Cred că da, dar nu era nevoie, nu-i așa? Vizitatorii nu ne deranjează. Doamna Parker vine mereu pe aici și nu ne deranjează, nu-i așa?

— Evident, Tim, nu ne deranjează. E o bătrână bună și simpatică.

— Îmi place de ea.

Lăsă frunza de ferigă pe jos și îi înconjură talia cu brațul.

— De ce arăți atât de bine în ultima vreme, Mary?

— Pentru că te am pe tine.

— Eu cred că este pentru că nu te mai îmbraci întotdeauna de parcă ai pleca în oraș. Îmi placi mai mult fără pantofi și ciorapi și cu părul liber.

— Tim, ți-ar plăcea să mergem la cabană pentru câteva săptămâni? E frumos aici, dar la cabană e mai frumos.

— O, da, mi-ar plăcea! Casa asta nu mi-a plăcut înainte, dar a devenit foarte plăcută de când te-ai întors de la spital. Acum simt că îmi aparține. Dar cabana este casa mea preferată din toată lumea.

— Da, știu. Hai să plecăm chiar acum, Tim, nu ne mai ține nimic aici. Doream doar să văd ce vrea să facă tata, dar el ne-a lăsat singuri deocamdată, așa că putem pleca.

Nu se gândise nici unul dintre ei să caute alt loc decât cabana; planurile mărețe ale lui Mary de a-l

duce pe Tim la Great Barrier Reef şi în deşert se evaporaseră într-un viitor îndepărtat.

Se mutară la cabană în aceeaşi seară şi se distrară alegând unde urmau să doarmă. Până la urmă, mutară patul mare al lui Mary în camera lui şi închiseră uşa celulei ei albe şi sobre până când ajungeau în Gosford ca să cumpere vopsea pentru a o redecora. Erau puţine de făcut în grădina înflorită şi chiar mai puţine în casă, deci se plimbau prin pădure ore întregi, explorându-i coridoarele misterioase, plecându-şi capetele asupra câte unui muşuroi de furnici sau şezând complet nemişcaţi şi urmărind un cintezoi în timpul dansului complicat al curţii sale ceremonioase. Dacă se aventurau prea departe de cabană pentru a se mai întoarce înainte de lăsarea întunericului, rămâneau acolo unde erau, întinzând o pătură peste un pat din frunze de ferigă şi dormeau sub stele. Uneori dormeau în timpul zilei şi se trezeau o dată cu apusul soarelui, apoi coborau pe plajă şi aprindeau un foc, savurând noua libertate de a avea lumea doar pentru ei, fără constrângeri între ei. Îşi lăsau hainele, feriţi în întuneric de ochii celor de pe râu, şi înotau goi în apa liniştită şi neagră în timp ce focul murea în jarul acoperit cu cenuşă. După aceasta o făcea să se întindă pe pătura de pe nisip, îndemnul iubirii sale fiind atât de puternic încât nu putea să mai aştepte nici o clipă, iar ea ridica braţele pentru a-l trage în

jos spre ea, mai fericită decât ar fi crezut că este posibil.

Într-o noapte Mary se trezi dintr-un somn profund pe plajă şi pe moment se întrebă unde se află. După ce mintea i se limpezi, îşi dădu seama unde era, pentru că trebuise să se obişnuiască să doarmă în braţele lui Tim. Nu o lăsa niciodată din braţe. Orice încercare de a se îndepărta îl trezea imediat; se întindea după ea şi o trăgea înapoi cu un oftat de teamă amestecată cu uşurare. Era de parcă ar fi crezut că va fi furată de ceva din întuneric, dar nu vorbea despre asta şi ea nu insistase niciodată, gândind că îi va spune la momentul potrivit.

Vara era la apogeul căldurii, iar vremea fusese perfectă, cu zile fierbinţi şi uscate şi cu nopţi răcoroase datorită brizei mării. Mary privi cerul, cu respect şi uimire. Centura masivă a Căii Lactee se întindea pe boltă de la un capăt al orizontului la celălalt, atât de înăbuşită de lumina stelelor încât chiar şi în zonele fără stele ale cerului era o pudră slab lucitoare. Ceaţa nu le estompase, iar luminile oraşului erau la câteva mile distanţă spre sud. Crucea îşi trimitea cele patru braţe în vânt, cea de-a cincea stea fiind clară şi strălucitoare, iar Ursele îi atrăgeau privirile de la globul de ceară nemişcat al lunii pline. Lumina de argint plutea peste tot, râul dansa şi ţopăia ca un foc rece în mişcare, nisipul era aprins într-o mare de diamante minuscule.

Lui Mary i se păru că, pentru scurt timp, auzise ceva sau poate simțise ceva: străin și slab, ca un plânset murmurat la marginea vidului. Orice ar fi fost, era purtător de pace și desăvârșire. Ascultă mult timp, dar sunetul nu se repetă și începu să creadă că poate, într-o noapte ca aceasta, spiritul lumii era eliberat pentru a arunca un văl asupra tuturor ființelor.

Cu Tim vorbea întotdeauna despre Dumnezeu, deoarece conceptul era simplu și el era destul de necomplicat pentru a crede în intangibil, dar Mary nu credea în Dumnezeu; avea convingerea nefilozofică și fundamentală că există o singură viață de trăit. Și nu era acesta lucrul cel mai important, absolut independent de existența unei ființe superioare? Ce contează dacă există un Dumnezeu din moment ce sufletul e muritor, iar viața oricui se încheie la marginea mormântului? Mary se gândea la Dumnezeu doar în termenii lui Tim și ai copiilor mici, cel bun și incoruptibil; propria ei viață împinsese supranaturalul atât de departe încât părea să aibă două crezuri separate, unul pentru copilărie, iar celălalt pentru deplina maturitate. Totuși, sunetul în parte auzit și în parte simțit venind din noapte o tulburase, sugera o altă lume și își aduse brusc aminte de vechea legendă care spunea că atunci când sufletul cuiva care tocmai a murit trece peste capetele câinilor aceștia urlă, ridicându-și boturile

spre lună şi tremurând în timpul jelaniei lor. Se ridică, prinzându-şi genunchii cu braţele.

Tim simţi plecarea ei imediat, trezindu-se în momentul în care braţele lui nu o mai găsiră.

— Ce s-a întâmplat, Mary?

— Nu ştiu... Simt că s-a întâmplat ceva. E foarte ciudat. Ai simţit ceva?

— Nu, doar că te-ai îndepărtat de mine.

El dori să facă dragoste şi Mary încercă să se desprindă de preocuparea ei bruscă pentru a-l satisface, dar nu reuşi. Într-un colţ al minţii ei rătăcea un animal la pândă, ceva ameninţător şi irevocabil. Cooperarea ei apatică nu-l deconcertă pe Tim; renunţă la încercarea de a o atâţa şi se mulţumi să o prindă în braţe cu acea mângâiere despre care Mary gândea că îi aparţinuse şi ursuleţului Teddy, deoarece îi povestise despre Teddy, deşi ea credea că nu chiar tot.

— Tim, te-ar deranja foarte mult dacă ne-am întoarce în oraş?

— Nu, dacă tu vrei asta, Mary. Nu mă deranjează nimic din ce vrei tu să faci.

— Atunci hai să ne întoarcem acum, chiar în clipa asta. Vreau să-l văd pe tata. Am un fel de senzaţie că are nevoie de noi.

Tim se ridică imediat, scuturând nisipul de pe pătură, împăturind-o şi punându-şi-o pe braţ.

Ajunseră în strada Surf la ora şase dimineaţa, când soarele răsărise de mult timp. Casa era cufun-

cufundată în liniște și părea curios de goală, deși Tim o asigură pe Mary că tatăl lui e acasă. Ușa din spate nu era încuiată.

— Tim, stai aici un minut până când mă duc să văd ce se întâmplă. Nu vreau să te sperii sau să te supăr, dar cred că este mai bine dacă intru singură.

— Nu, Mary, vin cu tine. N-am să mă sperii și nici n-am să mă supăr.

Ron zăcea pe vechiul pat dublu pe care-l împărțise cu Es, cu ochii închiși și mâinile împreunate peste piept, de parcă și-ar fi amintit cum zăcea Es ultima dată când o văzuse. Mary nu avu nevoie să-i simtă răceala pielii sau să caute inima oprită; știu imediat că murise.

— Doarme, Mary?

Tim ocoli patul și îl privi pe tatăl său, apoi întinse mâna și o puse pe bărbia căzută. Privi trist spre Mary.

— E atât de rece!

— A murit, Tim.

— O, aș vrea să fi așteptat! Abia așteptam să-i spun cât de frumos este să trăiesc cu tine. Voiam să-l întreb câte ceva și voiam să mă ajute să aleg un alt cadou pentru tine. Nu mi-am luat rămas bun de la el! Nu mi-am luat rămas bun de la el și acum nu pot să-mi aduc aminte cum arăta atunci când avea ochii deschiși și era încă fericit și se mișca.

— Nu cred că a mai suportat să zăbovească nici o clipă, inimioară dragă. Dorea atât de mult să

piece; era atât de singur şi nu mai avea de ce să aştepte dacă ştia că eşti fericit. Nu fi trist, Tim, pentru că nu este un lucru trist. Acum poate să doarmă din nou cu mama ta.

Imediat, Mary îşi dădu seama de ce vocea lui părea atât de îndepărtată la telefon; începuse marşul spre moarte din momentul în care Tim părăsise casa din strada Surf pentru totdeauna, iar atunci când Mary se întorsese de la spital era deja foarte slăbit. Se putea numi sinucidere? Nu credea. Toba şi-a încetat bătăile, iar picioarele şi-au încetat marşul, asta e tot.

Şezând pe marginea patului, Tim cuprinse spatele tatălui lui cu braţele şi ridică blând silueta ţeapănă şi micşorată.

— Oh, o să-mi fie dor de el, Mary! Mi-a plăcut de tata, mi-a plăcut mai mult decât oricine în lumea întreagă, în afară de tine.

— Ştiu, inimioară dragă. Şi mie îmi va fi dor de el.

Aceasta să fi fost vocea din noapte? se întrebă ea. Se întâmplaseră lucruri şi mai ciudate unor oameni neclintiţi în îndoieli fără să le influenţeze îndoiala. De ce nu ar pocni uşor coarda vie care a unit două persoane ce se îndrăgesc în momentul despărţirii lor? Era singur în momentul acela; o chemase şi ea se trezise pentru a-i răspunde. Uneori distanţele de mile întregi nu reprezintă nimic, gândi ea, uneori acestea se reduc la mica linişte dintre bătăile unei inimi.

28

Lui Mary îi displăcu înmormântarea lui Ron şi fu bucuroasă pentru faptul că reuşise să-l convingă pe Tim să nu meargă. Dawnie şi soţul ei preluară sarcina funeraliilor, ceea ce era corect şi potrivit, dar Mary trebui să participe şi să urmeze micul cortegiu la cimitir ca reprezentant al lui Tim. Evident, prezenţa ei nu era binevenită; Dawnie şi Mick o ignorară. Ce se întâmplase atunci când Ron le anunţase căsătoria ei cu Tim? se întrebă. De la nuntă, vorbise cu Ron doar o singură dată, iar acesta nu menţionase numele fiicei sale.

După ce iarba acoperi sicriul lui Ron iar ei trei se îndepărtară de mormânt, Mary îşi puse mâna pe braţul lui Dawnie.

— Draga mea, îmi pare foarte rău pentru tine, fiindcă ştiu cât de mult l-ai iubit. L-am iubit şi eu.

Privirea lui Dawnie amintea de cea a lui Tim atunci când o privi pe Mary, dar expresia — amară şi gâunoasă — nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse Mary la Tim.

— Nu am nevoie de condoleanţele tale, cumnată! Ar fi mai bine să pleci şi să mă laşi în pace.

— De ce nu poţi să mă ierţi pentru că îl iubesc pe Tim, Dawnie? Tatăl tău nu ţi-a explicat situaţia?

— O, a încercat! Eşti o femeie foarte deşteaptă, nu-i aşa? Nu ţi-a luat mult timp să-l păcăleşti, aşa cum l-ai păcălit şi pe Tim! Eşti fericită acum că ai lângă tine puiul tău debil mintal permanent şi legal?

— Tim nu este puiul meu debil mintal, ştii doar. Şi, oricum, contează asta cât timp el este fericit?

— De unde să ştiu că este fericit? Am doar cuvântul tău, iar cuvântul tău nu valorează nici doi cenţi!

— De ce nu vii să-l vezi şi să te convingi singură care este adevărul?

— Nu mi-aş mânji pantofii intrând în casa ta, *doamnă Tim Melville!* Ei bine, presupun că ai obţinut ce ai vrut, îl ai pe Tim doar pentru tine cu aparenţele puse bine la punct şi ambii părinţi ai lui Tim scoşi din cale!

Mary păli.

— Ce vrei să spui, Dawn?

— Ai împins-o pe mama în mormânt, doamnă Tim Melville, iar apoi l-ai împins pe tatăl meu după ea!

— Nu este adevărat!

— O, nu este? În ceea ce mă priveşte, acum că mama mea şi tatăl meu sunt morţi, fratele meu este şi el mort. Nu vreau să-l mai văd sau să aud de el!

Dacă tu şi el vreţi să vă daţi în spectacol fluturându-vă capriciile bolnave pe sub nasul societăţii, eu nu vreau să ştiu nimic despre asta!

Mary se întoarse pe călcâie şi plecă.

Când ajunse acasă în Artarmon de la cimitirul Botany se simţea mai bine şi era capabilă să-l salute pe Tim cu o aparenţă de seninătate.

— Tata e cu mama acum? o întrebă el neliniştit, frângându-şi mâinile.

— Da, Tim. L-am văzut pus în pământ lângă ea. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru ei de-acum încolo, sunt împreună şi sunt bine.

În comportamentul lui Tim se simţea ceva ciudat. Mary se aşează şi îl examină atentă, nu chiar alarmată, dar intrigată.

— Ce s-a întâmplat, Tim? Nu te simţi bine?

Scutură din cap apatic.

— Mă simt bine, Mary. Puţin ciudat, asta-i tot. E ciudat să nu-i mai am pe mama şi pe tata.

— Ştiu, ştiu... Ai mâncat ceva?

— Nu. Nu prea mi-e foame.

Mary se îndreptă spre el şi-l ridică de pe scaun, privindu-l îngrijorată.

— Vino cu mine la bucătărie, să fac câteva tartine. Poate ai să vrei să mănânci dacă le vezi cât sunt de frumoase şi delicioase.

— Felii micuţe cu cojile tăiate?

— Subţiri ca foiţa de ţigară, felii mici şi triunghiulare cu cojile tăiate, promit. Haide.

Îi stătea pe vârful limbii să adauge "dragostea mea, iubitul meu, inima mea", dar nu reuşea niciodată să exprime afecţiunea sălbatică ce o cuprindea de fiecare dată când, ca acum, îl vedea supărat sau pierdut. Va putea, oare, vreodată să-l trateze ca pe iubitul care era, va reuşi, oare, să scape de oroarea că se face de râs? De ce se relaxa perfect doar atunci când se aflau la cabană sau în pat? Amărăciunea lui Dawn îe rodea şi toate privirile curioase şi speculative aruncate ei şi lui Tim în timp ce coborau strada Walton aveau, încă, puterea de a umili.

Curajul lui Mary nu era original; cum ar fi putut fi? Neavând nimic la naşterea ei, întreaga viaţă până la momentul întâlnirii cu Tim fusese proiectată pentru a obţine succes material, pentru a câştiga aprecierea celor care porniseră mult mai înzestraţi. Nu era uşor acum să sfideze convenţiile consfinţite prin lege, ca şi uniunea ei cu Tim. În timp ce îşi dorea din răsputeri să uite de sine, să-l sufoce cu sărutări şi afecţiune atunci când simţea impulsul să o facă, incapacitatea lui de a o încuraja într-un mod matur făcea acest lucru imposibil dacă exista cea mai mică şansă de a fi tulburaţi. Groaza ei de ridicol sau de penibil o făcuse chiar să-i ceară lui Tim să nu vorbească despre căsnicia lui cu nici o persoană neprevenită despre aceasta, moment de slăbiciune pe care-l regretase ulterior. Nu, nu era uşor.

Ca de obicei, Tim dori să o ajute la prepararea tartinelor, scoţând pâinea sau untul, ciocnind porţelanurile cu zgomot în timp ce căuta farfurii.

— Vrei să cauţi cuţitul mare de carne, Tim? E singurul destul de ascuţit pentru a tăia cojile.

— Unde este, Mary?

— În sertarul de sus, răspunse ea absent, întinzând untul pe fiecare felie de pâine.

— Oooooo! Mary, Mary!

Se întoarse repede, ceva din vocea lui făcând-o să-i stea inima în loc de teamă.

— O, Dumnezeule!

Într-o secundă înfricoşătoare, întreaga încăpere părea să se umple de sânge; Tim stătea liniştit lângă masă, privind în jos la braţul lui stâng, înspăimântat. De la biceps şi până la vârfurile degetelor curgeau zvâcnind valuri de sânge, izvorul unei fântâni căscându-se la îndoitura cotului. Cu regularitatea unui ceas, sângele ţâşnea într-un jet nărăvaş până la jumătatea încăperii, se liniştea, ţâşnea iarăşi; lângă piciorul lui stâng se formase o mică baltă, iar partea stângă a corpului lui strălucea ud, aducându-şi contribuţia la băltoaca de pe podea.

Lângă maşina de gătit era o rolă de sfoară şi o pereche de foarfeci; aproape în aceeaşi secundă în care se întoarse, Mary alergă şi tăie o bucată de câţiva metri de sfoară, dublând-o şi triplând-o febril pentru a obţine o coardă mai groasă.

— Nu-ţi fie teamă, inimioară dragă, nu-ţi fie teamă! Sunt aici, vin acum! gâfâi ea, apucând o furculiţă.

Dar el nu o auzi; gura i se deschise într-un bocet subţire, ascuţit şi alergă ca un animal orbit, lovindu-se de frigider, alunecând pe lângă perete, cu braţul din care ţâşnea sângele fluturând pe măsură ce îl scutura ca să scape de el, să nu mai facă parte din el. Ţipetele ei se amestecară cu ale lui; se agăţă de el, îl scăpă, respiră scurt şi încercă din nou. Rotindu-se în cerc, înnebunit de frică, văzu uşa şi se îndreptă spre ea, ţinându-se de braţ şi ţipând ascuţit. Piciorul lui gol plescăi în băltoaca de sânge şi alunecă, iar el căzu pe podea. Înainte să se poată ridica, Mary era pe el, ţinându-l la podea, fără a mai încerca să-l calmeze în graba de a-i lega sursa de sânge din braţ înainte de a fi prea târziu. În parte şezând şi în parte apăsându-i pieptul, prinse braţul şi îl legă cu sfoara strâns deasupra cotului, o înnodă şi puse furculiţa sub ea, răsucind până când "garoul" dispăru în carnea lui.

— Tim, stai liniştit! O, te rog, te rog, stai liniştit! Sunt aici, nu voi îngădui să ţi se întâmple ceva, numai că trebuie să stai liniştit! Mă auzi?

Panica şi pierderea de sânge îl obosiseră; zăcea sub ea cu pieptul zbuciumat, suspinând. Capul ei coborî până când bărbia ei o atinse pe a lui şi nu putea să se gândească decât la momentele în care dorise să-i spună toate acele cuvinte de alint

şi se străduise să rămână calmă atunci când, de fapt, dorea să îl ia în braţe şi să-l sufoce cu sărutări.

La uşa din spate se auzi un ciocănit şi vocea Bătrânei; ridicându-şi capul, Mary strigă:

— Am auzit cele mai sălbatice zgomote tot drumul de la casa mea, bolborosi doamna Parker împingând uşa; apoi, văzând bucătăria plină de sânge, icni. Iisuse Cristoase!

— Chemaţi o ambulanţă! gâfâi Mary, fiindu-i teamă să se ridice de pe Tim în caz că îl cuprindea din nou panica.

Nimic din ce i-ar fi spus doamna Parker nu ar fi putut-o convinge să se ridice. La sosirea ambulanţei, peste nici cinci minute, era încă pe podea cu Tim, cu faţa lipită de a lui, iar cei doi infirmieri trebuiră să o ridice.

Emily Parker o însoţi la spital, încercând să o consoleze în timp ce se aflau în spate cu Tim şi un sanitar.

— Nu-ţi face griji pentru el, puiule, totul se va aranja. Era foarte mult sânge, dar am auzit oameni spunând că o jumătate de litru de sânge ce se varsă arată ca zece galoane.

Spitalul de district era la mică distanţă, de cealaltă parte a gropii cu cărămizi, iar ambulanţa ajunse atât de repede încât Mary încă nu îşi regăsise puterea de a vorbi atunci când îl luară pe Tim la urgenţă. După ce căzuse, părea să fi intrat

într-o stare de stupoare, inconştient de prezenţa ei sau de cele ce se întâmplau cu el; nu deschisese ochii nici măcar o dată, de parcă i-ar fi fost frică de ce ar putea să vadă dacă i-ar deschide, să vadă acel lucru oribil care fusese braţul său.

Doamna Parker o conduse pe Mary la un fotoliu din eleganta sală de aşteptare, flecărind tot timpul.

— Nu e frumos? întrebă ea, încercând să-i îndepărteze gândurile lui Mary de la Tim. Îmi aduc aminte de perioada în care aici erau doar două camere micuţe împărţite între radiologie şi fişe medicale. Acum locul acesta este grozav, foarte frumos. Toate plantele astea şi totul te face să te simţi de parcă nu ai fi la spital! Am văzut holuri de hotel mai urâte ca sala asta, puiule, zău că am văzut. Acum te aşezi acolo cuminte şi liniştită până vine doctorul şi eu mă duc să o caut pe bătrâna mea prietenă, sora Kelly, să văd dacă pot face rost de o ceaşcă de ceai fierbinte şi nişte biscuiţi pentru tine.

Asistenta de la intrare veni la ea curând după ce doamna Parker plecă să-şi îndeplinească bunele oficii. Mary reuşi să se ridice în picioare, deschizându-şi buzele într-un efort de a vorbi, dar nu reuşi să scoată o vorbă.

— Doamna Melville? L-am văzut pe infirmier afară şi mi-a spus numele dumneavoastră.

— Ti-ti-tim? reuşi Mary să îngaime, tremurând atât de tare încât se prăbuşi înapoi în fotoliu.

— Tim se va face bine, doamnă Melville, sigur se va face bine! L-am trimis la sala de operații ca să-i reparăm brațul, dar nu aveți nici un motiv să vă fie teamă pentru el, vă dau cuvântul meu. I-am administrat lichid intravenos și probabil că îi vom da o jumătate de litru sau un litru de sânge imediat ce îi aflăm grupa sanguină, dar e în regulă; l-a șocat doar pierderea de sânge, asta e tot. Rana de la braț nu va fi greu de cusut, m-am uitat chiar eu la ea. O tăietură curată. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să fi scăpat cuțitul cumva, nu știu. Nu mă uitam la el când s-a întâmplat, l-am auzit doar că mă strigă.

Ridică o privire plină de milă.

— E conștient? Vă rog să-i dați de înțeles că sunt aici, că nu am plecat și nu l-am lăsat singur. Se supără foarte tare atunci când crede că-l părăsesc, chiar și acum.

— Acum e sub anestezie, doamnă Melville, dar când își revine voi avea grijă să afle că sunteți aici. Nu vă faceți griji pentru el, doar e un bărbat matur.

— Tocmai că nu e. Vreau să spun că nu e matur. Tim este întârziat mintal și eu sunt singura persoană pe care o are pe lume. Este foarte important să știe că sunt aici! Spuneți-i doar că Mary este afară, foarte aproape.

— Mary?

— Totdeauna îmi spune Mary, zise ea copilăros. Nu-mi spune niciodată altfel decât Mary.

Asistenta se întoarse să plece.

— Voi trimite unul dintre tinerii asistenţi să ia datele pentru fişele spitalului, doamnă Melville, dar va fi scurt. Este un accident simplu, nu este nevoie de multe detalii, decât dacă are şi alte probleme în afară de întârzierea mintală.

— Nu, este perfect sănătos.

Doamna Parker reveni cu sora Kelly în urma ei, aducând o tavă.

— Beţi-l până este fierbinte, doamnă Melville, o îndemnă sora Kelly. Apoi aş vrea să mergeţi în capătul coridorului la baie, să vă scoateţi hainele şi să faceţi o baie fierbinte. Doamna Parker s-a oferit să vă aducă haine curate de acasă şi, între timp, puteţi să vă puneţi un halat pentru pacienţi. Tim e bine, iar dumneavoastră vă veţi simţi mult mai bine dacă vă cufundaţi într-o cadă cu apă fierbinte. Vă trimit o soră să vă conducă.

Mary se privi şi îşi dădu seama, abia acum, că era tot atât de plină de sângele lui Tim precum fusese el însuşi.

— Beţi mai întâi ceaiul şi în timpul acesta doctorul Fisher vă va lua câteva informaţii pentru fişele noastre.

Peste două ore, Mary era înapoi în sala de aşteptare, împreună cu doamna Parker, îmbrăcată în haine curate şi simţindu-se mai bine. Doctorul Minster, chirurgul de la urgenţă, veni să o liniştească.

— Puteţi pleca acasă, este în ordine. A venit la urgenţă plin de sânge iar acum doarme ca un bebeluş. Îl ţinem sub observaţie câtva timp, apoi îl vom transfera într-un salon. Durează doar două zile, după care va putea pleca acasă.

— Trebuie să aibă tot ce e mai bun, o cameră separată şi orice are nevoie!

— Atunci îl vom transfera în aripa privată, şopti doctorul Minster. Nu vă faceţi griji pentru el, doamnă Melville. Este un specimen fizic frumos, într-adevăr frumos.

— N-aş putea să-l văd înainte să plec? îl rugă Mary.

— Dacă doriţi, dar să nu staţi mult. Este sedat şi aş prefera să nu-l treziţi.

Îl puseseră pe Tim într-un pat uriaş, după un paravan, într-un colţ al încăperii care era plină de o mulţime înfricoşătoare de echipamente medicale emiţând sunete înfundate, şuierături şi şoapte. Mai erau şapte pacienţi suficient de bolnavi pentru a crea o panică momentană în mintea lui Mary. Lângă Tim se afla o soră tânără care scotea tensiometrul din jurul braţului sănătos al lui Tim. Ochii ei fixau faţa pacientului, nu ceea ce făcea, iar Mary se opri un moment, privind expresia evident admirativă a tinerei. Apoi sora ridică privirea, o zări pe Mary şi îi zâmbi.

— Bună seara, doamnă Melville. A adormit doar, nu vă faceți griji pentru el. Tensiunea este excelentă și a ieșit din starea de șoc.

Paloarea de ceară dispăruse din obrajii lui, lăsându-i liniștiți și blânzi, ușor îmbujorați; Mary se întinse pentru a-i îndepărta părul rebel de pe frunte.

— Tocmai voiam să-l duc în camera lui, doamnă Melville. Vreți să veniți cu mine și să-l vedeți în pat înainte de a pleca acasă?

Îi spuseră să nu-l viziteze până a doua zi după-amiază pentru că va continua să doarmă și Mary își dădu seama că prezența ei ar fi însemnat cel mult veghe. Când sosi la spital, nu-l găsi în salon, îi făceau analizele finale; se așeză și îl așteptă răbdătoare, refuzând toate ofertele de ceai și tartine cu un zâmbet politicos și încordat.

— Își dă seama unde este și ce s-a întâmplat? o întrebă pe sora de gardă. S-a speriat când s-a trezit și a văzut că nu sunt aici?

— Nu, totul a fost în ordine, doamnă Melville. S-a liniștit foarte repede și pare fericit. De fapt, este o persoană atât de caldă și veselă încât a devenit favoritul gărzii.

Când o zări așezată pe scaun, Tim trebui să fie reținut pentru a nu sări din scaunul pe rotile să o sărute.

— O, Mary, sunt atât de bucuros că ești aici! Am crezut că nu o să te văd mult timp!

— Te simți bine, Tim? întrebă ea, sărutându-i fruntea în grabă pentru că îi priveau cele două surori.

— Mă simt bine din nou, Mary! Doctorul mi-a făcut brațul la loc; l-a cusut acolo unde l-a tăiat cuțitul și nu mai curge sângele.

— Te doare?

— Nu mult. Nu ca atunci când mi-a căzut pe picior o încărcătură de cărămizi și mi l-a rupt.

În dimineața următoare, devreme, Mary primi un apel telefonic de la spital, anunțând-o că poate să-l ia pe Tim acasă. Oprindu-se doar ca să-i spună doamnei Parker vestea cea bună, zbură spre mașină cu o valiză ce conținea schimburi pentru Tim într-o mână și cu pâinea prăjită de la micul dejun în cealaltă. Sora o aștepta la intrarea în camera de gardă și îi luă valiza, apoi o trimise în sala de așteptare.

Era pe punctul să-și piardă răbdarea când doctorul Minster și asistenta intrară în încăpere.

— Bună dimineața, doamnă Melville. Sora mi-a spus că ați sosit. Tim e gata foarte curând, deci nu vă faceți griji. Nu vă vor lăsa să plecați din acest loc fără o baie fierbinte, fără haine curate și fără Dumnezeu mai știe ce.

— Tim este bine? întrebă Mary neliniștită.

— Absolut! Va avea o cicatrice care o să-i amintească de faptul că trebuie să aibă grijă cum întreburințează cuțitele pe viitor, dar toți nervii mâinii

sunt intacți, deci nu își va pierde puterea sau simțirea. Aduceți-l la mine peste o săptămână, ca să văd cum evoluează. S-ar putea să scot firele atunci sau să le las, în funcție de cum arată brațul lui.

— Deci este într-adevăr bine?

Doctorul Minster dădu capul pe spate și râse.

— O, mamele! Toate sunteți la fel, pline de grijă și neliniștite. Acum trebuie să-mi promiteți că nu-l veți cocoloși, pentru că dacă vă vede într-o asemenea stare îi dați idei și va începe să-și menajeze brațul mai mult decât trebuie. Știu că este fiul dumneavoastră și sentimentele materne sunt deosebit de puternice din cauza dependenței lui speciale față de dumneavoastră, dar trebuie să rezistați tentației de a-l proteja fără să fie necesar.

Mary își simți sângele țâșnind sub piele, dar strânse buzele și înălță capul cu mândrie.

— Ați înțeles greșit, doctore Minster. Ciudat că nu mi-am dat seama, dar presupun că ați înțeles greșit cu toții. Tim nu este fiul meu, este soțul meu.

Doctorul Minster și asistenta se priviră reciproc, înlemniți. Oricе ar fi spus ar fi sunat fals și până la urmă nu spuseră nimic, se îndreptară doar spre ușă și alunecară afară din încăpere. Ce ar putea să spună cineva după ce a făcut o asemenea gafă? Înspăimântător, absolut înspăimântător și jenant! Biata, biata de ea, cât de groaznic trebuie să fie pentru ea!

Mary şedea cu ochii înceţoşaţi de lacrimi şi luptându-se cu fiecare dram de putere ce-i rămăsese să nu izbucnească în plâns. Orice ar fi simţit, nici Tim şi nici una din surorile tinere nu trebuiau să-i vadă ochii înroşiţi de plâns. Nu e de mirare că toate îi arătau atât de deschis admiraţia faţă de Tim! Unele lucruri li se spun mamelor, dar soţiilor li se spune cu totul altceva, iar acum, gândindu-se la aceasta, îşi dădu seama că o trataseră, într-adevăr, ca pe o mamă şi nu ca pe o soţie.

Ei bine, era greşeala ei prostească. Dacă ar fi fost în starea ei obişnuită de calm şi stăpânire de sine în timpul acelor ore nesfârşite de aşteptare şi griji, nu i-ar fi scăpat din vedere faptul că toţi au presupus că este mama lui Tim. Era posibil chiar să o fi întrebat şi ea să fi răspuns afirmativ. Îşi aduse aminte de tânărul intern care venise la ea şi o întrebase dacă ea era tutorele legal al lui Tim, dar nu îşi amintea ce răspunsese. Şi de ce nu ar fi presupus că este mama lui? În cel mai bun caz îşi arăta vârsta, dar cu şocul şi îngrijorarea datorate accidentului lui Tim probabil că arătase de cel puţin şaizeci de ani. De ce nu utilizase vreun pronume personal care să le dea un indiciu? Ciudat de întortocheate sunt căile destinului! Probabil că făcuse tot posibilul ca să le întărească impresia greşită, şi nimic ca să o contrazică. Doamna Parker făcuse, probabil, acelaşi lucru, iar Tim, bietul şi îndatoritorul Tim, învăţase lecţia ei prea bine pentru a nu vor-

bi despre căsătoria cu ea. Se gândiseră probabil că aşa i se adresa el — Mary. Şi nu o întrebase nimeni dacă este celibatar sau căsătorit; auzind că mintea lui nu face un dolar, au considerat de la sine înţeles faptul că este celibatar. Întârziaţii mintal nu se căsătoresc. Trăiesc acasă cu părinţii până rămân orfani, apoi intră într-o instituţie anume pentru a muri.

Tim aştepta în camera lui, îmbrăcat şi foarte dornic să plece. Străduindu-se să pară calmă şi stăpână pe sine, îi luă mâna şi îi zâmbi blând.

— Vino, Tim, hai să mergem acasă, zise ea.

TIM

Lucrarea de față reprezintă povestea unui tînăr frumos, cu trupul unui zeu grec, dar cu mintea unui copil la cei douăzeci și cinci de ani ai săi, și a unei femei trecută de patruzeci de ani, cultă și foarte singuratică. S-au întîlnit din întîmplare pe o stradă din Sydney și din acel moment au fost puternic atrași unul către celălalt.

Un roman foarte veridic, care merge drept la inimă, fără sentimentalisme gratuite, explorînd zonele întortocheate ale sensibilității. Este unul din cele mai frumoase romane ale scriitoarei Colleen McCullough, scris cu multă dăruire și înțelepciune... o poveste de dragoste cu totul deosebită.

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA LIDER

Lei 8900